Bár maradtam volna szegény

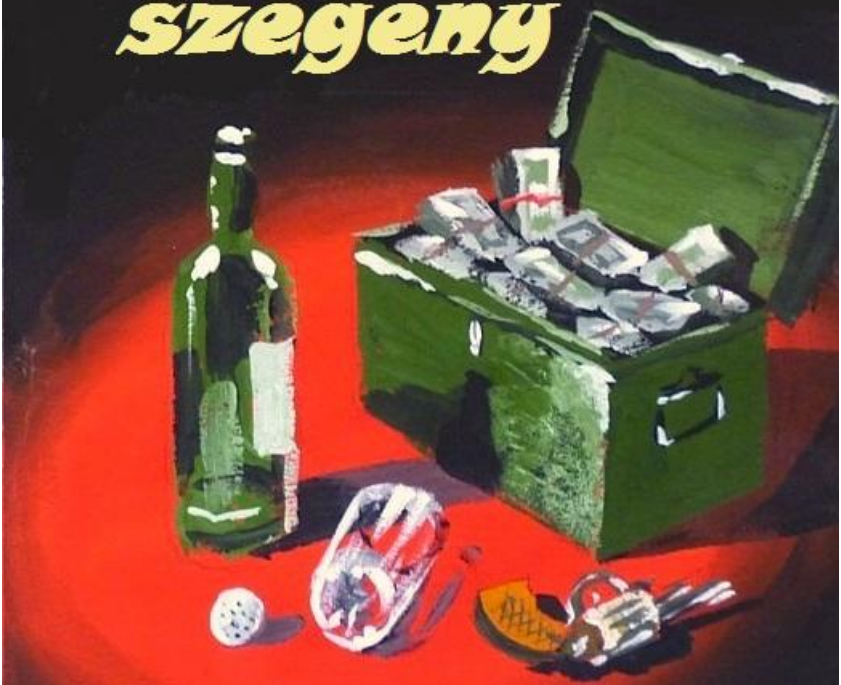

James Hadley Chase

James Hadley Chase

Bár maradtam volna szegény

[Megjelent a Rakéta Regényújság
XIX. évfolyamának 39-43. számaiban 1992]

Fordította: Gordos Judit
Eredeti cím: *I Would Rather Stay Poor*

© by James Hadley Chase
© Hungarian translation by Gordos Judit 1992

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Ken Travers pittsville-i seriffhelyettes kiszolgált Packardjában várakozott, rágógumizott, s közben jövőjének kilátástalansága felhőzte be gondolatait.

A magas, szikár, sötét bőrű, előreugró állú, értelmes tekintetű fiatalember hevesen vágyott arra, hogy olyan helyzetbe kerüljön, ami lehetővé teszi, hogy megházasodjon, gyerekeket neveljen és saját rendes otthona legyen.

Lehangoló volt számára a tudat, hogy mindezt csak akkor érheti el, ha a jelenlegi seriff visszavonul vagy meghal. Thomson seriff, akit Travers nemcsak csodált, hanem szeretett is, már régen túl járt a hatvanon. Travers úgy érezte, hogy az öregnek, bármilyen megnyerő, bármennyire jól végzi is a dolgát, már rég nyugdíjba kellett volna mennie, hogy ő, mármint Travers, átvehesse jól jövedelmező állását. Ha megkapná az állást, elvehetné feleségül a tizenkilenc éves, gyönyörű Iris Loringot, akinek már egy éve udvarol, s akibe fülig szerelmes.

E nyomasztó gondolatok mellett Travers most még attól is szenvedett, hogy bár szombat délután van, neki mégis a pittsville-i bankot kell szemmel tartania ahelyett, hogy Irisszel lenne. Már rég megbeszélték, hogy ma találkoznak, de amikor a seriff irodájába befutott a hír, hogy Joe Lamb, a bank menedzsere gutaütést kapott, Traversnek le kellett mondania a randevút.

Thomson seriff, aki hazament a rózsáit permetezni, helyettesére bízta a bank őrzését:

– Ne haragudj, fiam – mondta barátságos mosolyával –, de nagyon fontos dolgom van. Tartsd szemmel a bankot. Sohasem lehet tudni. Valakinek még eszébe jut valami, Miss Craig pedig ott várja az új menedzsert a központból, aki átveszi az ügyeket. Van elég idő a hétvégén, amit Irisszel tölthetsz, szóval láss hozzá.

Travers már reggel fél tizenegy óta a kocsiban ült. Most délután háromnegyed négy volt, s a fiatalember már minden reményét elvesztette, hogy még aznap lássa Irist. Épp nyugtalanul fészkelődött az ülésen, amikor egy San Franciscó-i rendszertáblájú poros Mercury haladt el mellette. A kocsi a bank bejárata előtt lelassított, majd behajtott a parkolóba. Látta, hogy egy magas, keménykötésű férfi száll ki a kocsiból, és elindul a bank irányába.

Travers alaposan szemügyre vette a férfit. Nyilvánvalóan egy atléta, állapította meg. Széles vállú, könnyű és hosszú léptű, ruganyos járású, ami arról árulkodik, hogy kilométereket tud megtenni fáradtság nélkül. Travers nem alkothatott további véleményt, mert a férfi már rálépett a bank bejárati ajtajához vezető ösvényre. Travers kiszállt a kocsijából, és elindult felé.

– Hé, maga! – kiáltott utána éles hangon.

A nagydarab férfi megfordult, körülnézett, és megállt. Travers öt hatalmas lépéssel beérte.

– A bank zárva van – mondta, miközben felemelte hajtókáját, és megmutatta hatósági jelvényét. – Mi járatban van?

Most, hogy mellette állt, Travers látta a férfi szúrós kék szemét, szinte ajkak nélküli száját és szögletes, erőszakos állát. Az első kellemetlen benyomás azonban eltűnt, amint

a férfi elmosolyodott. Széles, barátságos mosolya meglágyította erőszakos vonásait, s Travers már nem is értette, miért volt neki első látásra ellenszenves.

– A nevem Dave Calvin – mutatkozott be a férfi. – Én vagyok az új menedzser.

Travers viszonozta a férfi mosolyát.

– Travers seriffhelyettes – mondta. – Igazolná magát, kérem?

Calvin elővette bankbelépőjét, és átnyújtotta.

– Ez jó lesz? Látom, jó kezekben van a bank.

Travers szemügyre vette a belépőt, majd visszaadta.

– A seriff nem akarta, hogy Miss Craig magára maradjon – mondta. – Ezért megkért, hogy vigyázzak rá. Most, hogy ön itt van, rám már nincs is szükség.

A szúrós kék szem végigmérte. A széles, barátságos mosoly nagyon feltűnő volt.

– Hogy van Lamb úr?

Travers megvonta a vállát:

– Elég rosszul. Az orvosok szerint éppen hogy csak megúszta. Holnapra kiderül, túléli-e vagy sem.

Calvin együttérzően hümmögött.

– Jobb, ha most már nem váratom tovább Miss Craiget. Bizonyára örülni fog, hogy hazamehet végre.

– Bizonyára – helyeselt Travers, és felkísérte Calvint a bankhoz. – Megrázta őt, ami történt. Itt talált rá Lambre az iroda padlóján.

Ahogy a két férfi elérte a bejáratot, az ajtó kinyílt, mögötte ott állt a lány. Calvin egyetlen gyors kutató pillantással felmérte a huszonöt-huszonhat éves, középmagas, törékeny testalkatú lányt, aki keret nélküli szemüvegében vénkisasszony benyomását keltette.

Jelentéktelen külseje ellenére szép arcbőre volt, és egérszürke haját takaros frizurában viselte.

– Ez itt Calvin úr – mutatta be a férfit Travers. – Gondoltam, jobb, ha megvárom, amíg megérkezik.

A lány Calvinre nézett, és zavartan elpirult. Calvin rámosolygott. Ez a széles, barátságos mosoly és az élénk kék szem általában megtette hatását a nőkre. Úgy tűnt, Alice Craig csaknem megsemmisül e tekintet súlya alatt.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattam, Miss Craig – mentegetőzött Calvin, észrevéve, milyen hatással van a lányra-, de nagyon váratlanul ért a hír, és az út is elég hosszú volt.

– Ó, nem tesz semmit – dadogta a lány. – Én… én nem is vártam, hogy… Nem jönnek be?

Travers azonban kimentette magát:

– Én már megyek is. Örülök, hogy találkoztunk, Calvin úr, ha bármiben a segítségére lehetek, kérem, szóljon. A seriff-iroda itt van a túloldalon.

Calvin kezet fogott vele, és bement a lány után a bankba. Travers visszasétált a kocsijához.

Calvin becsukta maga mögött az ajtót, majd körülnézett.

A hely nagyon kicsi volt. A szokásos rácsos pénztárablak, mögötte az üvegkalitkával. Ahol állt, közvetlenül mellette volt egy ajtó, s vele szemben, a pult mögött egy másik. A várakozó ügyfelek kényelmét egy fából készült ülőke és egy asztal szolgálta, rajta képes újságok és egy váza virág.

Alice figyelte, mit csinál a férfi. Calvin látta, hogy a lány hasztalan igyekszik megszabadulni az arcát még mindig bevonó piros foltoktól.

– Sajnálom Lamb urat – mondta Calvin. – Megrázhatta magát, ami történt. Bizonyára szeretne már lepihenni. Javaslom, adja ide a kulcsokat, és menjen haza. Hétfőig már úgysem tehetünk semmit.

A lány meglepettnek látszott.

– Nem akar leltárt csinálni?

– Most azonnal nem – válaszolt mosolyogva Calvin. Majd hétfőn mindent elintézünk. – Elhaladt a lány mellett, de nem nézett rá, mert a zavara már kezdte idegesíteni. Kinyitotta az iroda ajtaját. A szoba kellemes benyomást tett rá a padlót borító szőnyeggel, a karosszékkel, a szép íróasztallal és a mögötte álló magas támlájú székkel. Az asztalt megkerülve a székhez ment, és leült. Alice gyámoltalanul álldogált az ajtóban, és Calvint bámulta.

– Jöjjön be, és foglaljon helyet – intett a karosszék felé. – Cigarettát?

– Nem, köszönöm. Én… én nem dohányzom. – Bizonytalan léptekkel a karosszékhez ment, és a karfájára ült, miközben egyre lefelé, saját vékony, formás kezére nézett.

Micsoda egy teremtés! Olyan unalmas, mint egy krumpliszsák, és annyi szenvedély sincs benne, mint egy apácában.

– Nos – folytatta még mindig kedves és barátságos hangon. – Hol vannak a kulcsok?

– Az íróasztal bal felső fiókjában – válaszolta a lány anélkül, hogy Calvinre nézett volna.

Calvin kinyitotta a fiókot, és kivette a gondosan felcímkézett kulcscsomót.

– Magának mihez van kulcsa? – kérdezte a lánytól.

– Van… van a bejárati ajtóhoz, ahogyan önnek is, és nálam van a páncélterem egyik kulcsa. A páncéltermet két kulcs nyitja. Az egyik önnél, a másik nálam van.

Calvin rámosolygott:

– Szóval, egyikünk sem rabolhatja ki a széfet a másik beleegyezése nélkül. Igaz?

A lány félénken valami mosolyszerűt produkált, Calvin azonban látta, hogy nem tetszik neki ez a fajta tréfálkozás.

Rövid hallgatás után a lányhoz fordult:

– Megmondaná Mr. Lamb címét?

– A bungaló a Connaught Avenue-n. A negyedik utca innen, a főút jobb oldalán.

– Köszönöm – mondta, és felírta a címet egy jegyzetlapra. – Hol találok szállást ebben a városban? Milyen a hotel?

A lány tétovázott, mielőtt válaszolt: – Nagyon rossz. Az egész városban a legjobb és legkényelmesebb hely Mrs. Loring panziója. Én is ott lakom. Jó a koszt, és nem drága.

Calvin ráeszmélt, hogy hibát követett el. Nem volt kedve egy házban lakni ezzel a lánnyal, de azok után, hogy a véleményét kérte, már nem utasíthatta el a javaslatát.

– Nem hangzik rosszul. Megnézem. Megadná a címet?

– Az utolsó ház a Macklin Drive-on. Úgy másfél mérföldnyire a downside-i főúttól.

– Meg fogom találni. – Zsebre tette a kulcsokat, és felállt.

– Azt hiszem, először benézek Mrs. Lambhez, s csak utána megyek a Macklin Drive-ra. – Kíváncsian kérdezte a lánytól:

– Hogy lehet az, hogy maga nem a szüleivel lakik?

A lány arca eltorzult a kérdésre.

– Nincsenek szüleim – válaszolt. – Öt évvel ezelőtt meghaltak egy autóbalesetben.

– Sajnálom. – Calvin átkozta magát, amiért az összes szerencsétlen kérdést sikerült feltennie a lánynak. Az ajtóhoz ment. – Zárjon be, kérem. Hétfőn minden hivatalos dolgot megbeszélünk. Biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk majd egymással.

Szórakoztatta, hogy a lány elpirul, ha szól hozzá. Egy pillanatig figyelte, majd gyors léptekkel lement az ösvényen a kocsijához.

Elhajtott a Connaught Avenue-ra, és megállt Joe Lamb háza előtt. A téglából és fából épült házat már kikezdték az idő vasfogai.

Calvin néhány percig a kocsiból figyelte a házat, ami a bank tulajdonában volt, s így még az ő öröksége is lehetett. Ha Lamb meghal, ide kell költöznie, ebbe a nyomasztó dobozba.

Kiszállt a kocsiból, kinyitotta a fakaput, és bement a feljárón. Egy idősödő asszony nyitott ajtót. Zavart volt, szeme tele könnyel. Ostobán nézett Calvinre, amikor az bemutatkozott.

Félórát ültek a barátságtalan, nyomasztó bútorokkal telezsúfolt nappaliban. Amikor végre eljött tőle, tudta, hogy az asszony azt gondolja róla, hogy csodálatos ember. S ez annyira hízelgett elismerésre vágyó egyéniségének, hogy nem sajnálta az elvesztegetett időt. Megtudta, hogy Lamb állapota súlyos. Több hónapba is beletelhet, míg visszamehet dolgozni.

Calvin újra a kocsijában ült, és ráérősen a főútra hajtott. A városon kívül megállt az első bárnál, ahol rendelt egy dupla skót whiskyt. Még nem volt egészen hat óra. A bár üres volt. A pult melletti bárszéken ült, húsos

arcát tenyerében nyugtatta, és bámulta a buborékokat a pohár alján.

– Hónapok! – Hónapokra itt ragadhat ebben az átkozott lyukban, s ha Lamb meghal, itt kell leélnie az életét. Együtt őszül majd meg Alice Craiggel, aki még ötvenéves korában is elpirul majd, ha ránéz egy férfi. Tizenöt év börtönt könnyebben viselne. Felhajtotta whiskyjét, biccentett a pincérnek, és kiment az utcára, ahol már sötétedett.

A Macklin Drive egy mérföldnyire volt a kereszteződéstől. Mikor meglátta a panziót, kellemesen meglepődött. Masszív, háromemeletes ház állt előtte, rendben tartott kert, ahonnan a távoli hegyekre lehetett látni. Az ablakokból fény szűrődött ki. A ház bizalomgerjesztő volt, és vidám benyomást tett rá. Egyáltalán nem hasonlított a városban látott többi olcsó helyhez.

Kocsiját a feljárón hagyva, felment a ház ajtajához vezető négy lépcsőn, megnyomta a csengőt, és várt.

Néhány pillanat múlva az ajtó kitárult, és háttal a fénynek, egy nő állt Calvin előtt, őt nézte.

– Dave Calvin vagyok – mutatkozott be. – Miss Craig talán említette, hogy…

– Ó, igen. Jöjjön be, Mr. Calvin. Alice mondta, hogy jönni fog.

Calvin belépett a tágas hallba, ahol egy asztal állt az őzbarna szőnyeg közepén. A világítás kellemesen tompa volt. Az előszoba végén nyíló szobából zene hallatszott, a tévé szólt.

Calvin kíváncsian követte a nő mozdulatait, ahogy az becsukta az ajtót. Felkeltette az érdeklődését.

A nő ruhájának felső része bíborvörös, szoknyája fekete volt. Látszott rajta, hogy házilag készült, a kivitelezése nem hagyott kívánnivalót maga után. Hosszú, meztelen lábain kitaposott piros papucsot viselt. Barna haja rendetlenül omlott vállára – biztosan jól mutatna, ha ápolná. Szép arca volt: enyhén hosszú orra, nagy szája, csillogó világos szeme. A külseje nem izgatta különösebben Calvint, de erős érzékiséget szimatolt benne, amire a sajátja azonnal működésbe lépett.

– Kit Loring vagyok – mutatkozott be a nő mosolyogva. Látni lehetett szép, egészséges fogsorát. – Én vagyok a tulajdonos. Örömmel látom, ha itt akar lakni.

Calvin elővette megnyerő modorát:

– Én pedig örömmel maradok – mondta. – Nem tudom még megmondani, meddig. Lamb urat helyettesítem, amíg jobban nem lesz. Abból, amit hallottam, arra következtetek, elég rossz állapotban van.

– Igen – mondta a nő, s közben egy gyors mozdulattal, két kézzel felemelte haját a válláról. Mellei egy pillanatra kidomborodtak, ahogy felemelte a karját. – Sajnálom szegény Mrs. Lambet.

– Éppen tőle jövök… Nehéz helyzetben van.

– Minden bizonnyal fáradt. Jöjjön fel az emeletre, megmutatom a szobákat. Két üres szobám van jelenleg. Válassza azt, amelyik tetszik.

Calvin követte a nőt a lépcsőn fölfelé. Kit Loringnak szép tartása volt, és méltóságteljesen mozgott. Calvin figyelte csípőjének mozgását a szoknya gyűrött anyaga alatt. Találgatta, hány éves lehet – harmincöt, harminchat vagy még több – Calvin kedvelte ezt az életkort a nőknél. Látta, gyűrűt visel, tehát férjes asszony.

Felértek az emeletre, végigmentek egy folyosón, amelynek mindkét oldalán ajtók sorakoztak. A nő megállt az utolsó ajtó előtt, kinyitotta, és felkattintotta a szobában a villanyt.

– Nagyon takaros – dicsérte meg Calvin. – De mennyibe kerül? Egy banktisztviselő nem nagyon ugrálhat manapság.

– Heti negyven dollár. Ezért kap reggelit és vacsorát is – mondta a nő. – A fenti szoba kisebb és természetesen olcsóbb is.

– Megnézhetném? – kérdezte, és rámosolygott az asszonyra. – Mennyivel olcsóbb?

A nő egy pillanatig mereven nézte. – Calvin gerincén borzongás futott végig, amit maga sem értett.

– Harminc dollár – mondta az asszony. Ha marad egy ideig, engedhetek belőle egy keveset.

– Megnézhetném?

A szoba kisebb volt, de ugyanolyan kényelmesnek tűnt, mint az előző. A dupla ágy jobb oldalán egy ajtó állt. Az ággyal szemben széles, függönyözött ablak.

Calvin vastag ujjával az ajtóra mutatott.

– A fürdőszobába vezet?

– A fürdőszoba a folyosóról nyílik, a második ajtó a lépcső felé. Ezt az ajtót nem használom. – Calvin érezte, hogy a nő most őt nézi fürkésző tekintettel. – Ez az én szobámba nyílik. Ezen az emeleten valójában én lakom, de néha nem bánom, ha van itt vendég.

Calvin érezte, hogy a szíve a szokottnál egy kicsit gyorsabban ver.

– Ezt választom, ha önnek is megfelel – döntötte el a kérdést.

A nő elmosolyodott. Derült arckifejezése nem maradt hatástalan Calvinre.

– Természetesen, rendben. Érezze otthon magát – mondta Kit Loring, majd karórájára nézett: – Neki kell látnom a vacsorakészítésnek. Szólok Flónak, hogy hozza fel a csomagjait.

– Nincs rá szükség – mondta Calvin. – Mindössze egy bőröndöm van, azt felhozom magam is. Maradhat a kocsim a ház előtt?

– Van hátul garázs. Nyolckor vacsorázunk. Ha bármire szüksége van, kérem, szóljon. – Rámosolygott a férfira, majd kiment az ajtón, és eltűnt szem elől.

Calvin mozdulatlanul állt néhány másodpercig, majd önkéntelenül a szobák közti ajtóhoz ment, és lenyomta a kilincset. Az ajtó kulcsra volt zárva.

Hüvelykujjával megdörzsölte állkapcsát, közben egyre az ajtót bámulta, majd kiment a szobából, magában mormogva, le a lépcsőn.

MÁSODIK FEJEZET

1.

Alice Craigen kívül mindössze két másik vendég lakott a házban: Miss Pearson és Hardy őrnagy. A derűs, madárcsontú pici hölgy a helyi szociális otthont vezette. A hetvenegynéhány éves Hardy őrnagy pedig a Downside Golfklub titkára volt.

Calvin a vacsoránál találkozott velük.

A beszélgetés Joe Lamb rohama körül forgott. Calvin végighallgatta Alice beszámolóját, hogyan talált rá az idős emberre irodája padlóján. Időnként tett egy-egy odaillő megjegyzést, és türelmetlenül érdeklődött, mikor esznek már.

Miután Lambről már nem tudtak semmi újat mondani, hozzáláttak a kitűnő vacsorának, amit Flo, a nagydarab, víg kedélyű, színes bőrű asszony szolgált fel. Calvin némi csalódottságot érzett, amiért Kit Loring nem vacsorázott velük. Mindig kéznél lévő kedvességével és magabiztos modorával könnyedén megnyerte a két idős ember jóindulatát, akik csüggtek minden szaván. Csevegés közben még Alice Craig is felszabadultabbnak tűnt. Calvin vigyázott, hogy ne hozza zavarba: megjegyzéseit nem közvetlenül hozzá intézte, de arra is figyelt, hogy ne maradjon ki a beszélgetésből. Vacsora után Alice visszavonult szobájába levelet írni, Pearson kisasszony vetélkedőt nézett a tévében, Calvin az – őrnaggyal a társalgóban telepedett le.

Calvin hagyta, hogy az őrnagy kikérdezze háborús élményeiről, a golfról és a munkájáról. Amikor az idős ember kielégítette kíváncsiságát, Calvin úgy gondolta, most rajta a sor, ő kérdez:

– Teljesen ismeretlen vagyok a környéken – kezdett bele, kinyújtva hosszú, izmos lábait. – Miss Craig volt olyan kedves ezt a helyet ajánlani. – Miközben beszélt, az elbűvölő mosoly egy pillanatra sem tűnt el az arcáról. – Mit tud a háziasszonyunkról? Mi történt a férjével?

A szikár, elhasználódott őrnagy ekkor már hajlandó volt pletykálni.

– Loring asszony nem mindennapi teremtés. Nincs nála jobb szakács a környéken. Bizonyos értelemben kár, hogy

férjhez ment. – Az őrnagy a fejét ingatta. Szünetet tartott, hogy horgas orrát megtörölje egy selyem zsebkendőben. – De ennek nincs jelentősége. Született egy gyerekük, egy lány, Loringot pedig elütötte egy autó. Meghalt. Loringné örökölt egy kis pénzt, azon vette ezt a házat, és megnyitotta a panziót. A lányát iskoláztatta. Mindig keményen dolgozott, és még mindig nem könnyű neki.

– A lánya itt él vele? – kérdezett közbe Calvin.

– Igen, persze. Kedves lány. Ő is keményen dolgozik. Jegypénztáros ez egyik downside-i moziban. Éjszaka dolgozik – mosolyodott el huncutul az öreg. – Travers, a seriff-helyettes udvarol neki, és mivel ő legtöbbször este van szolgálatban, így Iris is napközben szeret szabad lenni. Valószínűleg ritkán látja majd. Éjjel kettő előtt nem kerül ágyba, s reggel tíz előtt ritkán kel fel.

Még elbeszélgettek erről-arról, majd este fél tizenegykor Calvin felállt, hogy már álmos. Felment a szobájába, lefeküdt az ágyra, cigarettára gyújtott, és a mennyezetet bámulta. Soha nem olvasott. Időnként végigfutott egy-egy képesújságot, de az olvasás nem érdekelte.

Gyakran beszélt magában. Most is, égő cigarettával a kezében, a dupla ágyon hanyatt fekve néma monológba kezdett: – úgy látom, egy újabb elpocsékolt év elé nézek. Harmincnyolc éves vagyok. Kevesebb, mint ötszáz dollárt spóroltam meg idáig. Tartozásaim vannak. Ha nagyon gyorsan nem csinálok valamit, végleg lemaradok mindenről. A bankban soha nem viszem semmire, de ez nem jelenti azt, hogy valami más ne sikerülhetne… Igen, de mi legyen az? Ha legalább lenne egy csomó pénzem. Tőke nélkül nem vághatok bele semmibe. Már tizenhét éve várok a nagy lehetőségre. Ideje csinálni valamit. Nem halogathatom tovább. Lehet ebben a jelentéktelen lyukban

kezdeni valamihez? Nem hiszem. Csak olyasmiért vállalnék kockázatot, ami megéri. Csakis sok-sok pénzért, s azt nemigen találok Pittsville-ben.

Néma monológját a szomszéd szobából jövő hangok szakították félbe. Felemelte a fejét a párnáról, hogy jobban hallja, mi történik odaát.

A hangokból arra következtetett, hogy Kit Loring teszvesz a szobában. Hallotta, hogy nyílik az öltözőszekrény ajtaja. Elképzelte, hogyan készülődik lefekvéshez az asszony. Néhány perc múlva hallotta a csapból folyó víz csobogását.

Újabb cigarettáért nyúlt. Rágyújtott. Közben hallotta, amint a nő, papucsának klappogásától kísérve, átmegy a fürdőszobába.

Lesiklott az ágyról, kinyitotta a szobaajtót, és kikémlelt a folyosóra. A fürdőszoba ajtaja éppen akkor csukódott be.

Barátságos szobát látott. A franciaágyon feküdt az asszony ruhája, egy hússzínű bugyi, egy pár harisnya a harisnyatartóval együtt. Két kényelmes karosszék, íróasztal, tévé és egy szekrénysor alkották a szoba berendezését. A falon egy korai Picasso-másolat lógott.

Visszament a szobájába, és becsukta az ajtaját. Néhány pillanatig mozdulatlanul állt, kék szeme üres tekintettel meredt a szemközti falra. Leült az ágyra, és várt.

Körülbelül húsz perc múlva hallotta, amint Kit Loring kijön a fürdőszobából, bemegy a szobájába, és becsukja az ajtót. Elképzelte, ahogyan lefekszik. Egy kattanás tudatta vele, hogy odaát leoltották a lámpát.

Érdekesnek találta az asszonyt. Van benne valami, gondolta, ami kárpótolhatná őt a munkája és a város sivárságáért. Az volt az érzése, hogy nem lesz nehéz

megszereznie, de azért nem volt teljesen biztos a dolgában. A gúnyos kifejezés, amit a szemeiben látott, arra intette, ne siettessen semmit.

Elnyomta a cigarettát, és újra elhelyezkedett az ágyán. Lekapcsolta a villanyt.

A sötétben, ahogyan minden este, most is rátört a kudarctól való fojtogató félelem, a nyomasztó pénzhiány, a felismerés, hogy vagy kitör a megszokott kerékvágásból, vagy soha nem lesz belőle semmi.

Depressziójával küzdve, mozdulatlanul feküdt, s magában beszélt:

– Nem vagy jó semmire. Soha semmire sem leszel jó. Becsaphatod magad néha, de akkor sem vagy jó.

Csak akkor tudott elaludni, amikor felkapcsolta a villanyt, de álma így is nyugtalan és szorongó volt.

2.

Az elkövetkező négy napban Calvin magára erőltette az unalmas és lélektelen munka rutinját. Minden reggel együtt reggelizett Alice-szel, Pearson kisasszonnyal és Hardy őrnaggyal. Kilenckor Alice-szel elhajtott a bankba. A lányt zavarta, hogy egy kocsiban kell ülnie vele, de nem volt más lehetőség. Egy házban laktak. Lehetetlen lett volna, hogy ő kocsival menjen, a lányt meg hagyja, hogy menjen utána busszal.

A munka a bankban unalmas és érdektelen volt. Egész idő alatt ilyen vagy olyan pénzügyekkel foglalkozott, s ez folyton saját pénztelenségét jutatta eszébe, s azt, hogy meg kell szabadulnia ettől az egyhangú munkától.

A bank négykor zárt. Utána zárt ajtók mögött fejezték be a napi teendőket. Fél hatkor indultak vissza a panzióba. Calvin a szobájában maradt, cigarettázott, és vacsoráig a falat bámulta, aztán lement az ebédlőbe, ahol a többiekkel együtt elfogyasztotta a vacsorát. Udvariasan eltársalgott, majd egy órán át tévét nézett, mielőtt visszavonult a szobájába.

Ez alatt a négy nap alatt megszokták egymást, s kiderült, hogy Alice kitűnő munkaerő és kellemes munkatárs. Rájött, hogy az összes rutinfeladatot rábízhatja, s ezt örömmel meg is tette. Azért is hálás volt, hogy a lányból hiányzott minden szexuális vonzerő, és teljesen elutasító volt. Ha másként van, veszélyes lett volna összezárva tölteni vele ilyen sok időt. Calvin megfogadta, és ezt a fogadalmat mindig is betartotta, hogy nem néz olyan lányra, aki a banknál dolgozik.

A négy nap alatt alig találkozott Kit Loringgal. Minden éjjel hallgatta lefekvés előtti motozását. Szokásává vált, hogy az ágyán fekve bámulja az összekötő ajtót, mintha kész lenne arra, hogy kinyissa. Minden alkalommal, amikor beszéltek, egyre vonzóbbnak találta, de nem tett komolyabb erőfeszítést arra, hogy jobban megismerje.

Szerda este, miközben szerteszét heverő papírok között, asztali lámpája fényénél a napi zárást készítette, kopogtatás után, Alice lépett a szobába. Calvin felnézett, és felvette elbűvölő modorát.

– A holnapi nap miatt zavarom, Calvin úr – mondta bizonytalankodva a lány.

– Valami különleges dolog lesz holnap?

Alice ráült a fotel karfájára.

– Holnap hozzák be a pénzt a bérkifizetésekre.

– Miféle bérekre?

– A négy helyi gyár munkabéreit hozzák páncélkocsival este hat órakor. Thomson seriff és Travers őrzi, amíg be nem kerül a páncélterembe. Másnap reggel kilenckor a gyárak könyvelői elviszik a pénzt.

Calvin dörzsölte az állkapcsát, miközben hallgatta a lányt.

– Elég különös módon zajlik a dolog. Mekkora összegről van szó?

– Háromszázezer dollár – mondta Alice halkan.

Calvin-hátán hirtelen végigfutott a hideg. Előrehajolva bámult a lányra, megélénkült szemmel:

– Mennyi?

A lányt megdöbbentette Calvin viselkedése.

– Háromszázezer dollár – ismételte meg.

Calvin nyugalmat erőltetett magára. Hátradőlt a székén.

– Ez meglehetősen sok pénz. Miért kell itt töltenie egy éjszakát?

– Brackley-ból hozzák. Ha pénteken indulnak, nem érnének ide időben. A bérkifizetés mindig röviddel kilenc után kezdődik. Nekünk valójában nem sok gondunk van a pénzzel. Csak befogadjuk egy éjszakára. A könyvelők intéznek mindent.

Calvin cigarettája parázsló végét bámulta, gondolatai fürgén jártak. Háromszázezer dollár! Megér némi kockázatot, hogy hozzájusson valaki ekkora összeghez.

– Régóta megy ez így?

– Ó, igen. Öt éve.

– Nos, mi a feladatunk? Felelünk a pénzért, amíg nálunk van? Nem tűnik túl biztonságos üzletnek ez nekünk. Bármelyik eltökélt betörő elviheti. Biztonsági

szempontból nem állunk a helyzet magaslatán, vagy mégis?

– Elég biztonságosak a feltételek – mondta Alice komolyan. – A széf egyik kulcsa magánál, a másik nálam van. A páncéltermet biztonsági berendezés védi. Senki nem rabolhatja ki észrevétlenül.

Calvin beletúrt a hajába.

– Meggyőzött. De mi ez a berendezés?

– Egy elektronikus szem, amit az egyik gyár szereltetett be. Ha be van kapcsolva, senki nem juthat a széf közelébe anélkül, hogy a riasztó meg ne szólalna a seriff és a downside-i FBI-nyomozó irodájában…

– Jól hangzik: szóval nem kell, hogy a mi fejünk fájjon miatta? Nem a mi felelősségünk.

– Nem. Mi csak kölcsönadjuk a széfet, de nem felelünk a pénzért.

– Igen, de minden csütörtök este tovább kell maradnunk.

– Igen, meg kell várnunk, amíg meghozzák.

– Ma egy kicsit később megyek haza. Még van egy félórányi munkám. Maga már végzett?

– Igen.

– Nos, akkor, elmehet. Majd én bezárok.

– Nem tudok segíteni?

Kedvesen rámosolygott:

– Köszönöm, nem. Lamb úrról kell jelentést írnom. Vacsorára otthon leszek.

A lány zavartan visszamosolygott, és kiment az irodából. Néhány perc múlva kabátban és kalapban jött vissza.

– Bezárok magam után – mondta.

Micsoda elképesztő ízlése van ennek a lánynak, állapította meg Calvin, miközben felállt. Zöld galléros mustárszín kabátot hordott, amitől az arca iszapszínű lett. Régimódi kalapja félig eltakarta az arcát.

– Majd én kiengedem – mondta, és az ajtóig kísérte. – Mondja meg Loring asszonynak, hogy otthon leszek vacsorára.

Nézte, ahogy a lány a buszmegállóhoz sétál, majd becsukta az ajtót. Hirtelen észrevette, hogy a seriff irodája ott van szemben, az utca túloldalán. A nagy kivilágított ablakon keresztül látta a seriff falra akasztott kalapját. Az irodát félig lehúzott redőny takarta el a kíváncsi tekintetektől. A seriffkalap mint a hatalom szimbóluma szinte megbabonázta Calvint: egy hosszúnak tűnő pillanatig csak állt ott a kalapot bámulva, majd kulcsra zárta az ajtót.

Kezét továbbra is az ajtókilincsen tartva gondolkodott, majd a pult mögé ment, kinyitotta a páncélterembe vezető ajtót, és lement az acéllal bélelt szobába vezető tíz lépcsőfokon. Vele szemben ott volt a széf ajtaja, a két bonyolult szerkezetű zárral. Az elektronikus riasztónak nyomát sem látta. Néhány percig bámulta az ajtót, mormogott magában, majd kiment a teremből, bezárta, és visszament az irodájába. Az asztalához ült, és üresen bámult félig-kész jelentésére.

Háromszázezer dollár! Ez az az alkalom, amire tizenhét hosszú, sivár éve vár? Ezért az összegért érdemes lenne sokat kockáztatni… Milyen kockázattal járna, megszerezni?

Itt vagyok legalább hat hónapig – mondta magának. – Nem szabad elsietni semmit. Van elég időm. Látnom kell, hogyan hozzák meg a pénzt, és hogyan működik a

riasztóberendezés. Látnom kell, van-e gyenge pontja a biztonsági rendszernek, amit ezek az emberek kiépítettek, hogy védjék a pénzüket. Ha el akarom vinni a pénzt, úgy kell csinálnom, hogy senki se gyanúsíthasson azzal, hogy én voltam a tettes. Ezen bukik meg minden bankrablás. Ha az FBI tudja, ki a tettes, akkor minden hiába. Az egyetlen megoldás, a nyom nélküli, tökéletes bűntény. Ha ezt meg tudod csinálni, s ha ki tudod várni, amíg megnyugszanak a kedélyek, s addig egy fillért sem költesz a pénzből, kilencven százalék esélyed van rá, hogy megúszod. Ezeket az apróságokat ki lehet bírni, ha háromszázezer dollárról van szó.

Erőszakkal elhessegette ezeket a gondolatokat, és befejezte a jelentést. Lekapcsolta a villanyt, és elhagyta a bankot.

Amikor beállt a panzió mögötti nagy garázsba, látta, hogy Kit Loring éppen akkor száll ki a kocsijából.

– Jó estét! – köszönt neki. – Most jött meg?

Az asszony rövid bőrkabátot és fekete nadrágot viselt. Csípőjét a kocsi lökhárítójának támasztotta. Hidegen figyelte Calvint.

– Moziban voltam. Most rohannom kell, mert Flo ma este szabad.

Calvin odament hozzá. Elővette cigarettásdobozát, és megkínálta. Mindketten rágyújtottak.

– Én egy jól használható férfi vagyok – mondta elbűvölő modorában. – Nem tudnék segíteni? Igazán szeretnék. A szobámban csak unatkoznék, amíg elkészül a vacsora.

Az asszony barna szeme azzal a furcsa, gúnyos kifejezéssel fürkészte őt, ami kicsit zavarta. Olyan, mintha azt mondaná, hogy nem bízik a kedvességében.

– Segítséget soha nem utasítok vissza. Akkor hát jöjjön, és segítsen megcsinálni a vacsorát.

Calvin követte az asszonyt a ház háta mögött a jól felszerelt konyhába.

– A menü ma leves, roston sült vese és almás pite. Tud krumplit hámozni?

– Levest is tudok főzni. Akarja, hogy bizonyítsam? Mi van itthon?

Kit kinyitotta a hűtőszekrényt:

– Marhacsont, zöldség, tejföl és liszt. Ez elég lesz?

– Jó lesz.

– Nos, rendben, maga főzi a levest. Felszaladok és átöltözöm. Rögtön itt leszek.

Odanyújtott Calvinnek egy köténytt, majd kiment a konyhából. Calvin nézte a távozó nőt, kék szemével beszívta az alakját. Az asszony távozása után egy pillanatig arcára ragadt mosollyal állt, majd figyelmét a levesre irányította.

Mire Kit, fekete-vörös ruhájában visszajött, Calvin már igen előrehaladt a munkálatokban. Kit elővette az evőeszközöket, és bement az ebédlőbe teríteni. Mire ezt befejezte, Calvin már megtisztította a zöldségeket, és a kuktát feltette a tűzhelyre. A vesét kivette a hűtőszekrényből, és szakértelemmel megtisztította a hártyájától.

– Hol tanult meg főzni? – ment oda hozzá Kit.

– Nagyon banálisan hangzik – mondta anélkül, hogy felnézett volna, figyelve arra, amit csinál –, de az anyámtól tanultam. Azt mondta, hogy jól jön majd, ha egy olyan lányba szeretek bele, aki nem tud főzni. S pontosan ez történt velem. A feleségem nem tudott főzni, így én csináltam helyette. – Hirtelen Kitre emelte kék szemeit. –

De ez nem mentette meg a házasságot. Feltételezem, az anyám csak áltatta magát, ahogyan az anyák többsége teszi.

Kit egy könnyed mozdulattal felemelte haját válláról.

– Mi történt?

– Csak a szokásos dolog. Nem jöttünk ki egymással, és elváltunk.

– Azt hiszem, én szerencsésebb voltam. Nekem nem kellett válnom. A férjem meghalt. Kész szemétdomb, ha az emberek összeházasodnak, és később már nem szeretik egymást, igaz?

– Az bizony… szemétdomb. – Calvin a lábasba kanalazta a felaprított vesét. – Van konyakja?

– Van… de nem valami jó.

– Nem baj. Adja csak ide. Konyakban főzöm meg a vesét. Meggöndörödik tőle az az egy szál haj az őrnagy fején.

Kit kivette a félig teli konyakosüveget a konyhaszekrényből.

Calvin az asztalhoz ment a konyakért, s ezzel szorosan Kit mellé került. Az asszony nem tért ki előle, s Calvin számára a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy érte nyúljon. Párnás ujjai belemélyedtek a nő hátába, ahogy magához húzta. Kit nem ellenkezett. A férfi szája az övére tapadt. Egy hosszú pillanatig egymásnak feszültek, majd Kit kiszabadította magát. Nézték egymást. A nő szeme sötét volt a vágytól. Amikor azonban a férfi újra utána nyúlt, kezeit feltartva elhúzódott.

– A vesesütésnek nem igazán ez a módja, vagy tévedek? Maga csinálja a vesét, vagy én?

Calvin hosszan mélyet lélegzett, majd sikerült kipréselnie magából egy fél mosolyt.

– Én – mondta, és fogta a félüvegnyi konyakot. – Maga átkozottul vonzó, de biztos vagyok benne, hogy ezt tudja is magáról. – Egy darabka vajat tett a serpenyőbe, és rátette a tűzhelyre. – Nem értem, miért temette el magát ebben a halott lyukban. Nem értem, miért!

Kit a konyhaasztalnak támasztotta csípőjét, és a mellén összefonott karokkal állt.

– Hibát követtem el. Ez a ház nagyon olcsó volt. Pénzem pedig kevés… – megvonta a vállát. – Pénz! Gyerekkorom óta folyton pénzt akartam. Több, mint húsz éve csak várok és várok a pénzre.

Calvin fakanállal megforgatta a vesét a serpenyőben.

– Igen… ez közös bennünk. Én is pénzt akarok. Vannak emberek, akik pénzt örökölnek, de nem tudják, mit kezdjenek vele. Olyanok is, akik pénzt keresnek, de ők sem tudnak mit kezdeni vele. Aztán vannak olyanok, mint maga meg én, akiknek nincs pénzük, de tudnák mire költeni. Pech, igaz?

– És vannak olyan emberek is, akiknek lehetőségük lenne sok pénzhez jutniuk, de félnek a kockázattól – fűzte tovább Calvin gondolatait Kit csendesen. – Vannak, mint én is, akiknek soha nem adatik meg az esély, pedig nem félnének a kockázattól, feltéve, hogy sok pénzért vállalják.

Calvin élesen ránézett, kék szemében hirtelen érdeklődés csillant.

– Kockázattól? Milyen kockázattól?

– Bármekkorától – mosolygott. – Például, ha én lennék a bank fiókvezetője, biztos nagy kísértést éreznék, hogy ellopjam a rám bízott pénzt.

Calvin figyelmesen vizsgálta a nőt, izgalom futott végig rajta.

– Nagy hibát követne el. A pénzt könnyű ellopni a bankból, ha ott dolgozik, de eltűnni vele már nehezebb. Vagyis, azt kell mondjam, csaknem lehetetlen. Mi értelme ellopni a pénzt, ha utána elkapják az embert, és nem költheti el?

– Ez igaz… de ha elég okos az ember, és gondolkodik, egész biztosan talál egy biztonságos utat.

Calvin konyakot öntött a serpenyőbe, és meggyújtotta. Ahogy a lángok felcsaptak, eloltotta a gázt.

– Csaknem elkészültünk. Feltálalja a levest?

Már kilenc óra is elmúlt, az öregek és Alice tévét néztek, Kit mosogatott, amikor Calvin újra bement hozzá a konyhába. Felkapott egy törlőruhát, és törölgetni kezdte az edényeket.

– Kellene magának egy mosogatógép. Elkelne itt egy.

– Van még néhány dolog, amire szükségem lenne. Leginkább pénzre.

Néhány percig némán dolgoztak, majd az asszony megszólalt: – Az a fizetéspénz… háromszázezer dollár! Tudnék vele mit kezdeni!

Calvin tányérral a kezében, feszülten nézett rá.

– Mit tud a fizetéspénzről?

– Csak, amit bárki Pittsville-ben. Hogy csütörtökönként este érkezik, a bankban éjszakázik, majd péntek reggel kiviszik a gyárakba, és a szerencsés munkások megkapják a bérüket. – Kihúzta a lefolyó dugóját, és leengedte a vizet.

– Sok emberhez hasonlóan, csütörtökönként én is erről ábrándozom, és elképzelem, milyen lenne az életem, ha enyém lenne az a pénz…

– Az eszébe jutott már, milyen lenne tizenöt évet egy cellában eltöltenie? – kérdezte Calvin csendesen.

Kit levette a kötényét, és felakasztotta.

– Igen, már erre is gondoltam. – Kinyújtózott, melleit Calvin felé kidomborítva. Ásított. – Fáradt vagyok. Köszönöm a segítséget. Megyek aludni… Jó éjszakát.

Nézte, amint távozik, majd kiment az üres előszobába. Rágyújtott, leült, és végigpörgetett egy magazint anélkül, hogy látta volna, amit nézett. A folyosó végén lévő szobából lövések és kemény fémes hangok hallatszottak. Gengszterfilm ment a tévében. Hardy őrnagy és Pearson kisasszony, meg volt őrülve a gengszterfilmekért. Úgy húsz percig üres tekintettel bámulta a képesújságot, majd felállt, és felment a lépcsőn a szobájába.

Kit ajtaja alól nem szűrődött ki fény. Fogat mosott, pizsamába bújt. Majd hangtalanul a két szobát elválasztó ajtóhoz ment. Biztos volt abban, hogy nyitva van.

Gondolta, hogy könnyen megkapja az asszonyt, és ez az érzése be is igazolódott. Egy nő nem adja bele magát egy csókba úgy, ahogy Kit tette az előbb, ha nem kész mindenre.

Nagyokat ütő szívvel zárta körül ujjaival a kilincset. Gyengéden lenyomta, és befelé tolta. Megdöbbentette, hogy az ajtó nem engedett. Még mindig kulcsra volt zárva.

Visszament, és az ajtót bámulta. Kék szeme gonoszul villogott, de csak egy pillanatig. Megvonta a vállát, és lefeküdt. Lekapcsolta a villanyt.

Erősen gondolkodva feküdt a sötétben.

Szóval azért nem adja magát olyan könnyen – mondta magában. – Nos, nem baj, egész életemben mindig is várnom kellett mindenre. Amit ma nem kapok meg, megkapom holnap.

„Ha én lennék a bank fiókvezetője, biztosan nagy kísértést éreznék, hogy ellopjam a rám bízott pénzt” – jutottak eszébe Kit szavai. Tréfálkozott? Ha megálmodna

egy biztos tervet a pénz elrablására, segítségre lenne szüksége. Megbízhatna benne?

Nyugtalanságában felkattintotta a lámpát, és cigarettáért tapogatózott. Ezen még gondolkodnia kell.

HARMADIK FEJEZET

1.

Másnap este fél öt előtt néhány perccel Calvin kijött az irodájából, és odament Alice-hoz, aki szokott helyén, a pult mögött ült, és a kasszát ellenőrizte.

– Hol tart? – kérdezte, s közben élénk kék szeme a lányt fürkészte.

A lány zavartan rámosolygott:

– Teljesen kész vagyok, Calvin úr.

– Szeretném, ha lemennénk a páncélterembe, és elmagyarázná, hogy is megy ez a dolog – mondta. – Nem akarok ostobának látszani, amikor meghozzák a pénzt.

– Természetesen.

Kulccsal kinyitotta a pult alatti fiókot, és kivette a széf kulcsát.

– Magánál van a másik? – kérdezte, miközben leszállt a székéről.

– Igen, nálam.

Calvin követte a lányt lefelé a lépcsőn a páncélterembe. Odalent hűvös volt. Körülnézett. A terem három fala, a padlótól a mennyezetig, tömve volt fekete acél irattartó dobozokkal. Mindegyiken egy név állt nagy fehér betűkkel. Ezekben magániratokat helyeztek el: végrendeleteket,

tulajdonjogi papírokat. Calvinnel szemben volt a széf ajtaja.

– Elég elavult a berendezés, nem? – kérdezte a ládikákra mutatva. – Minden egyes ügyfelünknek külön széf kellene.

– Ezekben a dobozokban nincsenek értékek – mondta Alice. – Csak papírok. Az emberek csak óvatosságból tartják őket itt. Arra az esetre, ha netán tűz ütne ki náluk.

Calvin újra az irattartókat pásztázta szemével. Több mint kétszáz lehet belőlük, gondolta. A látványtól támadt egy homályos ötlete, amit elraktározott magában, hogy később még visszatérjen rá.

– Mondjon valamit az elektronikus riasztóról – kérte. – Hol van?

A lány felmutatott egy rácsra, amelyet a széf ajtajával szemben, magasan a mennyezet közelében szereltek fel. Úgy nézett ki, mint egy szellőzőnyílás.

– Amögött a rács mögött van.

Calvin hátralépett, és figyelmesen nézte a kis rácsot. Acélkeret fogta körül, és be volt cementezve a falba. Látszott, hogy nehezen lehetne eltávolítani, s ha valaki mégis venné a fáradságot, a riasztó rég megszólalna, mielőtt a vállalkozó célt érne.

– S mi van, ha valaki elvágja az elektromos vezetékeket? – kérdezte. – Nem látszik túl biztonságosnak ez a szerkezet.

– A vezetékek mind be vannak építve a falba és a padlóba – mondta Alice. – A riasztó külön generátorról működik, ami a széfben van. – Kinyitotta az egyik bonyolult zárat. – Kérem, nyissa ki a másikat.

Calvin kinyitotta a másik zárat, és kitárta a széf ajtaját. A széf akkora volt, mint egy nagyobb ruhásszekrény. A

padlón ott volt a kicsi, de nagy teljesítményű feszültségforrás.

– A vezetékek a padló alatt és a falakban futnak az elektronikus érzékelőig – magyarázta Alice. – A berendezés olyannyira érzékeny, hogy ha bárki megpróbálja kibontani a vezetékeket, megszólal.

– Most miért nem szól? – csodálkozott Calvin.

Látta, hogy a lány tétovázik, de válaszolt: – Biztos vagyok benne, hogy magának elmondhatom, Calvin úr. Végtére is most ön felel a bankért. Utasítottak, hogy ne mondjam el senkinek. A berendezést úgy tervezték, hogy az elektronikus érzékelő csak akkor lép működésbe, ha a bankban az összes villany le van kapcsolva. Amíg valaki van a bankban és akár csak egy villany is ég, a riasztó nem működik.

Calvin ujjaival beletúrt homokszínű hajába.

– És ez olyan jó ötlet?

– A biztosítótársaságnak megfelelt – mondta a lány. – Ha a bankban ég egy lámpa, szemből a seriff irodájából a seriff vagy Travers észreveszi. Mindig van ott valaki.

– S mi van nyáron, amikor nincs szükség lámpákra?

– Mindig égve hagyunk egyet. A sötét mennyezet miatt észre lehet venni.

Calvin megvonta a vállát.

– Nos, ha a biztosítónak ez megfelel, akkor nincs miért aggódnom.

A széf ajtaját nyitva hagyva felmentek a bankba, hogy ott várják meg a pénz érkezését.

Néhány perc múlva hallották, amint egy kocsi megáll a bank előtt.

– Ez biztosan Thomson seriff – mondta Alice. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Calvin csatlakozott hozzá.

Bár már néhány napja Pittsville-ben volt, Thomson seriffel még nem találkozott, és kíváncsi volt rá. Nézte a kalapos, sötét ruhás, magas, testes férfit, amint épp kiszáll egy poros Packardból. Thomson seriffen nem látszott, hogy hetvenöt éves. Még jó erőben volt. Arca napbarnított, szikár, szeme világos, bajsza kusza, fehér haja hosszú. Úgy nézett ki, mint egy westernfilm hőse.

Felsétált a bankhoz, Travers követte.

Nem látszik túl veszélyesnek – gondolta Calvin. – Öregember, valószínűleg már a gondolkodása sem túl gyors. A másik meg csak egy vidéki kölyök. Miattuk nem kell sokat aggódnom, ha úgy döntök, hogy megszerzem ezt a pénzt.

Alice bemutatta őket egymásnak. Kezet fogtak. Travers félúton megállt, kezét negyvenötösén tartva. Biccentett Calvin felé.

– A kocsi mindjárt itt lesz, Calvin úr – mondta a seriff, hirtelen ráébredve, hogy szembetalálkozott ezzel a nagy, húsos arcú emberrel, s ettől fürkészni kezdte Calvint. A fejében az járt, nem tudom, tetszik-e nekem ez a férfi. Van benne valami, ami… ez a száj… a kutató tekintet… biztos sokat szenvednek miatta a nők.

Majd azt kérdezte tőle: – Tud valami újat Lambról?

– Sajnos, semmi biztatót – válaszolt Calvin, és minden átmenet nélkül elővette elbűvölő modorát, mert megérezte a seriff gyanakvását. – Nem jön be, seriff?

A seriffet meglepte a hirtelen átváltozás. A mosolygó ember láttán, ugyanúgy, mint korábban Travers, ő sem tudta, mi zavarta az első pillanatban. Az egyenes, barátságos mosoly eloszlatta ellenérzéseit.

– Inkább kint maradok – mondta, majd Alice-hez fordult. – Minden rendben, Alice kisasszony?

– Köszönöm, seriff, igen – válaszolt Alice, és elpirult.

Beszélgetve álldogáltak, miközben Travers figyelte az utat. A beálló alkonyatban egyszer csak megjött a páncélkocsi, két motoros kísérővel.

Calvin megfigyelte, milyen éber volt mindenki. Annak ellenére, hogy öt éve minden héten elvégezték ezt a feladatot, a műveletben nem volt semmi lazaság. Amíg a sofőrök kinyitották a kocsi hátsó ajtaját, a kísérők és Travers lesben álltak, fegyvereiket készenlétben tartva. Amikor a páncélajtó kinyílt, a kocsiból két másik fegyveres ugrott elő. Villámgyorsan felvittek egy-egy nehéz fadobozt a bankba. Elhaladtak Calvin mellett, aki a pultnál állt, és lementek a páncélterembe.

A seriff becsukta a bank ajtaját. Alice ráfordította a kulcsot a zárra, majd mindannyian, Calvinnel együtt, lementek a széfhez, ahol a két fegyveres letette a dobozokat a széf padlójára, a generátor mellé.

A magasabbik áthajolt a generátoron, megnyomott egy gombot, mire a szerkezet zümmögni kezdett.

– Minden kész – mondta. – A két férfi kiment a páncélteremből.

Alice és Calvin, Thomson seriff előtt, bezárták az ajtót. Az egész nem tartott tovább három percnél. A két férfi már nem volt sehol, hallották, hogy a kocsi elhajtott.

A seriff egy elégedett vigyort engedett meg Calvin felé.

– Minden simán ment, de úgy ám – fújta ki magát. – Nem sok esélyt adtunk a rossz fiúknak, hogy megszerezzék ezt a pénzt, igaz? Most már be lehet zárni. Ami pedig magát illeti, Calvin úr, nyugodtan aludhat ma éjszaka.

Calvinnek azonban nem volt nyugodt az álma. Jóformán alig aludt. Túl sok minden foglalkoztatta, hogysem elaludjon. Próbálta lehűteni magát, hogy addig, amíg nem ismeri az egész folyamatot, még csak gondolnia sem szabad a dologra. Idáig, feltételezve, hogy az elektronikus riasztó valóban működik, egyetlen gyenge pontot sem látott a biztonsági rendszerben. Valamit azonban már biztosan tudott: ha a pénz eltűnik, az FBI nyomozója előtt világos lesz, hogy a tettes csak a bank egyik munkatársa lehetett. Azonnal Alice-t vagy őt gyanúsítanák, és egyetlen épeszű ember sem gondolna arra, hogy egy Alice-hoz hasonló, félénk természetű lánynak valaha is eszébe jutna, hogy ellopjon háromszázezer dollárt. A gyanúsítás reflektorfénye egyenesen ráirányulna. Az FBI azonnal kideríténé, hogy adósságai vannak, s hogy csak nehézségek árán tudja kifizetni volt feleségének a nőtartást. Vele kezdenék a nyomozást, s ő előbb vagy utóbb összeroppanna. Vagy ha mégis kitartana, és nem tudnák rábizonyítani, hogy ő volt, akkor sem tudná soha elkölteni a pénzt. Folyton figyelnék, s abban a pillanatban, hogy költekezni kezdene, azonnal lecsapnának rá.

Másnap reggel kilenckor a páncélautó újra megjelent a bank előtt. A környező négy gyár egy-egy könyvelője szállt ki belőle, hogy elvigyék a pénzt. Négy őr kísérte őket. Minden óraműpontossággal működött. A seriff bemutatta a négy férfit Calvinnek, majd Alice csatlakozása után, együtt lementek a páncélterembe. Ezalatt a négy éber kísérő a bank előtt állt őrt. Calvin és Alice kinyitották a széfet, majd a négy könyvelő közül kettő elővett egy-egy kulcsot, amelyekkel felnyitották a faládákat.

Rengeteg pénz, kis címletekben. A látvány kiszárította Calvin torkát. Oldalra állt, onnan figyelte hogyan számolják át a pénzt a könyvelők. Mindegyikük kivette a saját gyára számára szükséges összeget, és eltette az aktatáskájába.

Amíg ez tartott, a seriff a lépcső tetején várakozott. A motoros kísérők és a két őr Traversszel a bank bejáratát őrizték. Tizenöt perc múlva a könyvelők végeztek, fogták a pénzt, és távoztak.

A nap folyamán Calvin egyre csak a pénzre gondolt, de mindig ugyanabba a lehetetlen akadályba ütközött. Ha ellopja, ő lesz az első számú gyanúsított. Ezt végzetesnek találta.

Aznap este, mialatt Alice, Pearson kisasszony és Hardy őrnagy tévét nézett és hallotta, hogy Flo elmegy, bement a konyhába. Kit éppen egy ruhát vasalt.

– Nem érdekli a tévéműsor? – kérdezte Calvintől, és megfordította a ruhát a vasalóasztalon.

– Igen ritkán érdekel, ami a tévében van – válaszolt, miközben nekitámaszkodott a falnak, és nézte az asszonyt. – Nem zavarok?

– Dehogy zavar.

– Holnap szombat – mondta átható tekintettel. – Mit csinálnak az emberek szombaton egy ilyen helyen?

Kit megvonta a vállát, miközben eligazította a vizes vasalóruhát.

– Semmi különöset… van néhány mozi Downside-ban, ha van kedve odáig elkocsizni.

– Eljönne velem? – kérdezte, le nem véve róla a szemét. – Egyedül lenni nem igazán jó szórakozás.

Kit összehajtotta a vasalóruhát, és eltette.

– Köszönöm, de holnap nem érek rá. – Egyenesen Calvinre nézett, zavaró gúnyos pillantás volt a szemében. – Másrészt nem lenne bölcs dolog, ha a helyi bank vezetője velem mutatkozna Downside-ban. Az itteni emberek pletykásak.

Calvin összeráncolta homlokát.

– Igen… ez eszembe se jutott. Hát akkor majd csak agyonütöm az időt valamivel. Van golfklub a közelben?

– Downside-ban van egy egészen jó. Legalábbis Hardy őrnagynak ez a véleménye… én nem értek hozzá.

– Lehet, hogy megnézem.

Kit felemelte a ruhát, figyelmesen megnézte, nem maradt-e gyűrött valahol, majd összehajtotta, és elindult az ajtó felé. Amikor Calvin mellett elhaladt, a férfi gyengéden megfogta a karját:

– A múltkor azt mondta, hogy kísértést érezne a helyemben. Van egy ötletem, ami lehet, hogy magát is érdekli.

Az asszony kiszabadította a karját, de tekintete megélénkült:

– Milyen ötlete?

Calvin habozott, vajon megbízhat-e benne. – Csak az a kérdés, mennyire kell magának a pénz? – kérdezte, és kutató szemmel nézte a nőt.

– Nagyon – mondta a nő. – De miért kérdezi?

Calvin újra elbizonytalanodott, de folytatta, mert tudta, hogy egyedül semmire sem megy: – A bérekről beszélek. Nem azt mondta, hogy ha a helyemben lenne, kísértést érezne, hogy ellopja a fizetéspénzt?

Az asszony egy hosszúnak tűnő percig kitartóan nézte Calvint, majd az arca hirtelen kifejezéstelen lett, és

csendesen annyit mondott: – Tényleg ezt mondtam? Nem kell mindent elhinnie, amit mondok.

– Miért nem? Ha mond valamit… komolyan kell venni, amit mond.

– Nem feltétlenül. – Otthagyta Calvint, betette a vasalódeszkát egy szekrénybe. – Mennem kell. Sok dolgom van még lefekvés előtt.

Kit már az ajtó felé tartott, amikor Calvin utánaszólt: – Beszéljük ezt meg ma éjjel. Átjön hozzám?

A nő megállt egy pillanatra az ajtóban, és kutatóan nézte Calvint. Egy hosszú pillanatig habozott, majd bólintott:

– Igen… rendben.

Kiment a konyhából. Calvin várt még néhány percet, majd a szobájába ment. Leült, kilazította nyakkendőjét, cigarettára gyújtott, és gondolkozni kezdett.

Még mindig gondolataiba mélyedten ült, amikor hallotta, hogy Kit feljön a lépcsőn, és bemegy a szobájába. Hosszú, várakozásteli szünet következett. A két szoba közötti ajtón kattant a zár, és kinyílt az ajtó.

Kit bejött a szobába, az ajtót becsukta maga mögött. Calvin mozdulatlanul ült, és figyelte, hogyan ül le az egyik karosszékbe.

– Nos? – kérdezte a nő, és ránézett. – Miről van szó?

– Azt mondja, pénzt akar – kezdett bele Calvin. – Megmondaná, mire kell magának a pénz?

– Nem kell sokat gondolkodnom rajta. Szeretnék elkerülni erről a sivár helyről. Azért akarom, hogy ne maradjak életem végéig szolga. Hogy a lányomnak rendes élete legyen, s ne egy harmadosztályú mozi jegypénztárában kelljen dolgoznia. Azért, hogy elvihessem innen, mielőtt lesz olyan hülye, és hozzámegy egy

jelentéktelen, jövő nélküli seriffhelyetteshez, akinek semmi reménye, hogy valaha is pénzhez jusson. Szeretném megadni neki a lehetőséget – rendes ruhákat, rendes környezetet –, hogy egy gazdag férjet szerezzen magának.

– Miért ne mehetne hozzá a lánya egy seriffhelyetteshez? – kérdezte Calvin.

– Mert, ha ezt teszi, egész életében itt kell maradnia, ebben a beszűkült pletykafészekben. Mindig kuporgatnia kell a majd a pénzt, ahogyan nekem, amiért bolond módjára férjhez mentem egy itteni férfihoz. Tudom, mit jelent ez. Elviszem innen akkor is, ha ez lesz az utolsó dolog, amit csinálok.

– Lehet, hogy ő nem is akar elmenni innen. Az is lehet, hogy szeretne feleségül menni ehhez a fiúhoz. Talán még szerelmes is bele.

Kit türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

– Túl fiatal ahhoz, hogy a saját feje után menjen. Ha egyszer sikerül elvinni innen, és megmutatni neki, milyen is valójában a világ, nem akar többé feleségül menni ehhez a jelentéktelen alakhoz.

– Milyen messzire menne el, hogy sok pénzhez jusson? – kérdezte Calvin.

– A bérekre gondol?

Calvin bólintott.

– Mondtam magának… Bármit megtennék – mondta Kit.

– Ha gondolja, hogy tudok segíteni, és ha a részem elég nagy, megbízhat bennem.

Calvin lassan nagy levegőt vett.

– Meg kell bíznunk egymásban – mondta.

A nő mosolygott:

– Fél tőlem?

– Már hogyne félnék – hajolt előre. Kék szeme csillogott.

– Nem ismerem magát. Megtehetné, hogy felhívja a seriffet és elmondja, hogy el akarom lopni a fizetéspénzt. S akkor mi lenne velem?

Kit felnevetett.

– És velem mi lenne? Soha nem tennék ilyet. Folyton csak vártam és vártam és reméltem, hogy egy magához hasonló embert találok… egy férfit, aki nem fél kockáztatni.

Az asszonyt nézve, Calvin hirtelen biztos lett abban, hogy megbízhat benne.

– Oké, mostantól van egy társam – mondta. – Ha segít nekem, miénk lesz a pénz… háromszázezer dollár!

– De hogyan?

– Egyelőre még nem tudom. Nem lesz könnyű, ügyesnek kell lennünk. Én leszek az első, aki gyanúba keveredik.

– Szóval még csak ötlete sincs, hogyan lehetne megcsinálni?

– Egyelőre nincs, de most már van társam, és ez a fontos. Nem szabad elsietnünk a dolgot. Tökéletes bűntényt kell végrehajtanunk.

– Vállalom a kockázatot.

– Gondolkodjon rajta – mondta Calvin. – Én is azt teszem. Mindennek tökéletesen kell mennie.

Felállt, és a szekrényhez ment. Kivett egy üveg whiskyt. – Erre igyunk!

Kit először őt, majd a kezében lévő üveget nézte. Arckifejezése érthetetlen volt Calvin számára.

– Én nem iszom – utasította el kurtán. – Soha nem iszom.

Elindult a szobájukat elválasztó ajtó felé. Elment Calvin mellett. A férfi letette az üveget, és megfogta a karját. Egy percig fürkészőn nézték egymást, majd az asszony kiszabadította magát.

– Semmiért semmi jár – mondta. – Ne bonyolítsuk a dolgokat.

Visszament a szobájába, és kulcsra zárta az ajtót.

Calvin vállat vont. Töltött magának a whiskyből.

– Kivárom – mondta félhangosan. – Amit ma nem kapok meg, megkapom holnap. Ez a nő megéri a várakozást.

Évek óta ez volt az első nyugodt éjszakája, amikor nem zavarta a sötét. Biztonságban érezte magát, tudta, hogy nincs többé egyedül.

2.

Szombat délután Calvin elkocsizott a Downside Golfklubhoz.

Tökéletesen játszott, mivel gondolatait teljesen betöltötte a tervezgetés, hogyan juthatna hozzá a pénzhez. Nem gondolt a játékra. Célba vette a labdát, anélkül, hogy különösebben izgatta volna, hogy az ívesen, csavartan vagy egyenesen repül-e tovább. Egyenesen repült. Ugyanilyen nemtörődömséggel gurította a labdát a lyuk felé: vagy beleesik, vagy méterekkel mellémegy. Beletalált.

Ez a délután nem volt hiábavaló. Sikerült kitalálnia valamit, amit azonnal szeretett volna megbeszélni Kittel. Bosszantotta, hogy amikor behajtott a garázsba, nem látta sehol a ház teherkocsiját. Felment a szobájába,

levetkőzött, lezuhanyzott, magára vett egy inget és egy kényelmes nadrágot. Karosszékét az ablak elé húzta, és leült, hogy átgondolja az ötletet. Majd fél hatkor látta, amint a teherkocsi beáll a garázsba. Kitnek most el kell készítenie az elmaradhatatlan vacsorát, így még legalább három órát kell várnia, amíg beszélhetnek. Elindult lefelé.

Összefutott a besiető Kittel. Megálltak egy pillanatra, és egymásra néztek.

– Tudott golfozni? – kérdezte.

– Játszottam egy menetet… nem rossz pálya. – Mereven nézte az asszonyt. – Kitaláltam valamit. Találkozzunk ma este.

A nő bólintással jelezte, hogy benne van.

– Tíz körül – javasolta Calvin.

Kit újra bólintott.

Calvin lement a lépcsőn a társalgóba. Alice épp egy gombot varrt fel egyik blúzára. A két öreg a másik szobában nézte a tévét.

Calvin elnyúlt az egyik karosszékben. Elbűvölő modorával üdvözölte a felpillantó Alice-t, aki erre elpirult, és elkapta a tekintetét.

– Huh! Elfáradtam – mondta. – Egész délután golfoztam. Maga mit csinált ma délután, Alice kisasszony?

A lány zavartnak tűnt, ahogy válaszolt: – Semmit… tényleg… varrtam…

– Nem gondolja, hogy unalmas itt élni? – kérdezte, figyelmesen vizsgálgatva a lányt. Ez a sápadt, vénkisasszonyos kinézetű lány egyszeriben óriási szerepet kapott terveiben.

– Nem, egyáltalán nem találom unalmasnak – mondta. – Szeretek itt lenni.

– Szokott táncolni?

A lány arca vérvörös lett.

– Nem… nem érdekel a tánc.

Calvin kedveskedve megcsóválta a fejét:

– Igazán megpróbálhatná. Olyan fiatal. Ne mondja, hogy nincs udvarlója.

Alice arcszíne kínosan tovább mélyült.

– Nem… nincs udvarlóm.

Calvin némi szünet után folytatta: – Igaz is, szerettem volna valamit kérdezni Reederné betétjéről. Nem javasolhatnánk neki, hogy fektesse a pénzét valami jövedelmezőbb üzletbe, mint aranyszegélyű értékpapírokba? – Most, hogy megtudta, amit akart, szándékosan témát váltott. Alice nyomban visszaszerezte lélekjelenlétét. A következő félórában Reederné befektetéseiről volt szó közöttük. Beszélgetésüket Hardy őrnagy szakította félbe, aki éppen túl volt a hatos tévéfilmsorozat esedékes epizódján, és most szerette volna, ha a fiatalabbak őt szórakoztatják.

Vacsora után Alice az öregekkel tévét nézett, Calvin, mondván, hogy meg kell írnia néhány levelet, felment a szobájába.

Kinyújtózott az ágyán, rágyújtott, és újra a tervre gondolt, ami a golfpályán váratlanul ötlött fel benne. Minél többet töprengett rajta, annál jobbnak találta.

Végül, kevéssel tíz után fordult a zár, Kit bejött a szobába, és leült az egyik karosszékbe.

– Nos? Halljuk az ötletet! – fordult a mozdulatlanul a mennyezetre meredő Calvin felé.

– Gondolom, meglepődik, ha azt hallja, hogy Alice és az udvarlója azt tervezik, hogy ellopják a fizetéspénzt – fogott bele mondandójába Calvin. – Mit szól ehhez, milyen ötlet?

Kit összevonta szemöldökét:

– Nem tudom követni. Hogy érti ezt?

– Emlékszik, mit mondtam! Ha a fizetés eltűnik, az FBI azonnal tudni fogja, hogy csak a bank embere lehetett a tettes. Alice és én leszek a gyanúsított. Nos, Alice lesz az, akire rábizonyítják majd a lopást.

Kit türelmetlenül fészkelődött:

– Senki sem fogja elhinni, hogy képes ilyesmire.

– Ez igaz, de az már hihetőbben hangzik, hogy az udvarlója unszolására odaadta a kulcsokat, és elmondta neki, hogyan működik a riasztóberendezés… ez a történet már hihetőbben hangzik.

– De Alice-nak nincs fiúja. Nem az a fajta, akinek valaha is lesz. Miről beszél?

– Majd szerez egyet – mondta Calvin vigyorogva. – Méghozzá egy igazi férfit, aki megszerzi azt a háromszázezer dollárt, és eltűnik vele a ködben.

Kit feszülten figyelt: – Nem értem… magyarázza el – mondta élesen.

– Minél többet gondolkodom a dolgon, annál nyilvánvalóbb, hogy Alice pompásan megfelel erre a feladatra – mondja Calvin. – Ne feledkezzen meg arról, hogy a széf mindkét kulcsa Alice-nél volt, amikor Lambet szélütés érte. Volt elég ideje lenyomatot csinálni a kulcsomról, mielőtt ideértem. Csak egy darab szappan kellett hozzá. S a fiúja megcsináltatta a kulcsot a lenyomat alapján. S az elektronikus riasztó működését elmondja neki. A cselt is, hogy csak akkor működik, ha minden lámpa le van kapcsolva a bankban. A férfinak semmi más dolga, mint a páncélteremben lévőt kivéve, kicsavarni az összes villanykörtét, és csak azután felkapcsolni a villanyt. A páncélteremben égő lámpát nem lehet kívülről látni, a riasztóberendezés viszont nem lép működésbe.

– De Alice-nek nincs barátja, s nem valószínű, hogy valaha is lesz neki – vetette ellen Kit türelmetlenül.

– Alice-nek lesz udvarlója, mire kell. S ők ketten lopják majd el a fizetéspénzt.

– De hogy szerez vőlegényt Alice-nek – követelőzött továbbra is Kit. – Ez a lány…

– Cselhez folyamodom – mondta Calvin, és felkelt az ágyról. A szekrényhez ment, és kivette a whiskysüveget. – Biztos, hogy nem iszik? – kérdezte, felé nyújtva az üveget.

– Mondtam, hogy nem iszom – csattant fel. – Milyen cselről beszél?

Calvin töltött magának, és leült az ágy szélére.

– Alice maga sem tudja majd, hogy lesz egy udvarlója, és mégis lesz neki. Az udvarló egy kitalált személy lesz, de amikor a pénz eltűnik, a rendőrség meg lesz róla győződve, hogy Alice vőlegénye volt a tettes.

Kit barna szemei hirtelen megélénkültek az érdeklődéstől:

– És ezt hogyan csinálja?

– Csak két emberrel kell elhitetnünk, hogy Alice-nak udvarlója van. Hardy őrnaggyal és Pearson kisasszonnyal. A rendőrség majd kihallgatja őket, ők pedig beszélnek az udvarlóról. Természetesen, mi is azt mondjuk, hogy láttuk, de a két öreggel ellentétben, akiknek valóban hinniük kell a létezésében, mi tudni fogjuk, hogy csak kitalált személy.

– Lehet, hogy öregek, de nem bolondok.

– Tudom… tudom. Nem mondtam, hogy könnyű lesz, de ha óvatosak leszünk, menni fog.

– Még mindig nem látom, hogyan lehet ezt megcsinálni.

– Van időnk – nyugtatta meg Calvin. Ivott a whiskyjéből, letette a poharat, és rágyújtott. – Ez a dolog szépsége… rengeteg időnk van. Amíg Lamb beteg, én

vezetem a bankot. Hónapokig nem jön vissza dolgozni, szóval van elég időnk. Először is ki kell találnunk, milyen legyen az udvarló. Bogarat kell ültetnie Pearson kisasszony fülébe, hogy Alice-nek fiúja van. Mondja neki azt, hogy látta őket együtt valahol a városban. Pearson kisasszony majd elmondja Hardy őrnagynak. Úgysincs más dolguk, mint hogy pletykáljanak. Rá kell venni Pearson kisasszonyt, hogy ne beszéljen Alice-szel a fiújáról. Mondja, hogy biztosan zavarba hozná, ha megemlítené előtte. Mindketten szeretik a lányt, nem lesz nehéz rávenni őket, hogy hallgassanak a dologról.

Kit ingerült mozdulatot tett:

– De Alice minden este otthon van. Oda van ragasztva a tévé elé. Hogy hihetnék el, hogy udvarlója van, ha folyton itthon ül?

– Igen, erre is gondoltam – mondta Calvin. – Meg fog lepődni, milyen alaposan végiggondoltam mindent. Alice néhány nap múlva abbahagyja a tévézést. Bankvizsgára készül, s a hét öt estéjét a szobájában tölti majd, tanulással. De időnként, amikor az öregek tévét néznek, kioson, hogy találkozzon a fiújával.

– És ezt hogy csináljuk?

– Mindannyian az előtérben tartjuk a kabátunkat. Miközben Alice a szobájában tanul, maga elteszi szem elől a kabátját és a kalapját. Elmondja az öregeknek, hogy Alice elment. Erre az lesz a bizonyíték, hogy nincs ott a kabátja és a kalapja. Később visszacsempészi őket a helyére. Az öregek pedig azt hiszik, hogy Alice visszajött. Ilyen egyszerű az egész.

Kit egy ideig mozdulatlanul gondolkodott, majd bólintott:

– Igen, ez menni fog. Csalás, de meg fogja őket győzni. Hardy őrnagy és Pearson kisasszony azonban csak tőlem tudják majd, hogy Alice-nek udvarlója van… Elég meggyőző ez?

– Nem. Nekik is látniuk kell a saját szemükkel. De ez is megoldható. Most csak a terv körvonalait mondom el, később még ki kell dolgoznunk a részleteket. De biztos, hogy elő tudunk állítani egy meggyőző udvarlót.

Kit cigarettáért nyúlt, kivett egyet az asztalon fekvő dobozból. Rágyújtott. A gyufát a hamutartóba pöccintette, és jó mélyen leszívta a füstöt. A falat bámulta Calvin mögött, erősen gondolkodott.

Calvin figyelte őt, és megpróbálta kitalálni, mi járhat a fejében.

– Lehet, hogy ostoba vagyok, de valamit nem értek – szólalt meg váratlanul az asszony. – Odáig rendben, hogy eljátszunk egy udvarlót, aki nem is létezik. Hihetőnek tartom, hogy ez a férfi ráveszi Alice-t, hogy segítsen neki ellopni a pénzt. Sőt azt is, hogy a rendőrség mindezt beveszi. De mi lesz Alice-szel? Ha rá akarjuk terelni a gyanút, hogyan vesszük rá, hogy eltűnjön? Azonnal elkapják, s ha kihallgatják, nagyon gyorsan kiderül, hogy semmi köze az egészhez, és hogy soha nem volt udvarlója.

Calvin lepöckölte a hamut cigarettája végéről. Valahová a távolba nézett.

– Soha nem kapják el – mondta. – Ez a dolog lényege. Lehet, hogy rátalálnak, de sohasem kapják el.

Kit ideges mozdulattal emelte fel haját a válláról.

– Mi lenne, ha nem talányokban beszélne folyton? Ha rátalálnak, akkor elkapják, nem?

– Nem feltétlenül – válaszolt Calvin, de nem nézett rá. – Megtalálják, ez igaz, de, hogy úgy mondjam, nem lesz abban a helyzetben, hogy beszélni tudjon.

Hirtelen feszült csend keletkezett. Calvin továbbra is a szőnyeget bámulta, közben magában mormogott. Kit, öklét a térde közé szorítva, megmerevedett, arcából kiszaladt a vér.

– Az a kérdés, mennyire akarja azt a pénzt? – szólalt meg végül Calvin. – Én mindenáron akarom. Már eldöntöttem, hogy végigcsinálom. Senki sem tarthat vissza.

Kit még mindig mozdulatlan volt. Calvin hallhatta gyors, nehéz légzését. Kíváncsi volt, vajon rosszul ítélte-e meg az asszonyt. Ha még sincs hozzá elég bátorsága, gondolta aggodalmasan, bajban vagyok. Két gyilkosság száradhat majd a lelkemen… Alice-é és az övé. Nem mondok le a tervemről csak azért, mert neki nincs mersze segíteni nekem. Szereznem kell helyette valaki mást, de előbb őt kell elhallgattatnom.

– Azt hiszem, mégis kérek egy whiskyt – mondta Kit rekedt, érdes hangon.

Calvin töltött a whiskyből saját üres poharába, és felé nyújtotta. Látta, hogy Kit keze remeg, amikor átveszi a poharat. Egyetlen hajtással kiürítette, megrázkódott, és visszaült. Olyan erősen szorította az üres poharat, hogy az ujjai elfehéredtek.

– Kell, hogy legyen valami más megoldás – mondta.

– Jó, ha tud egyet – mondta Calvin ránézve mondja el nekem is. Ha a pénz eltűnik, egyértelmű, hogy csak a bank alkalmazottja vihette el. Én vagy Alice. Ebből kell kiindulnia.

– Kell, hogy legyen valami más út – ismételte meg Kit. Két halvány piros folt jelent meg az arcán. Ránézett az asztalon álló whiskysüvegre. Calvin felállt, felvette az üveget, és egy jó nagy adagot töltött Kit poharába.

– Nem lesz semmi dolga vele. Alice-t én elintézem – mondta.

Nézte, amint Kit újra kiüríti a poharat.

– Jobb lesz, ha lelassít – szólt rá élesen. – Gondolom, nem akar lerészegedni.

– Nem leszek részeg.

Calvin letette az üveget, és leült az ágyra.

– Jól átgondoltam – mondta. – Nincs más módja, hogy tökéletesen eltereljük magunkról a gyanút. El kell döntenie, hogy melyik fontosabb magának: Alice vagy a háromszázezer dollár. A kérdés ilyen egyszerű. Nem ő lesz az első, akit megölök. A háborúban sok embert öltem… nemcsak katonákat, civileket is, akik az utamba kerültek. Évekig vártam, hogy sok pénzhez juthassak anélkül, hogy magamat veszélybe sodornám. Maga volt az, aki az ötlet magját adta. – Várt egy kis ideig, majd hirtelen éllel a hangjában folytatta: – Innen már nem lenne teljesen veszélytelen visszafordulnia. Gondolom, ezt tudja, nem?

Kit felállt, odasétált a whiskysüveghez, és újra töltött magának, tisztán.

– Fenyeget? – kérdezte.

– Nevezheti annak, aminek akarja. Már velem együtt benne van ebben a dologban. Találjon ki valamit, ami engem és Alice-t egyaránt tisztáz, és én hallgatni fogok magára. De döntse el, mit akar. Túl sokat tud, ahhoz, hogy kiszálljon. De meggyőzhet. Ha mond valamit, ami megnyugtatja a maga lelkiismeretét és engem is tisztáz, aszerint csinálunk mindent.

– Gondolkodom még rajta – mondta fakó hangon, és az ajtó felé tartott.

– Holnap rábeszélem Alice-t, hogy jelentkezzen a bankvizsgára – mondta Calvin. – Van elég időnk, de nem arra, hogy elvesztegessük.

Kit, anélkül, hogy ránézett volna, visszament a szobájába, magával vitte a pohár whiskyt. Calvin hallotta a kulcs fordulását.

Hosszú ideig ült még az ágyon cigarettázva, és magában mormogva. Majd egyszer csak felugrott, és vetkőzni kezdett.

Pizsamában és hálóköntösben átment a fürdőszobába megfürödni. Majd visszament a szobájába, és kezébe vett egy cigarettát. Párnás ujjai közt tartotta, anélkül, hogy meggyújtotta volna, és egyre a Kit szobájába vezető ajtót bámulta. Néhány percig mereven nézte, majd letette a cigarettát. Zajtalanul az ajtóhoz ment, óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó engedett. Calvin szélesre tárta. Az ágy melletti éjjeli lámpa még égett. Kit az ágyban volt.

Nézték egymást, majd Calvin bement a szobába, becsukta maga mögött az ajtót.

Érezte, hogy diadalmas elégedettség tölti el. Kit így adta tudtára, hogy elfogadja a tervét, és együttműködik vele.

Mire az ágyhoz ért, Kit már leoltotta a lámpát.

NEGYEDIK FEJEZET

1.

– Meg kell beszélnünk, mit kezdünk a pénzzel, ha már a miénk – vetette fel Calvin.

Ő és Kit egyedül voltak a konyhában. A házban sem volt más rajtuk kívül. Az öregek és Alice templomba mentek, Flo vasárnap nem dolgozott. Kit az ebéd körül foglalatoskodott. Calvin, az asszonytól távolabb, egy konyhaszéken ült, cigarettával a szájában.

– Ezen nem kell sokat gondolkodnom – mondta Kit. – Tudom, mit kezdjek a részemmel.

– A teljes összeg háromszázezer dollár. Pontosan elfelezzük… százötvenezer fejenként.

– Jó… Mindig arról álmodtam, hogy egyszer ilyen sok pénzem lesz.

– Lehet, hogy álmodtál róla – mondta Calvin, és leverte a hamut cigarettájáról –, de nem hiszem, hogy valaha is gondoltad, hogy ez az álmod beteljesül.

Volt valami a hangjában, amire Kit felkapta a fejét, és szúrósan ránézett:

– Ezt meg hogy érted?

– Az igazi gondok akkor kezdődnek, ha már a kezünkben van a pénz – tért ki a válasz elől Calvin. – Rengeteg pénz, készpénzben. Egy halom pénz. Nem tehetjük be bankba. Még csak egy széfet sem bérelhetünk, mert az is veszélyes lenne: az FBI-nak joga van tudni, mi van bennük. Nagyon óvatosan kell megtervezni, hogyan költjük el… észrevétlenül kell csinálni. Ha nagyvonalúan

költekezni kezdünk, az FBI azonnal gyanút fog, és vizsgálatot indít ellenünk.

Kit türelmetlen mozdulatot tett: – Én el akarom adni ezt a házat, és elköltözni innen. A pénzzel, amit a házért kapok, eltűnhetek szem elől. Utána már arra költöm a pénzemet, amire szeretném.

– Tévedsz. Nagyon nehéz eltűnni szem elől. De nem is erről van szó – mondta Calvin. – Ha te elmész, nekem maradnom kell. Nagyon feltűnő lenne, ha hirtelen mindketten eltűnnénk a városból.

– Nem látom be, hogy miért. Nem kell egyszerre mennünk. Várhatsz néhány hónapot. Mi a rossz abban?

– Ma reggel nem vagy nagyon okos – mondta Calvin. – Én vagyok a bank vezetője. Az egyetlen jövedelmem a fizetésem. Nem határozhatom el egyik pillanatról a másikra, hogy felmondok, és elmegyek a városból. Az FBI megkérdezné, hogy hova megyek, és miből fogok élni. Érdekelné őket a dolog, különösen, mivel a bankból, ahol dolgoztam, elloptak egy rakás pénzt. Ez érthető, nem?

– Ez a te problémád, neked kell megoldanod – mondta Kit. – Én tudom, mit csinálok.

– Ha annyira ostoba vagy, hogy azt hiszed, csak úgy simán költekezhetsz, bajba kerülsz. Minden városban van egy FBI-megbízott, aki figyeli az újonnan érkezőket. Érdekelni fogja őket, honnan van pénzed. Utánanéznek, és kiderítik, hogy Pittsville-ből jöttél, ahol elrabolták a fizetéspénzeket. Vizsgálatot indítanak, és akkor bajba kerülsz… velem együtt.

– Tudok vigyázni magamra – ellenkezett Kit. – Nem félek. Semmi másra nincs szükségem, csak a pénzre.

– Ha nem költheted el, nincs értelme ellopni – mondta Calvin visszafogottan.

– Mire akarsz kilyukadni? – türelmetlenkedett Kit, haragos barna szemeivel Calvin szemébe nézve. – Mi az?

– Ha a pénz már nálunk van, csak egyetlen biztonságos út van számunkra. Hangsúlyozom, hogy számunkra. Nem sok értelme lenne, ha te biztonságban lennél, én pedig nem, mivel a pénzt csak együtt tudjuk megszerezni. Az természetes, hogy mindketten magunkra gondolunk elsősorban, de mivel egyikünk sem lehet sikeres egyedül, össze kell fognunk.

Kit a konyhaasztalhoz sétált. Felült rá, hosszú lábát lóbálta, karját szorosan összeszorította a mellén.

– Miért nem mondod már ki végre, amit akarsz? Miért kell kerülgetni a forró kását? Mit tervezel?

– Összeházasodunk – mondta Calvin, és elbűvölő mosolya odakerült az arcára. – Ez az egyetlen biztonságos megoldás.

Kit megmerevedett. Szemei megdöbbenést és rémületet tükröztek.

– Azt nem! Nem megyek hozzád feleségül! Már volt egy férjem… egy bőven elég volt!

– Én is ugyanígy érzek, de ez az egyetlen megoldás.

És nem kell, hogy örökké tartson, csak addig, míg szükséges.

Kit fürkészve nézett Calvinre, de mivel már tudta, hogy érdemes éles eszére hallgatni, sokkal csendesebben megismételte: – Nem akarok hozzád menni, de figyelek. Miért lenne így biztonságosabb?

– A világ számára mi sem lenne természetesebb, mint hogy én, aki itt lakom a házadban, beléd szeretek, és feleségül kérlek – magyarázta Calvin. – Ügyelnünk kell arra, hogy, amit teszünk, természetes legyen. Minden lépésünk vizsgálat alá kerülhet. S ha már

összeházasodtunk, az is érthetővé válik, hogyha eladod a házat, én pedig otthagyom a bankot. Azt mondhatjuk mindketten, hogy Pittsville-ben nincs jövőnk, ami igaz is. A te tőkéddel és az én kevés spórolt pénzemmel délre megyünk, ahol reméljük, hogy találunk egy jövedelmezőbb panziót, amit együtt vezetünk majd. Ez egy hihető történet, ami mindkettőnk előtt szabaddá teszi az utat, anélkül, hogy gyanúba keverednénk.

– Rendben – vonta meg a vállát Kit. – De csak nem azt akarod, hogy vegyünk egy másik panziót? Azért nem vagyok hajlandó ekkora kockázatot vállalni, hogy azzal a rengeteg pénzzel egy másik panzióban kössek ki… ez világos, remélem.

Calvin megrázta a fejét.

– A nászutunkat Las Vegasban töltjük, ami egy érdekes, nászutasoknak való hely. Történetesen van ott egy jó barátom, akinek van egy játékterme. Már évek óta nem találkoztunk, de tudom, hogy megbízhatok benne, mert sokat köszönhet nekem… megmentettem az életét a csendes-óceáni harcokban. A tőkénk egy részével szerencsét próbálok, és nyerek. A haverom majd gondoskodik róla. Úgy esik majd, hogy egy halom pénzhez jutok. Váratlanul több pénzünk lesz, mint gondoltuk, és ezért megváltoztatjuk eredeti tervünket, s a panzió helyett egy több reménnyel kecsegtető üzletbe vágunk bele: veszünk egy motelt Floridában. Véletlenül ismerek valakit, aki el akarja adni floridai moteljét. Mi pedig megvesszük. Nem valami jól menő hely, de mi fellendítjük, jövedelmezővé tesszük. Hamis könyvelést vezetünk. Ha valamihez értek, akkor az a könyvhamisítás. Apránként berakjuk a pénzünket a bankba, hogy úgy tűnjön, a pénz a motel hasznából jön. Három-négy év múlva összegyűlik

annyi, hogy piaci spekulációkba kezdhetünk. Ettől kezdve már biztonságban vagyunk. Elválhatunk, s veszély nélkül mindketten azt tesszük a pénzünkkel, amit akarunk.

– Három-négy évet mondtál? – kérdezte Kit élessé váló hangon.

– Igen, annyit.

– Ha azt képzeled, hogy három-négy évet várok, míg költeni kezdhetem a pénzt…

– Ha nem tudsz addig várni – szakította félbe Calvin –, jobb, ha nem csinálunk semmit. Háromszázezer dollárról van szó. Ha a miénk, egész életünkben nem lesz több gondunk. Ha csak egyetlen lépést is elvétünk, mindketten börtönben kötünk ki. Gondolkozz ezen!

Felállt, és otthagyta Kitet. Magában mormogva felment a szobájába, elégedetten, hogy az asszony azt csinálja, amit ő akar.

Tegnap esti szeretkezésük kiábrándító volt. Heves, vad szenvedélyt remélt, de Kit úgy adta oda magát, mint egy prostituált. Úgy érezte, ha nem ivott volna olyan sokat, egyáltalán nem is feküdt volna le vele. Örömmel hagyta ott, és ment vissza a szobájába. Ez volt életének legkiábrándítóbb szerelmi kalandja.

Calvin csak ebéd után talált alkalmat arra, hogy Alice-szel kettesben maradjon. Az öregek szunyókáltak, Kit pedig a konyhában látta el az ebéd utáni teendőket. A lány a társalgóban olvasta a vasárnapi újságot, amikor Calvin bement és leült.

Csak úgy mellékesen megjegyezte: – Gondoltam magára, Alice. Megengedi, hogy beszéljünk egy kicsit a karrierjéről?

A lány először elvörösödött, majd elsápadt, megrázta a fejét, leejtette az újságot, és úgy nézett Calvinre, mint egy riadt nyúl.

– Nagyon elégedett vagyok a munkájával – kezdte Calvin tárgyilagosan. – Csak vesztegeti az idejét Pittsville-ben. – Kedvesebbre változtatta hangját: – Nagyra törőbb is lehetne!

Alice minden szavára figyelt, és tovább bámulta.

– Én… Én nem értem önt, Calvin úr – mondta.

– Egy ilyen tehetséges lánynak, mint maga, a központban kellene dolgoznia. Ott mindig szükség van lelkes, energikus munkatársakra. Megengedi, hogy felterjesszem a nevét?

Szemei tágra nyíltak a szemüveg csillogó lencséi mögött:

– De úgysem választanak ki – hitetlenkedett kifulladtan.

– Dehogynem, majd figyelje csak meg. – A csapdát felállította, rövid szünetet tartott, majd folytatta: – Először persze le kell tennie egy haladó bankvizsgát, de az nem nehéz. El kell végeznie egy levelező tanfolyamot. Magának nem kerül semmibe, a központ fizet mindent. – Mosolya egyre szélesebb lett. – Csak tanulnia kell esténként három-négy hónapig. Gondolom, ez magának nem okoz gondot, igaz?

A lány patetikus mohósággal válaszolt:

– Ó, dehogy, természetesen nem.

– Akkor ezt megbeszéltük, a többi az én dolgom. – Felemelte nagy kezeit. – Abba kell hagynia a tévézést, de ez nem lesz nehéz, vagy igen?

Alice megrázta a fejét:

– Csodálatos lenne San Franciscóban élni.

– Rendben, akkor holnap elintézem ezt magának. – Calvin mosolyogva felállt, és kisétált a szobából. Szinte túl könnyen ment, gondolta lépcsőmászás közben. A következő lépés szólni Kitnek, hogy pletykálja el Pearson kisasszonynak, hogy Alice nemcsak vizsgára készül, hanem talált egy udvarlót is. Magában mormogva épp a lépcső tetejére ért, amikor észrevette, hogy egy fiatal lány őt nézi, és arra vár, hogy lemehessen. Megállt, és kék szemében hirtelen érdeklődéssel szemügyre vette a lányt.

A lány nyílt, fiatal és csinos volt. Fehér tréningruhafelsőt és fehér sortot viselt. Teniszütő volt a kezében. Ebben az öltözékben Calvin azonnal látta, milyen jó alakja van, szeme gyors elismeréssel futott végig fiatal testén.

– Elnézést – mondta legmegnyerőbb modorában. – Nem vettem észre… maga minden bizonnyal Miss Loring.

– Igen, az vagyok. Ön pedig Calvin úr kell legyen. Kit mondta, hogy itt lakik – mosolyodott el. Calvin látta, hogy tetszik a lánynak. Felért a lépcsőn, és utat engedett neki.

– Mozog egyet? – kérdezte a lefelé induló lánytól.

– Igen… nincs rá sok alkalmam… A vasárnap szinte az egyedüli nap, amikor játszani tudok.

– Tudom, hogy éjszaka dolgozik. Ezért nem találkoztunk idáig. – Még nem akarta, hogy a lány elmenjen. Volt valami izgató fiatalos frissességében, ami hatott rá.

– Igen, így van – helyeselt a lány, és ütőjét lengetve lement a lépcsőn.

Calvin utánafordult. Végigjártatta szemét a fiatal, takaros alakon. Amikor a lány becsukta maga mögött a bejárati ajtót, hirtelen unalom és magány szakadt rá. Arra

gondolt, kellene egyet golfoznia. De nem igazán érdekelte a dolog. Bement a szobájába, leült, és kibámult az ablakon.

Vidámabb lett volna, ha tudja, mi jár Iris Loring fejében, ahogy beszáll a teherautóba, és beindítja a motort.

Iris azt gondolta: hm… egy igazi férfi. Olyan, mint egy filmsztár. A nézése! Az volt az érzésem, hogy nincs rajtam ruha. De inkább izgató volt, mint zavaró. Kuncogott. Az a fajta férfi, aki tudja, mit akar… az a mosoly… igen… igazi férfi.

Ken Travers már várt rá a Country Klubnál. Játszottak két kimerítő menetet, majd leültek egy fa alá beszélgetni.

– Ken… aggódom – mondta Iris váratlanul. – Lehet, hogy képzelődöm, de az a gyanúm, hogy Kit újra iszik.

– Ó, az ördögbe! – ütközött meg aggodalmasan Travers.

– Miből gondolod?

– Annak idején, amikor nagyon rossz állapotban volt… már több, mint két éve… volt a szemének egy élettelen, makacs kifejezése, amiről mindig fel lehetett ismerni, hogy ivott. Ma reggel, amikor bejött a szobámba, ugyanazt a kifejezést láttam rajta.

– Mit akarsz csinálni?

– Nem tudom. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy kezdődik elölről az egész azok után, amin keresztülment. Nem hiszem, hogy újra végig tudnám csinálni.

– Valamit tenned kell – mondta Travers élesedő hangon.

– Pokoli sokat dolgozott érted. Bevallom, nekem nincs sok okom, hogy szeressem az anyádat: nem szeret engem, és nem engedi, hogy összeházasodjunk, de azért tisztelem, amit érted tett. Nem hagyhatod most magára, amikor

segítségre van szüksége. Miért nem kérdezed meg őt egyenesen?

– Soha nem vallaná be. Beszélek Sterling doktorral. Ő tudja, hogy min ment keresztül Kit. Tudom, hogy Kitnek bármit mondanék, nem segítene. Ezenkívül lehet, hogy csak képzelődtem. Ez járt a fejemben egész délelőtt. Csak el akartam neked mondani.

Travers megfogta a kezét:

– Hát akkor figyeld, mi lesz. Ha gondolod… igen, Sterling doktor jó barátja Kitnek. Talán jó lenne, ha beszélnél vele.

– Meglátom, milyen állapotban lesz ma este. Gyere, igyunk jeges teát! Lehet, hogy tévedtem. – Felállt. – Remélem, hogy igen. A gondolat, hogy az egész szörnyűség kezdődik elölről…

Némán a pavilonhoz sétáltak. A bárban vettek jeges teát, álltak a napon, iszogattak, és néztek egy páros játszmát a közeli pályán.

Travers hirtelen megkérdezte: – Találkoztál már Calvinnel?

Iris bólintott.

– Összefutottunk, amikor jöttem el otthonról. Igazi férfi.

Travers szúrósan nézett rá.

– Igen… Nem tudom, mit gondoljak róla. Van benne valami, ami nem tetszik nekem…, de nem tudom, mi az.

Iris felnevetett:

– Igen… az a fajta, akire minden férfi féltékeny. Cary Grantre emlékeztet. Filmsztár is lehetne.

– Gondolod? – húzta el a száját kelletlenül Travers. – Annyira jól azért nem néz ki. A seriff se tudja, mit

gondoljon róla. Azt mondja, biztosan rosszul bánik a nőkkel.

– Na ugye! Tiszta irigység. Fogadok, hogy teljesen felbolygatta szegény Alice-t. Képzeld csak el, hogy a nap tizenkét órájában össze vagy zárva egy ilyen férfias jelenséggel!

– Csak téged fel ne bolygasson – mondta Travers csendesen.

Iris csillogó szemekkel ránézett:

– Aggódsz emiatt?

– Nem mondhatom, hogy igen. Nem sok lehetőséged van, hogy találkozz vele, vagy igen? – Travers elvette a lány poharát: – Játszunk még egyet?

– Igen… játsszunk még. És Ken… ha lenne is esélyem, én téged választanálak.

A fiú boldogan rámosolygott. Karonfogva odasétáltak egy üres pályához.

2.

A hét végén Alice elkezdte a tanfolyamot, Kit pedig elejtette az öregek előtt, hogy látta Alice-t egy jóképű fiatalemberrel. Az öregek nagyon örültek, és egyetértettek Kittel, hogy semmi olyat nem szabad mondani, ami zavarba hozhatná Alice-t.

Iris a hét folyamán még mindig gyanakodva figyelte anyját, de semmi nem erősítette meg azt a benyomását, hogy újra inni kezdett.

Iris nem sokkal a tizenhetedik születésnapja után, apja halála után néhány hónappal fedezte fel, hogy anyja

alkoholista lett. Egyik forró nyári este arra jött haza a kollégiumból, hogy Kit hamuszürke arccal, üveges tekintettel mozdulatlanul ül, előtte az asztalon egy üres whiskysüveg. Soha nem fogja elfelejteni ezt az élményt. Az anyja sem mozogni, sem beszélni nem tudott. Iris rémülten telefonált Sterling doktornak, aki a Loring család orvosa volt, mióta letelepedtek Pittsville-ben. A doktor segített levetkőztetni és ágyba fektetni az anyját, majd lekísérte a megrémült lányt a földszintre, és beszélt vele. Mindig emlékezni fog Sterling doktor csendes, kedves szavaira. Rábeszélte, hogy vitesse szanatóriumba az anyját. Kit két hónapot töltött ott.

Iris jegyszedő lett egy downside-i moziban. Amikor Kit kigyógyult, a pénzből, amit a férje ráhagyott, megvette ezt a panziót. Iris hónapokon keresztül figyelte az anyját. Úgy látszott, Kit kigyógyult. De most, amikor Iris már kezdett fellélegezni, újra feltámadt benne a gyanú. Folytatta anyja megfigyelését, de az első riadalom után a visszaesésnek nem volt több jele.

Egyik este, egy héttel azután, hogy az első utalás elhangzott Alice fiújáról, Kit bement Calvin szobájába. Megijedt attól, amit látott.

A tükör előtt, magát nézegetve, egy magas, nagytermetű férfit talált, aki széles karimájú kalapot és sárgásbarna, övvel összefogott felöltőt viselt. Fekete pofaszakálla és bajsza volt. Az idegen látványára Kitnek elkezdett gyorsabban verni a szíve. Megállt az ajtóban, és megkérdezte: – Mit keres maga itt?

A férfi megfordult, és rámosolygott. Kit felismerte Calvint.

– Ez Johnny Acres, Alice udvarlója – mutatta be az ismeretlent. – Nem rossz, mi? – Levette a kalapot, és az ágyra dobta, majd a pofaszakállt és a bajuszt tépte le.

Miközben Kit nézte, hogyan veti le a kabátot és akasztja fel, Calvin folytatta: – Félhomályban senki nem ismer majd fel. A kérdés most az, hogyan vethetne az őrnagy és Pearson kisasszony egy pillantást Mr. Acresre.

Kit, kicsit bizonytalanul, odament az egyik karosszékhez, és leült.

– Acresnek kell, hogy legyen kocsija – mondta Calvin. – Kinyitotta a szekrényt, és kivette a whiskysüveget. – Hé! Hát ebben nem sok maradt. – Szúrósan Kitre nézett. – Ittál a whiskymből?

– Ez olyan nagy vétek? – kérdezett vissza morcosan Kit.

– Nem vehetnél magadnak saját whiskyt? – folytatta ingerülten Calvin. Kitöltötte magának a maradékot, és az üres üveget kidobta a szemétkosárba. Kit lopva figyelte. – Ahogy mondtam, Acresnek kell egy kocsi. Ez az az eset, amikor fizetnünk kell, hogy nyerjünk. Van háromszáz dollárom. Legalább még egyszer ennyi kell. Van pénzed?

Kit habozott, majd bólintott:

– Meg tudom szerezni.

– Ebben az esetben holnap Downside-ba megyünk. Moziba. Mindenki tudni fog róla. Itt az ideje, hogy az öregek megtudják, hogy egyszerre több szerelem is szövődik ebben a házban. A lányod tudja már?

Kit arca megmerevedett:

– Nem.

– Jobb, ha megmondod neki.

Kit nem válaszolt.

– Amíg te a filmet nézed, én Johnny Acresnak öltözve kimegyek, és veszek egy használt kocsit. A banknál hagyom, amíg szükség nem lesz rá.

Az asszony színtelen hangon megkérdezte: – Gondolod, hogy ez az egész biztonságos lesz?

Calvin húsos arca megkeményedett:

– Régóta vártam erre a lehetőségre. Vigyázok minden lépésre, amit teszek.

Néhány nappal később Hardy őrnagy volt az, aki elsőként megpillanthatta Alice udvarlóját. Éjjel tizenegy múlt éppen, s az őrnagy egy keresztrejtvényt fejezett be, mielőtt lefeküdt volna. Pearson kisasszony már az emeleten volt, Kit szintén. Az őrnagy egyedül volt. Tudta, hogy Alice nincs itthon, mert a kabátja és a kalapja nem volt a helyén. Alice valójában az ágyán feküdt, a Bankszakma kézikönyve című könyvet olvasta és jegyzetelte, de ezt az őrnagynak nem kellett tudnia. S azt sem, hogy Kit, Alice kabátjában és kalapjában, hátul kiosont, és csatlakozott Calvinhez, aki Johnny Acresnek öltözve várt rá, távolabb az úton egy most vásárolt, használt Lincolnban.

Az őrnagy, amikor meghallotta, hogy egy kocsi megáll a ház előtt, az ablakhoz ment, és kikukucskált a sötét utcára. Látta, hogy az, akit ő Alice-nek vélt, kiszáll a kocsiból. Majd látta, hogy egy nagydarab férfi, sárgásbarna kabátban követi a lányt. Mindez tisztán kivehető volt, mivel a párt megvilágította a kocsi lámpájának fénye. Gyengéden csókolóztak, amit az őrnagy egyetértő bólogatással fogadott. Majd látta, hogy az Alice-nek vélt lány felszalad a lépcsőn, kinyitja az ajtót, mialatt a férfi visszaül a kocsijába, és elhajt.

Hogy ne hozza zavarba Alice-t, az őrnagy a helyén maradt. Miután hallotta, hogy a lány felér az emeletre, lekapcsolta a villanyt, és ő is felment.

Másnap reggel, miután Alice és Calvin együtt elmentek a bankba, az őrnagy elmesélte Kitnek és Pearson kisasszonynak, amit látott.

Kit, amikor egyedül voltak, beszámolt erről Calvinnek: – Egyáltalán nem gyanakszik. Féltem, de neked lett igazad.

– Még egyszer megcsináljuk – mondta Calvin. – A következő alkalommal mindkettőjüknek látniuk kell bennünket. Aztán emiatt nem kell többet aggódnunk. Meggyőző szemtanúk lesznek.

Három nappal később úgy esett, hogy nem volt semmi a tévében, ami Hardy őrnagyot vagy Pearson kisasszonyt érdekelte volna, ezért úgy döntöttek, hogy kopogós römit játszanak együtt.

Calvin és Kit újra eljátszották a jelenetet, amit a múltkor az őrnagy kedvéért állítottak színpadra. Miközben a kocsi lámpájának fénycsóvájában csókolóztak, tudták, hogy az őrnagy és a kisasszony a függöny mögül figyeli őket.

– Már csaknem célba értünk – mondta később Calvin. Hanyatt feküdt az ágyán, cigarettával a szájában, kék szemei mereven a mennyezetet bámulták. Kit a karosszékből őt nézte. – Van már két ember, akik tanúsítják, hogy Johnny Acres létezik. A jövő hónapban a hónap utolsó napján hozzák meg a fizetéspénzt. Azon a napon sokáig dolgozunk Alice-szel, mert meg kell csinálnunk a havi jelentést. – Felemelte a fejét, és Kitre nézett. – Az a nap lesz a mi napunk. Még mindig biztos vagy abban, hogy végig akarod csinálni?

– És Alice? – kérdezte őt bámulva Kit.

– Ne gondolj rá – mondta Calvin. – Róla én gondoskodom. Még egyszer kérdezem: még mindig végig akarod csinálni?

– Te gondoskodsz róla? Ez valóban semmi többet nem jelent számodra, mint azt?

Calvin vékony ajkai gunyoros mosolyra nyíltak.

– Legalább őszinte vagyok – mondta. – Feláldozom Alice-t háromszázezer dollárért. Nem jelent többet nekem egy nyúlnál, akit meg kell ölnöm. Te, te pedig megpróbálsz kihozni valamit ebből. Dramatizálni akarod a helyzetet. Akarod a pénzt, vagy sem?

Kit megrázkódott. Szemei kifejezéstelenek voltak, az arca verejtékezett.

– Te maga az ördög vagy – mondta. – Igen, akarom a pénzt, de a lány nem megy ki a fejemből. Rendben. Ne gúnyolódj rajtam! Én nem tudnám megtenni, de ha te igen, akkor a hasznát elfogadom.

Calvin felnevetett.

– Nos, ez egyenes beszéd. Rendben, akkor a hónap végén megcsináljuk. Addig tudatjuk mindenkivel az örömhírt, hogy eljegyeztük egymást. – Felemelte a fejét, és ránézett. – Megmondtad már a lányodnak?

Kit nem nézett rá:

– Még nem.

– Még ma este mondd meg neki. Neki kell elsőként megtudnia.

– Megmondom.

– Most nézzük végig az egész tervet újra – mondta. – Ha valahol hibát látsz, szólj. – Füstfelhőt engedett ki az orrlyukán, miközben összeszedte gondolatait. – Három hét múlva a csütörtök a hónap utolsó napjára esik. Alice és én, ahelyett, hogy a pénz érkezése után elmennénk és

bezárnánk a bankot, tovább maradunk, mert dolgozunk. Erre hivatalos indokunk van, ugyanis el kell készíteni a havi jelentést. Mivel a pénz is és mi is a bankban vagyunk, a seriff vagy Travers figyeli majd a bankot. Tudják, hogy mivel a villany fel van kapcsolva, az elektronikus riasztóberendezés nem védi a széfet. De ez nem izgatja őket, mert tudják, hogy az íróasztalom alatt van egy riasztócsengő, amit megnyomhatok, ha valaki megpróbálna betörni. Ezenkívül, minden bizonnyal, ők is lesben állnak. A banknak van egy hátsó bejárata, amit nem használnak. Egy kis parkoló van mögötte, odavittem a Lincolnt. A hátsó bejárat bereteszelt ajtaja kulcsra van zárva. Amíg Alice el lesz foglalva, én szabaddá teszem az ajtót. Neki is van kulcsa hozzá, tehát a nyomozók azt fogják hinni, hogy ő nyitotta ki, hogy beengedje Acrest. – Itt, a mennyezetre bámulva, olyan hosszú szünetet tartott, hogy Kit élesen rászólt: – Nos, folytasd… Mi történik ezután?

– Mi lesz ezután? – emelte fel fejét Calvin, hogy láthassa Kitet. – Alice glóriára cseréli a ronda kalapját. Legalábbis, remélem, hogy arra. Ez a következő lépés.

Kit visszahúzódott a székében, arca egyre halványabb lett.

– Más szóval, Alice meghal – folytatta Calvin. – Öt perccel hét előtt megérkezel a hátsó bejárathoz. Halálosan pontosnak kell lenned. Felveszed Alice kalapját, kabátját, és együtt elhagyjuk a bankot a főbejáraton át. Mialatt bezárok, odamész a kocsimhoz, és beülsz. Nem siethetsz, és nem is bizonytalankodhatsz. Ez a terv legveszélyesebb része, de a seriffnek vagy Traversnek látniuk kell, hogy Alice kijön a bankból. Nem látok rá semmi okot, hogy ne sikerüljön. Sötét lesz. Három-négy utcai lámpa alatt kell

elhaladnod, amíg a kocsihoz érsz. A mustárszínű kabát meg kell, hogy győzze őket, hogy Alice-t látják. Hogy tetszik idáig?

– Folytasd – mondta Kit reszelős hangon. – Mi jön ezután?

– Hazajövünk. Az öregek a tévében egy sorozatot néznek. Felakasztod Alice kabátját és kalapját az előszobában, és eljátszunk egy jelenetet az öregek kedvéért. Felmész az emeletre én pedig hangosan, hogy hallják, utánad szólok, hogy le kellene feküdnöd. Azt fogják hinni, persze, hogy Alice-szel beszélek. Vacsoránál majd azt mondom nekik, hogy Alice-nek megfájdult a feje, és lefeküdt. Te pedig azt, hogy benéztél hozzá, adtál neki aszpirint, és most alszik.

– És mi lesz vele a valóságban? – kérdezte Kit.

– A holtteste az irodában marad – válaszolt Calvin.

Kit megmerevedett, kezei ökölbe szorultak:

– Ott… ott akarod hagyni?

– Ne siettess! Engedd, hogy lépésről lépésre elmondjak mindent. Megvacsorázunk. Vacsora után tévét nézek az öregekkel, majd a szobámba megyek. Átöltözöm Johnny Acresnek. Gyalog kell visszamennem a bankhoz. Ez egy jó órába telik. A hátsó ajtót nyitva hagyom. Kiszedem az összes villanykörtét a foglalatokból, csak azt hagyom a helyén, amelyik a páncélteremben van, és felkapcsolom a villanyt. Ez működésképtelenné teszi az elektronikus riasztót. Elveszem Alice-től a széf másik kulcsát. Feltöröm a pénzesládákat, és a pénzt átrakom az egyik irattartó dobozba.

Kit előrehajolt:

– Miért oda? Miért nem hozod ide a pénzt?

– A pénz számára a bank a legbiztonságosabb hely. Senkinek se jut majd eszébe azokban a dobozokban keresni. Biztos vagyok benne… Tökéletes rejtekhely. A pénzhez úgysem nyúlhatunk egy ideig, így a bankban rejtjük el.

Kit tétovázott, majd felfogva az ötlet agyafúrtságát, vállat vont:

– Nos, folytasd…

– Ezután te is odajössz a bankhoz. Szintén gyalog. Végzetes lenne, ha az öregek kocsizúgást hallanának. Ez olyan három óra körül lesz. Vigyáznod kell, hogy a lányod ne hallja meg, amikor elmész! Mikor ér vissza Downside-ból?

– Kettő körül.

– Rendben. Vigyáznom kell, nehogy összefussak vele. Mikor kijössz a házból, már aludni fog, de azért légy óvatos. Abban az időben nem valószínű, hogy valaki is az utadba kerül, de óvatosnak kell lenni, nehogy valaki meglásson. Tudod, hogy hol hagytam a Lincolnt… a bank mögött. Menj oda, állj a kocsival a bank hátsó bejáratához, és várj. Maradj a kocsiban. Természetesen Alice kalapja és kabátja lesz rajtad. Kihozom Alice holttestét, és beteszem a csomagtartóba.

Kit zsebkendőt vett elő harisnyatartójából, és megtörölte verejtékező arcát. Erőltetett közömbösséggel megkérdezte: – Miért nem hagyod a bankban?

– Mert elég időt akarok adni Johnny Acresnek, hogy meglógjon. Downside-ba hajtunk. Van ott a főúton egy benzinkút, ott megállunk. Tankolok, hogy a benzinkutas lássa Johnny Acrest. Te a kocsiban maradsz. Az arcodat eltakarod, de azt akarom, hogy a lássa a kabátodat. Amíg tölt, megkérdezem tőle, mikor megy az utolsó vonat

Friscóba, hogy azt higgye, odamegyünk. – Elnyomta a cigarettáját és rágyújtott egy másikra. – Van egy dolog, amit elfelejtettem megmondani neked. Az előző napon, szerdán bemész Downside-ba a kocsiddal, ott hagyod a vasútállomás parkolójában, és vonattal jössz vissza. A kocsinak ott kell bennünket várnia, hogy vissza tudjunk vele jönni. Megértetted?

Kit bólintott.

– Oké, szóval, miután feltankoltunk, Downside-ba megyünk. a Lincolnt az állomás parkolójában hagyjuk, és a kocsiddal hazajövünk. Ez a terv. Mit szólsz hozzá?

Kit remegő kézzel megdörzsölte a homlokát.

– Bonyolult – mondta anélkül, hogy ránézett volna. – Ha gondolod, hogy menni fog, akkor veled csinálom. Nem nagyon értek a tervezéshez. Jobb, ha rád hagyom ezt a részét. Valami eszembe jutott… Ha Alice el akar szökni, nem kellene néhány ruhát magával vinnie?

Calvin feje felemelkedett a párnáról, és Kitre nézett, majd bólintott.

– De igen… Erről megfeledkeztem. Ez nagyon fontos. És még valami! Két bőrönd kell: az egyik a ruháknak, a másik a pénznek. A hátsó ülésre kell tenni őket, hogy a benzinkutas jól láthassa. Alice-nek biztos van bőröndje. Nem tudod, hol tartja?

– Minden bizonnyal a szobájában.

– Oké. Ez a te feladatod lesz. Összepakolsz néhány holmit, és elhozod a bőröndöket a Lincolnba. A benzinkutas el kell, hogy mondja a rendőrségnek, hogy két bőröndöt látott.

– Tényleg azt gondolod, hogy menni fog? – kérdezte Kit, és előrehajolt, hogy láthassa.

– Menni fog. Szükségünk van szerencsére, de emiatt nem aggódom. Van három hetünk. Beszélnünk kell még róla, gondolkodni, és csiszolni a tervet.

– Mennyi idő múlva költhetjük a pénzünket?

– Folyton ez jár a fejedben, igaz? – vigyorgott Calvin. – A lopás után egy hónappal összeházasodunk. Két hónappal később eladod a panziót, én pedig felmondok a bankban. Három hónap múlva a pénz egy részét elköltheted. Igazán költekezni azonban csak három év múlva kezdhetsz.

– Tényleg azt gondolod, hogy biztonságos a terv?

Calvin mereven Kitre nézett, a szeme csillogott:

– Biztonságosnak kell lennie, mert különben mindketten újra belerohanunk Alice-ba… ha szerencsénk van.

* * *

Másnap délután Calvinnek látogatója érkezett, aki nagyon meglepte. Az asztalánál ült elmerülve a munkában, amikor kopogtak. Azt gondolta, Alice. Behívta, de fel sem pillantott.

– Zavarok?

Felnézett, és meglepetten látta, hogy Iris Loring áll az asztala előtt. Egy pillanatig csak bámult rá, majd arca felderült, s miközben felállt, előkerült az elbűvölő mosoly is.

– Micsoda meglepetés!

Iris leült. Calvin kíváncsian figyelte. Aggodalmat látott kékesszürke szemében.

– Hallom, hogy maga lesz a mostohaapám. Kit ma reggel mondta el.

Calvin visszaült a székébe. Arra gondolt, mennyivel szórakoztatóbb lenne ezt a lányt feleségül venni. Sokkal fiatalabb, frissebb és izgatóbb volt, mint Kit.

– Így igaz. Remélem, beleegyezését adja.

– Ha ez boldoggá teszi Kitet, természetesen hozzájárulok – mondta csendesen Iris.

– Boldoggá teszem – ígérte Calvin nagyon is feltűnő kedvességgel.

Iris kutató szemekkel figyelte a férfit, akit nyugtalanított, hogy kedvessége nem a megszokott hatást váltja ki.

– Aggódom Kit miatt, ezért vagyok itt. Valami nyugtalanítja. Mindig nagyon közel voltunk egymáshoz, és én meg tudom állapítani, ha valami nincs rendben vele. Kérdeztem, mi a baj, de nem mondta el. Nem tudja, mi az?

Calvin elővette cigarettatartóját, és megkínálta a lányt. Iris megrázta a fejét. Ő rágyújtott, és közben az járt a fejében, vajon mit szólna ez a csinos kislány, ha megmondaná neki, hogy az anyja azért aggódik, mert ők ketten azt tervezik, hogy megölik Alice-t, és ellopják a háromszázezer dollárt a bankból.

– Őszintén szólva azt gondolom, hogy maga miatt aggódik.

Iris szúrós szemmel nézett rá:

– Miattam… Ezt meg miből gondolja?

– Beszéltünk magáról. Nem helyesli, hogy az ifjú Travershez akar feleségül menni – mosolygott még szélesebben Calvin. – Jobbat szeretne magának. Azt szeretné, ha egy gazdag férjet találna.

Iris elvörösödött.

– Ken lesz a férjem. Lehet, hogy ki kell várnom, míg huszonegy éves leszek, de az a szándékom, hogy hozzámegyek.

– Ez örvendetes. Én, mint leendő mostohaapja, egyetértek. Travers rendes fiú, biztos boldog feleség lesz mellette.

Látta, hogy a lány megnyugszik.

– Kitnek is ezt mondta?

– Igen. Mondtam neki, hogy bele kellene egyeznie. Nem látok semmi akadályt, de még beszélek vele erről újra. Ne aggódjék. Ha Kit és én összeházasodunk, az a tervem, hogy Floridában nyitunk egy panziót, együtt. Ráveszem, hogy hagyja itt magát, hogy hozzámehessen Kenhez. Ez megfelel magának?

– Természetesen. – Iris előrehajolt, lelkes arccal kérdezte: – Gondolja, hogy rá tudja beszélni?

Calvin mosolygott.

– Elég jól meg tudom győzni az embereket. Azt hiszem, menni fog.

– Azt nem tudtam, hogy Floridába akarnak menni. Kit nem említette. Mi lesz Pearson kisasszonnyal és Hardy őrnaggyal?

– Talán az új tulajdonos befogadja őket. Kit eladja a házat.

– S ha eladta, én férjhez mehetek?

– Ez a terv. Ne aggódjon. Elintézem. Értek hozzá.

Iris ezek után csodálattal nézett Calvinre, akinek ez imponált.

– Igen… Biztos vagyok benne, hogy így van. Örülök, hogy idejöttem. Van még valami… Nem tudom, jól teszem-e, hogy elmondom.

Calvin elnyomta a cigarettáját.

– Ezt magának kell eldönteni. Szeretném, ha megbízna bennem. Mi az?

– Maga, ugye, szereti Kitet?

Calvin összehúzta a szemöldökét.

– Elég furcsa kérdés. Feleségül veszem, hát persze, hogy szeretem. Mit akar mondani?

– Azt hiszem, tudnia kell, hogy Kit alkoholista volt. Már kigyógyult, de nem ihat többé. Az orvos azt mondta, ha iszik, újra visszaesik. Nem tudom, hogy ön szereti-e az italt, de ha nem sokat jelent magának, biztonságosabb és jobb lenne, ha nem tartana otthon alkoholt, ha már összeházasodtak és együtt élnek.

Calvin néhány hosszú pillanatig bámult rá. Hangtalanul hümmögni kezdett. Júdás! – gondolta. Szóval ez a helyzet. Egy volt alkoholistával akarok végrehajtani egy gyilkosságot és egy rablást, aki máris újra rájár az üvegre. Júdás!

– Tudja, ez egy betegség – magyarázta Iris, kicsit meglepődve a Calvin szemében felvillanó fenyegető tekintettől, ami ugyan csak egy pillanatig tartott, de a férfi húsos arca most kifejezéstelenné vált, s a szinte ajkak nélküli szája egy ceruzával húzott vonalhoz hasonlított. – Olyasmi, mint a cukorbaj. Mindaddig, amíg nem nyúl alkoholhoz, nem lesz semmi probléma. Én… Én azt gondoltam, ezt magának tudnia kell.

– Igen… Köszönöm. – Némi erőlködés árán felengedett a feszültsége, és újra rámosolygott a lányra. – Örülök, hogy elmondta. Szegény Kit! Ez meg sem fordult a fejemben. Most, hogy szólt, odafigyelek majd. Magam sem iszom sokat. Könnyen le tudok mondani róla, és meg is teszem.

Iris kíváncsian figyelte. Az a rövid villanás a szemében megijesztette, de most, hogy újra barátságos volt, álmélkodott, vajon nem csak képzeletében látta-e a gonosz, ijesztő tekintetet.

Calvin felállt.

– Ami a házassági terveit illeti, arra kérem, legyen türelemmel. Amint mi elmegyünk Pittsville-ből, azonnal feleségül mehet derék, fiatal seriffjéhez.

Mikor a lány elment, Calvin leült az íróasztala mögé, és rágyújtott egy cigarettára.

Egy alkoholista! A legmegbízhatatlanabb, legveszélyesebb társ, akit választhattam volna! Ahogy a napok a hónap vége felé vánszorogtak, ráébredt, hogy gondjai lesznek Kittel. Az asszony kerülte őt, s érezte, hogy nemcsak hogy iszik, de kezdi elveszteni a fejét. Ha összefutottak és megpróbálta kideríteni, hányadán áll vele, a lassú leépülés egyértelmű jeleit látta rajta. Látta, hogy nem alszik, lefogyott, és az arca egyre viaszszínűbb lett.

Miután meggyőződött róla, hogy újra sokat iszik, magára hagyta. Alice és az öregek már tudtak az eljegyzésükről. Calvin most az ideje nagy részét szobájában töltötte. Időről-időre lelopózott a földszintre, elrejtette Alice kalapját és kabátját, hogy fenntartsa annak látszatát, hogy a lány a fiújával van. Mivel csak ritkán ült le tévézni az öregekkel, azok azt gondolták, hogy ő és Kit együtt vannak az emeleten. Elégedettek voltak a kettős románccal.

Négy nappal a rablás tervezett időpontja előtt Calvin a szobájában üldögélt, cigarettázott, és egy golfmagazint lapozgatott. A két szoba közötti ajtó hirtelen kinyílt, és Kit jött be a szobába. Zavarodottnak és betegnek tűnt.

Becsukta az ajtót, és háttal nekitámaszkodott. Zihált, nehezen szedte a levegőt.

Calvin várt.

– Nem csinálom végig – rikácsolta. – Őrült voltam már az első pillanatban, hogy belementem. Nem csinálom! Hallod, mit mondok? Kiszállok.

– Jó, rendben – mondta Calvin megtévesztően csendesen. – Ne lovald bele magad ennyire. Mi a gond?

Az asszony villogó szemekkel, mereven nézett rá.

– Gond? Alice meggyilkolása neked egyszerűen csak gond? Nem engedem, hogy megöld! Hallod?

– Igen… hallak, de ha nem beszélsz halkabban, ő is mindjárt meghallja.

– Te maga vagy az ördög. Nincsenek érzéseid. Én ezt nem csinálom!

– Ne izgasd fel magad. Ülj le… Beszéljük meg. Azt hittem, szükséged van a pénzre.

– Ha csak gyilkosság árán kaphatom meg, nem kell – mondta Kit mozdulatlanul. – Nem veszem a lelkemre a halálát.

– Nincs más út. – Kinyújtotta hosszú, erős lábait, és ásított. – Mondtam, hogy neked nem kell semmit sem csinálnod. Az én dolgom.

– Nem! Békén fogod hagyni. Nem sokat ér az élete, de joga van hozzá. Nem engedem, hogy hozzányúlj!

Calvin szívott egyet cigarettájából, majd az orrán keresztül kiengedte a füstöt.

– Nélküled nem tudom megcsinálni. Gondolkodj egy kicsit… háromszázezer dollár! Gondold csak meg, mi mindent kezdhetsz vele. Egy ilyen szegény pára, mint Alice! Kit érdekel, mi lesz vele!

– Nem fogsz rábeszélni! – kiáltott Kit hisztérikusan. – Én ebben nem veszek részt! Nem tudok miatta aludni! Folyton rá gondolok: estéről estére tanulja azokat a hülye könyveket, miközben te azon gondolkodsz, hogyan fogod megölni. Én ezt nem csinálom! Inkább szegény maradok!

Calvin az asztalon álló whiskyre mutatott:

– Tölts magadnak. Úgy látom, szükséged van rá.

Kit habozva nézte az üveget, majd jócskán töltött magának a pohárba. Két nagy korttyal, mohón lenyelte, majd enyhén megrázkódva letette a poharat.

– Nélküled nem tudom megcsinálni. Nos, jól van. Ha így érzel, jobb, ha nyugton maradunk. Éljük tovább nyomorúságos, szürke kis életünket. Te vezeted tovább ezt a hülye panziót, én meg a hülye bankomat.

– Inkább élek továbbra is így, mintsem Alice halála a lelkiismeretemet terhelje. – Újra a whiskysüvegre nézett, tétovázott, majd újra töltött. – El kell menned ebből a házból. Te maga vagy a gonosz. Nem hagyhatom, hogy itt maradj.

– Az emberek úgy tudják, összeházasodunk – mondta és rámosolygott. – Nem emlékszel?

– Akkor sem mennék hozzád, ha te lennél az utolsó férfi a földön. El kell menned! Komolyan gondolom! Nem engedem, hogy a házamban maradj!

Egy pillanatig elgondolkodva nézte az asszonyt, majd vállat vont.

– Rendben. A hét végén elmegyek. Mit mondasz majd Irisnek, az öregeknek és Alice-nek? Vagy inkább megmondod nekik, hogy rájöttem, hogy alkoholista vagy, és már nem akarlak feleségül venni?

Kit elfehéredett, és letette a whiskys poharat.

– Ezt nem mondhatod nekik! Ez nem igaz! – tiltakozott érdes hangon.

– De még mennyire hogy igaz! Most is félig részeg vagy. Érdekes lesz látni Alice arcát, aki csodál téged. Az is érdekes lesz, hogy mit szól majd Hardy őrnagy és Pearson kisasszony, ha megtudják, hogy részeges vagy. De ami még ennél is érdekesebb, hogy mit mond majd Iris. – Előrehajolt, és hirtelen ráförmedt Kitre: – Tűnj el a szemem elől! Rosszul vagyok tőled!

Kit megfordult, visszament a szobájába. Az ajtót kulcsra zárta.

Amikor a kulcs fordulását meghallotta, Calvin húsos arca visszataszítóan átalakult. Úgy nézett ki, mint egy vadember, az arcát eltorzította a gyűlölet. Hirtelen a szőnyegre köpött, ökölbe szorította a kezét, és verni kezdte a térdeit.

Vagy egy óráig ült ott. Mikor dühe végre alábbhagyott, s elméje újfent használhatóvá vált, úgy érezte magát, mint egy csapdába esett állat. Nem látta a kiutat ebből a kátyúból. Első gondolata az volt, hogy megöli Kitet, de gyorsan belátta, hogy ez nem segítene neki abban, hogy elrabolja a fizetéspénzt. Kit nélkül lehetetlen kivitelezni tökéletes tervét.

Kimerülve a gyilkos indulattól, amely elragadta, képtelenül arra, hogy megoldást találjon a problémájára, levetette ruháit, és lefeküdt. Kavargó gondolatokkal feküdt a sötétben, próbálta megtalálni a kiutat.

Végül, éjjel egy körül, álomba zuhant. Fogalma sem volt, meddig aludt, de hirtelen arra ébredt, hogy erősen ver a szíve. Utoljára a háborúban ébredt így, ahol kifejlődött egy kifinomult, állatokéhoz hasonló önvédelmi érzéke, amelynek nagy hasznát vette. Volt, amikor kezében

puskájával aludt rókalyukszerű odújában, és arra ébredt, a mostanihoz hasonló módon, idejében, hogy egy japán kúszik felé a dzsungelból.

A hold sápadt fénye átsütött a függönyön. A fotel és a ruhásszekrény körvonalai éppen csak kezdtek kirajzolódni. Miért ébredt így? Már éppen fel akarta kapcsolni az éjjelilámpát, amikor valami zajt hallott, amitől megmerevedett.

Valaki van a szobában!

Figyelt. Gyors, egyenetlen légzést hallott.

Nem mozdult. Belebámult a sötétbe. Fokozatosan egy alak bontakozott ki a szeme előtt. Az ágy lábánál állt. Fejlett izmai megfeszültek, de továbbra sem mozdult.

Ahogy tovább figyelt, az alak felismerhetővé vált. Kit állt ott hálóingben, és őt nézte.

– Dave…

Calvin lassan felemelte a fejét.

– Dave… Kérlek…

Megkerülte az ágyat, és leült mellé. Calvin mozdulatlan volt, megpróbálta kivenni, hogy van-e nála fegyver.

– Dave…

– Mit akarsz?

Calvin érezte, hogy Kit remeg, és whiskyszagot áraszt.

– Végigcsinálom – mondta az asszony. – Igazad van. Nem tudnám itt leélni az életemet. Kell a pénz. Végigcsinálom veled, de kérlek, legyél kedves hozzám… Legyél kedves hozzám.

Calvin félredobta a takarót, és magához húzta az asszonyt. Amikor a nő két karjával átölelte keménykötésű, izmos vállát, arcában érezte whiskyvel átitatott leheletét.

Kit sírt. Nagyon részeg volt.

– Megteszem. Mindent megteszem, amit csak akarsz – siránkozott-, csak ne mondd el nekik… ígérd meg, hogy nem mondod meg nekik. Nem tudom abbahagyni… Nagyon szégyellem magam.

Megvetését és viszolygását a sötétbe rejtve, Calvin erőt vett magán, és ölelni kezdte.

ÖTÖDIK FEJEZET

1.

– Nos, minden kész – mondta a seriff, amint a páncélautó elhajtott a sötétben. – Maguk ma sokáig maradnak, igaz?

– Hét óráig – mondta Calvin.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta meg őket a seriff. – Ha bárki kopogna az ajtón, nyomja meg a riasztógombot az irodájában. Vagy én jövök át megnézni, ki az, vagy átküldőm Traverst. Ha elmennek, ne nyissák ki az ajtót addig, amíg le nem kapcsolták a villanyt. Ugye tudja, miért?

– Természetesen – válaszolt Calvin.

– Akkor megyek is. – A seriff megbillentette kalapját a Calvin mellett álló Alice felé: – Jó éjt, Miss Craig. Jó éjt, Mr. Calvin.

Lement az ösvényen, Travers követte. Calvin becsukta, és kulcsra zárta az ajtót.

Nagy, párnás keze nedves volt az izzadtságtól, izmaiban pedig az elmúlt három, csaknem álmatlan, éjszaka fáradtságát érezte.

– Nos, fogjunk hozzá – mondta Alice-nek. – Minél előbb nekilátunk, annál hamarabb végzünk.

– Igen, Calvin úr.

Calvin figyelte, ahogy a lány a székéhez megy, és felül rá. Az ernyős asztali lámpa fénye tükröződött a lány szemüvegében. Egy pillanatig csak állt, és nézte a lányt, tudva, hogy kevesebb, mint félórán belül halott lesz, és ő lesz az, aki megöli. Elővette zsebkendőjét, megtörölte a kezét, majd bement az irodájába, és magára csukta az ajtót. Leült, és remegő kézzel cigarettára gyújtott.

Az elmúlt három nap nagy áldozatokat követelt tőle. Még mindig nem tudta, megbízhat-e Kitben. Minden egyes este, a bankból hazaérve, részegen találta. Sírós, szexuálisan izgatott állapotban, amitől undorodott, de fontos volt, hogy magához kösse, ezért belement a játékaiba. Utálta az asszonyt, de tudta, ha azt akarja, hogy eljátssza a szerepét, szórakoztatnia kell valahogy.

Ahogy ott ült és cigarettázott, elkezdett magában beszélni:

Ez a nő neurotikus és veszélyes. Szükségem van rá, de ha már a kezemben lesz a pénz, mit kezdek vele? Most el kell, hogy játssza Alice szerepét. S később is szükségem lesz rá, mint hihető alibire, miért költözünk el mindketten a városból, s főként, hogy miért mondok fel a bankban. Ha nincs a panzió vételáraként kapott pénz, az FBI nyomozóját érdekelni fogja, hogyan engedhetem meg magamnak, hogy feladjam a munkámat. Várjunk csak egy percre… gondoljuk csak ezt meg. Tényleg kell ehhez Kit? Mi van például, ha valaki egy jó állást ajánl, s mivel a bankban nem jutok egyről kettőre, elhatározom, hogy változtatok. Ez jó ürügy lenne a felmondásra, de mi van,

ha ellenőrzik? Nem kockáztathatok meg egy blöfföt… Kell valaki, aki ténylegesen felajánl egy jó állást… De ki?

Néhány percig erősen gondolkodott.

– Marwin Godwin… rengeteget köszönhet nekem. Különben, rá az eredeti tervek szerint is szükségem lenne. Az ő Las Vegas-i játékbarlangja tökéletes alibi nekem a pénzcsinálásra. Ő majd elintézi a dolgot! Rá fog ugyan jönni, hogy vaj van a fülem mögött… de ez persze nem baj. Ha az FBI nyomozni kezd utánam… és lehet, hogy tényleg így lesz… Godwin segítségével bizonyítani fogom, hogy sok pénzt nyertem. Ha már nem érdeklem őket, otthagyom Las Vegast, és eltűnök. Ha így csinálom, Kitre csak addig van szükségem, amíg eljátssza Alice szerepét. Kezdettől fogva éreztem, hogy két gyilkosság szárad majd a lelkemen. Ez a legbiztonságosabb és legegyszerűbb megoldás – megszabadulok tőle. Minden este fürdik. Csak be kell mennem a fürdőszobába, amikor ott van, fejbe vágni, és lenyomni a víz alá. Úgy szervezem meg, hogy mindenki azt higgye, én a kocsimat javítom, miközben ő fürdik. Fellopódzom az emeletre, anélkül, hogy bárki észrevenne, megölöm, és visszamegyek a garázsba. Flo talál majd rá reggel. Azt fogják hinni, hogy részegen elcsúszott, beverte a fejét a csapba, és elsüllyedt. Ha ő eltűnik a képből, enyém az összes pénz és a szabadság.

Összevont szemöldökkel kioltotta cigarettáját. Sürgeti ezt a dolgot, figyelmeztette magát. Először is meg kell szereznie a pénzt, ami most a széfben van, alig húszméternyire onnan, ahol ül.

Rápillantott karórájára, és észrevette, hogy csuklóján fénylik a szőrszál a nedvességtől. Nyolc perccel múlt hat óra.

Felemelte a kagylót, és tárcsázta a panziót. A kagylót a füléhez szorítva hallgatta a berregést, majd hirtelen megszólalt Kit hangja:

– Mi az? Ki az?

Hadarva beszélt, s ebből Calvin tudta, hogy részeg. A férfi szemei gonoszul villogtak.

– Jól vagy? – kérdezte tőle halkan, tudva, hogy Alice esetleg hallhatja.

– Mi az… Mit mondott? Ki az?

Calvin párnás, izzadó keze erősebben szorította a telefont.

– Jól vagy? – kérdezte kicsit emeltebb hangon.

– Jól vagyok-e? Persze, hogy jól vagyok. Miért ne lennék jól?

Kit hangosan és indulatosan beszélt.

– Beszélj halkabban – mordult rá. – Egy óra múlva várlak. Fél hétkor indulj el! Érted?

– Minek nézel engem… idiótának? Annyiszor mondtad már el újra és újra, hogy belebetegedtem. Ott leszek.

– Tartsd távol magad az italtól. Nem szeretném, ha részegen jönnél ide.

– Örülhetsz, ha egyáltalán odamegyek – rikácsolta, és letette a kagylót.

Calvin visszatette a kagylót a helyére, és a levegőbe bámult. Néhány pillanatig csak ült, majd kihúzta íróasztalának felső fiókját, és kivett belőle egy homokkal feszesre töltött elnyűtt zoknit.

Kifejezéstelen arccal eligazgatta házilag készült fegyverét, és becsúsztatta hátsó zsebébe. Újra az órájára nézett. Még negyven perce van Alice meggyilkolásáig.

Nagy akaraterővel nekilátott a havi jelentés elkészítésének, de hamarosan észrevette, hogy hibákat

követ el. Szitkozódva széttépte a már elkészült oldalakat, és a szemétkosárba dobta őket. Hátratolta a székét, és felállt. Hangtalanul az ajtóhoz ment. Kinyitotta, és nézte Alice-t, ahogy a széken, lábait a rudak köré kulcsolva, hajlott háttal ül, és gyorsan, s ahogy már tapasztalta, pontosan dolgozott. Figyelte a lányt. Kevesebb, mint egy félórán belül halott lesz, és az ő kezétől. Hirtelen azt kívánta, bárcsak, mint Kit, ő is a whiskyhez nyúlhatna bátorításért, de ő soha nem volt iszákos. Ahogy ott állt, Alice megérezhette a jelenlétét, mert váratlanul megfordult, és őt nézte csillogó szemüveglencséin keresztül.

Erejét összeszedve, sikerült barátságos képet vágnia.

– Jól halad? – kérdezte közömbös hangon.

Alice bólintott. Calvin láthatta, hogy a lány meglepődött, és talán meg is riadt.

– Igen, Calvin úr.

– Rendben… nem is zavarom – ment vissza az irodájába. Közvetlenül az ajtó mögött megállt, gyötrő gondolatok jártak a fejében. – Jön majd Kit? – kérdezte magától. Tétovázva a telefonra nézett. Ha túl sokat ivott, előfordulhat, hogy ráesett az ágyra, és elaludt, ő pedig itt ragad Alice holttestével.

Még volt elég ideje. Majd fél hétkor újra felhívja a panziót, hogy meggyőződjön róla, Kit tényleg elindult-e már.

Kényszerítette magát, hogy leüljön az íróasztalhoz. A páncélteremben lévő pénz járt a fejében. Háromszázezer dollár! Ha Kit nincs a képben, minden egyes dollár az övé.

Erőlködve dolgozott. Az asztali óra mutatói fél hetet mutattak. A jelentés elkészült részének minden egyes

lapján ott voltak izzadó kezének nyomai. Hirtelen összegyűrte a papírokat, és a szemétkosárba dobta őket.

Újabb cigarettára gyújtott, s ahogy az óra nagymutatója elérte a felet, felemelte a telefonkagylót, és felhívta a panziót.

Flo válaszolt.

– Itt Calvin. Loring asszony otthon van, Flo?

– Nincs, uram. Ebben a pillanatban ment el.

– Köszönöm… nincs semmi különös. Craig kisasszonnyal nem sokkal nyolc után otthon leszünk.

Letette a kagylót. Szóval elindult. Kezét a hátsó zsebébe csúsztatta, párnás ujjaival megragadta a homokkal töltött zoknit. Felállt, és az irodaajtóhoz sétált.

– Ó, Alice…

– Igen, Calvin úr?

– Egy pillanatra…

Várt. Érezte, hogy zihál a lélegzete. Ugyanaz a furcsa érzés tört rá, mint a háborúban, amikor a japánokat mészárolta, akiket előzőleg fához kötött ki. Azok a pillanatok, amikor szuronnyal a kezében közelített a kiszolgáltatott szerencsétlen sárgákhoz, olyan szexuális izgalmat nyújtottak számára, amit nem tud elfelejteni. Most, hogy a szemüveges, formátlan ruhájú, vékony, vénkisasszonyos lányra várt, ugyanazt az izgalmat érezte.

Alice az ajtóhoz jött, és rövidlátó módjára hunyorgott rá.

– Igen, Calvin úr?

Calvin színlelt mosollyal az asztalára mutatott:

– Hálás lennék, ha átnézné ezeket a számításokat. Nekem nem egyeznek.

A lány az asztalon lévő papírhalmazra nézett, és Calvin mellett az asztalhoz ment. Calvin elővette hátsó zsebéből a

homokkal töltött zoknit, és eligazította a kezében. Nézte, ahogy a lány az asztalhoz megy, és mindkét kezével rátámaszkodik, ahogy a papírok fölé hajol, amiket Calvin előre odakészített.

Lassan mögé ment, szemei villogtak, gyorsan, rövideket lélegzett. Amint ütéstávolságba ért, és már éppen emelte a karját, hogy halálos csapást mérjen hátulról a lány fejére, megszólalt a telefon.

A csengő hangja villámcsapásként érte a férfit. Csak állt, bénultan a sokktól, ahogy Alice felemelte a telefont, és beleszólt: – Igen? – Majd hallgatott, és válaszolt: – Miért? Természetesen, Mrs. Rason. Igen, itt van. Várjon egy pillanatig, kérem!

– Mrs. Rason önt keresi – mondta. Calvin látta, hogy a lány megmerevedik, és megdöbbenten nézi fehér, verejtékező arcát. – Valami… valami baj van, uram?

Calvin anélkül, hogy válaszolt volna, megkerülte a lányt, felvette a kagylót, és leült az asztalához.

– Igen, Rason asszony – mondta visszafogott, remegő hangon.

Mrs. Rason volt a bank egyik leggazdagabb ügyfele. Megkedvelte Calvint, és újból befektette a tőkéjét. Hosszú beszélgetésbe fogott egy bizonyos egyesülésről, amiről hallott. Mit gondol róla Calvin? Vegyen-e a részvényeikből? Mert, ha azt javasolja, igen, akkor gyorsan kell intézkedniük.

Calvin figyelte, ahogy Alice fogja a papírokat, és kimegy az irodából. Alig hallott valamit abból, amit Mrs. Rason mondott. Hirtelen eszébe jutott, hogy elfelejtette kinyitni a hátsó ajtót. Kit minden pillanatban megjöhet. Mit csinál majd, ha zárva találja a hátsó ajtót? Még a végén elmegy. Vagy valami más ostobaságot. Egy izzadtságcsepp a

regiszterre esett, miközben az éles hang tovább siránkozott a fülébe.

– Kérem, asszonyom – mondta, miközben megpróbálta visszafogni a hangját – ebben a pillanatban nem tudok önnel beszélni. Sajnálom, de zárva vagyunk. Nem beszélhetnénk ezt meg holnap?

– Az istenért – csattant fel Mrs. Rason élesen. – Fogalmam sincs, mit csinálok holnap. Ha veszek a részvényekből, akkor magának holnap reggel az lesz az első dolga, hogy csináljon valamit.

Calvin legszívesebben megfojtotta volna. Alice arcának rémült kifejezése figyelmeztette, hogy a lány észrevette, hogy valami nincs rendben. Mit csinál vajon odakint? Megpróbált nyugalmat erőltetni magára.

– Igen, értem. Nos, azt gondolom, vennie kellene. Azt hiszem… – és óvatosan lenyomta a telefont, megszakítva a vonalat. A kagylót visszatette a helyére, tudva, hogy pár perc múlva újra megszólal.

Felállt, gyorsan kiment az irodából, a hátsó bejárathoz. Tudta, hogy Alice látja, de a dolog fontosabb volt annál, mintsem törődhetett volna ezzel ebben a pillanatban. Kinyitotta az ajtó zárját, elhúzta a reteszt, s ekkor újra megszólalt a telefon. Kinyitotta az ajtót, és meglátta Kitet, ahogy ott áll az árnyékban, és kérdő tekintettel néz rá.

– Várj itt – mondta. – Ne menj el…

Háta mögött egyszer csak megszólalt Alice: – Mi történt? Nahát! Üdvözlöm, Mrs. Loring! Mit keres itt?

– Vegye fel azt az átkozott telefont! – mordult Calvin a lányra, majd, amikor az döbbenten visszament a bankba, Kithez fordult: – Gyerünk, befelé!

Kit bement a bankba. Nagyon részeg volt. Calvin érezte leheletén a whiskyszagot.

– Azt gondoltam, hogy már halott – kiabált agresszíven. – Azt hittem, hogy már halottnak kell lennie.

– Fogd be a szád! – rivallt rá Calvin indulatosan. – Hallgass! Részeg vagy.

Alice az iroda ajtajához jött:

– Mrs. Rason az… az előbb szétkapcsolt a vonal.

Calvin tétovázott. Legszívesebben ráordított volna Alice-re, hogy küldje az öreg boszorkányt a pokolba, de tudta, hogy uralkodnia kell magán. Később a nyomozók esetleg kihallgathatják Rasonnét.

– Vigyázz magadra! – szólt oda Kitnek, majd bement az irodába, és felemelte a telefonkagylót. A nyitott ajtón keresztül látta, hogy Alice Kitet bámulja. Hallotta, ahogy megkérdezi: – Mi a baj, Mrs. Loring? Nincs jól? – Majd Mrs. Rason sipító hangja elnyomott minden mást.

Amikor végre közbe tudott szólni, Calvin azt mondta: – Nos, jó ötletnek tartanám, ha venne vagy ezer részvényt. Akarja, hogy elintézzem holnap reggel?

– Azt hiszem, először beszélek a férjemmel. Majd visszahívom.

– Már éppen indulóban vagyok – hazudta Calvin. – Nem tudna holnap rögtön nyitás után felhívni?

– Gondolom, igen – mondta az asszony, majd még egy jó percig további ostobaságokkal tartotta fel Calvint, mielőtt végre letette a kagylót.

Calvin gyorsan talpra állt, és kijött az irodájából. Megállt.

Alice Kitet nézte, aki hangosan hadarta: – Meg akarja ölni magát. Hisz Istenben, nem? Mindenesetre jár templomba. Nos, most itt az idő, hogy imádkozzon.

Alice Kitről Calvinre nézett. A felé tartó férfi arckifejezése megrémítette. Ijedtében hirtelen megfordult,

és a páncélterem bejáratához rohant. Calvint meglepte mozdulatainak gyorsasága. Utánament. Elhaladva Kit mellett, az asszony megragadta a karját, és megállásra kényszerítette: – Ne tedd meg! Ne tedd meg! – könyörgött.

Calvin olyan erővel lökte el magától, hogy térdre esett.

Gyors léptekkel lerohant a páncélterembe vezető lépcsőn.

Alice a széf ajtajához lapult. Calvint meglátva, erőtlen mozdulattal, védekezésre emelte fel a kezét.

– Ne… ne érjen hozzám… ne érjen hozzám!

Ahogy közelített felé, a lány sikítani kezdett. Még akkor is sikított, amikor Calvin vastag ujjai összezárultak a torka körül.

2.

Ken Travers a seriff asztalánál ült, és megpróbált odafigyelni egy olcsó kiadású könyvre, amelynek borítóján egy meztelen nő feküdt vértócsában.

A helyéről jól látta a bank kivilágított ablakait. Türelmetlenül nézegette a faliórát. Már öt perccel múlt hét. A seriff szerint Alice Craignek és Calvinnek már el kellett volna menniük, és ő pedig átmehetett volna a szemközti étterembe, hogy egyen valamit.

Félretolta a könyvet, és rágyújtott egy cigarettára. Előző nap találkozott Irisszel, és sokat beszélgettek. Aggasztották Iris hírei. Csodálkozva hallotta, hogy Kit férjhez akar menni Calvinhez, de ezt el is felejtette, amikor Iris azt is elmondta, hogy Kit újra iszik. Irisnek most már semmi kétsége nem volt efelől. Beszélt Sterling doktorral,

aki nem volt igazán segítőkész. Öregszik, s bár megígérte, hogy beszél Kittel, ez nem kecsegtetett sok reménnyel.

– Nehéz eset – mondta. – Ha tényleg újra inni akar, nem sokat tehetek. Nem hiszem, hogy rá tudom beszélni egy újabb kúrára. A második kezelés nem sokat ér. Az első az, amiben reménykedni lehet.

Iris elmondta, hogy az idős ember arca felderült, amikor megmondta neki, hogy Kit férjhez megy. – Ebben az esetben lehet, hogy ez a legjobb megoldás.

Ha Calvin elveszi Kitet, és elmennek Floridába – gondolta Travers – az ő problémája megoldódik. Mihelyt Kit és Calvin elmentek Pittsville-ből, összeházasodhatnak Irisszel. Thomson seriff már elhintette, hogy gondolkozik a nyugdíjba vonuláson. Ha ezt megteszi, menten ő lép a nyomdokaiba.

Travers boldogtalanul ingatta a fejét. Valójában az állás nem volt valami kecsegtető. Ha legalább lett volna esélye arra, hogy sok pénzt keressen, hogy Irisszel elmenjenek Pittsville-ből, és új életet kezdjenek egy fejlődő városban, ahol több a lehetőség. Tőke nélkül azonban nem merte vállalni a kockázatot.

Még mindig jövőjének anyagi oldala foglalkoztatta, amikor látta, hogy a bankban kialszanak a fények. A faliórára nézett. Hat perccel múlt hét. Felállt, az ablakhoz ment, és a bankot figyelte. Látta, hogy Alice Craig – legalábbis azt gondolta, hogy ő, kijön, és lesétál Calvin várakozó kocsijához.

Ha volt szánalomra méltó teremtés, akkor Travers szemében Alice Craig volt az. Nem mintha nem lett volna mindig udvarias Traversszel, de egy lány, aki mindig tűzpiros lesz, valahányszor egy férfi ránéz, untatta Traverst. És a ruhái! Figyelte az utcai lámpák fényében.

Hogy lehetett ezért a kabátért pénzt kiadni… arról nem is beszélve, hogy hogy lehet felvenni.

Hirtelen megmerevedett, és felvonta a szemöldökét. – Képzelődtem? – csodálkozott. Tényleg tántorgott a lány, ahogy áthaladt az úton, vagy csak képzeltem? Jobban megnézte, homlokát az ablaküvegnek támasztva. Igen… újra megtántorodott, egészen úgy, mintha részeg lenne futott át Travers fején. Rejtély volt számára a dolog, de a gondolat, hogy Alice Craig részeg, olyannyira nevetségesnek tűnt, hogy azonnal arra gondolt, hátha beteg.

Követte a szemével a lányt, ahogy eléri a kocsit. Úgy tűnt, nem sikerül neki azonnal kinyitnia az ajtót. Majd a bankra nézett, ahol Calvin bezárta az ajtót.

Lehet, hogy beteg, gondolta Travers. Tétovázott, kimenjen-e, és megkérdezze, mi a baj, de aztán eszébe jutott, milyen reménytelenül zavarba jött Alice mindig, amikor beszélt hozzá, ezért elhatározta, hogy Calvinre hagyja a dolgot.

Calvin hatalmas lépésekkel, gyorsan átszelte az utat. Beszállt a kocsiba, és beindította a motort. Tudta, hogy Travers figyeli őket az ablak mögül. A szíve hevesen vert. Tudta, hogy tervének ez a legfontosabb és legveszélyesebb része. Kíváncsi volt, vajon észrevette-e Travers, hogy Kit tántorgott, amikor átment az úton. Ő látta. Vajon mit gondol Travers, ha látta?

Kit a kocsi sarkába húzódott, és halkan, hisztérikusan sírt. Calvin szerette volna megfojtani. Meg kellett ráznia és pofoznia, hogy rákényszerítse Alice kabátját és kalapját. Amikor kitolta a bankból a sötét utcára, nem volt biztos benne, hogy eléri a kocsit, de meg kellett kockáztatnia.

Most, hogy útban voltak a panzió felé, kicsit megnyugodott. A seriffiroda mellett elhaladva integetett Traversnek, és látta, amint az visszaint. Majd vigyázva, hogy ne hajtson túl gyorsan, továbbment a főút felé.

Egy szót sem szóltak, amíg meg nem látták a panziót. Ekkor Calvin lelassított, és leállt egy füves rész szélén.

– Figyelj rám – mordult rá Kitre. – Össze kell szedned magad. Te részeg ringyó! Hallod, mit mondok? Még nincs vége. Odabent menj egyenesen az emeletre, és állj meg a lépcső tetején. Felkiáltok, hogy jobb lenne, ha lefeküdnél, te pedig csak egyetlen szót mondasz: igen. Ha akár Pearson kisasszony, akár az őrnagy a hallban lenne, fordítsd el a fejed, és menj el mellettük. Érted?

Kit csak ült. Bűzlött a whiskytől. Elkeseredetten sírt, és látszólag nem figyelt oda.

Magában szitkozódva, két kézzel megfogta Kit egyik csuklóját, és ellenkező irányban megcsavarta. A hirtelen fájdalomtól Kit felkiáltott, és kiegyenesedett.

– Hallod, mit mondok? – vicsorgott, miközben elengedte a csuklóját, és megfogta a vállát. – Térj magadhoz! Érted, hogy mi a dolgod?

Kit elhúzódott tőle.

– Igen…

– Rendben, akkor tedd azt! Ha egyet is hibázol, mindkettőnket börtönbe juttatsz.

Újra beindította a motort, és a panzióhoz hajtott. Amikor megérkeztek, bevitte a kocsit a garázsba.

– Gyerünk… Szállj ki!

Kit kiszállt. Kezdett magához térni. Calvin ránézett, és elszörnyülködött attól, amit látott: Kit öreg és visszataszító volt. A szemei mélyen benn ültek az arcában. Az arca viaszszínű, a szája még annál is fehérebb volt.

Megragadta a karját, ujjai húsába mélyedtek, és felsietett vele a lépcsőn, be a hallba. Keresztülrohant az előszobán az emeletre vezető lépcsőhöz. Tolta maga előtt, hogy elinduljon felfelé, közben Hardy őrnagy jelent meg a hall ajtajában. Calvin kezdte levetni a kabátját, nem törődve azzal, hogy az őrnagy figyeli Kitet, amint megy fel a lépcsőn. Majd, amikor felért, és már nem lehetett látni, utánaszólt: – Alice, azt hiszem, jobb, ha lefekszik. Szólok Kitnek, hogy menjen be magához.

Várta a megbeszélt „igen”-t, de nem jött. Hallotta, hogy az asszony tovább-botorkál, fel a második emeletre, a saját szobájába.

– Valami baj van? – kérdezte az őrnagy.

Mielőtt megfordult, Calvin megpróbálta összeszedni magát. Az erőfeszítéstől, hogy nyugodtnak tűnjön, izzadt a tenyere.

– Nem érzi jól magát – mondta. – Nagyon fáj a feje, és… tudja, ezek a női dolgok.

Az őrnagy, aki agglegény volt, mindentudó képet vágott.

– Ez mindegyikükkel előfordul, szegénykéimmel – mondta. – Legjobb ilyenkor ágyba feküdni.

– Igen.

Calvin felment a szobájába. Futtában megmosta verejtékező kezét és arcát, majd bement Kit szobájába.

Kit hason feküdt, nehezen lélegzett. Állt felette, és az járt a fejében, hogy az asszonynak, kevesebb mint félóra múlva el kell játszania egy szerepet, amire a jelen pillanatban képtelen lenne. Még mindig részeg volt. Ki kellett józanítania. Meg akarta ragadni a hajánál fogva, hogy addig pofozza, amíg magához nem tér, de rájött, hogy árulkodó nyomok maradnának az arcán, amit az öregek,

természetesen, észrevennének. Közelebb ment hozzá, kezét a fejére tette, és belenyomta az arcát a párnába. Verni kezdte a fenekét erősen és erőszakosan, mígnem úgy érezte, hogy ég és fáj a keze. Kit kiabálását a párnába fojtotta, és végül, amikor a karja már kezdett fáradni, elengedte. Átfordította a másik oldalára. Állt fölötte, villámló tekintettel nézte.

Kit mozdulatlanul feküdt, arca eltorzult a fájdalomtól, de a szeme tiszta és éber volt.

– Helyrejöttél? – kérdezte Calvin levegő után kapkodva. – Kijózanodtál?

Remegve nagyot lélegzett, majd becsukta a szemét, és bólintott.

– Rendben. Kelj fel, és hozd rendbe magad. Szörnyen nézel ki. Én most lemegyek. Tudod, mit kell tenned. Elégszer elismételtük. – Arcán gonosz kifejezéssel fölé hajolt. – Tudod, mi a dolgod?

Kit kinyitotta a szemét, és hirtelen a férfi arcába köpött. A szeméből sugárzó gyűlölet meghökkentette Calvint. Felemelte a kezét, hogy megüsse, de visszafogta magát. Ehelyett kézfejével megtörölte az arcát, és rávigyorgott, gonosz, magabiztos mosollyal. Ha ez után a verés után még mindig van bátorságod ezt tenni, kibírsz te, mindent. Háromszázezer dollár! Erre gondolj! Háromszázezer dollár!

Otthagyta, és lement a hallba.

Az őrnagy a Reader's Digest legfrissebb számát olvasta. Pearson kisasszony egy kék-fehér sálat kötött, amit az őrnagynak ígért születésnapjára. Mindketten kíváncsian néztek Calvinre, amikor az belépett a szobába.

– Alice nincs jól? – kérdezte Pearson kisasszony.

– Fáj a feje – válaszolt Calvin. – Lefeküdt. Holnapra rendben lesz. Tudja valaki, hogy mi lesz ma vacsorára? – Némi erőfeszítéssel magára parancsolta elbűvölő modorát. – Éhes vagyok.

Az őrnagy a bennfentesek önelégült mosolyával válaszolt:

– Megkérdeztem Flótól… marhapörkölt.

A vacsora végén bejött Kit. Calvin szúrósan nézte. Bár fáradtnak tűnt, de nem volt semmi feltűnő a megjelenésében. Közölte, hogy Alice alszik. Adott neki altatót. Biztosított mindenkit, hogy holnapra jól lesz.

Calvin közbeszólt, mondván, hogy jó film megy a tévében. Az öregek bementek a tévészobába, Calvin várt egy kicsit, mielőtt utánuk indult.

– Tizenegykor felmegyek – mondta Kitnek. – Tartsd távol magad az üvegtől… hallod?

Otthagyta, és csatlakozott a máris a sötét szobában tévéző öregekhez. Gondolatai fürgén jártak a film alatt.

Innen már nem lehet visszafordulni, mondta magának. Idáig minden simán ment. Most az egyetlen igazi veszély, ha valaki megpróbálja kinyitni a bank hátsó ajtaját, és nyitva találja. Ha ez történik, teljesen végem. De miért jutna ez eszébe bárkinek is? Az egész város tudja, hogy nem használjuk.

Emlékeztette magát, hogy vinnie kell törlőruhát, amikor visszamegy. Elhúzta a száját a sötétben. Alice szájából és orrából vér került a kezére. Szerencséje volt, hogy a ruhája nem lett véres. Megrázkódott a gondolattól, hogy ki kell cipelnie a holttestet a páncélteremből a kocsiig. Fintorogva nézte tovább a filmet. Tizenegykor jó éjt kívánva elköszönt az öregektől, mondván, hogy lefekszik

aludni, és felment az emeletre. Kit szobájában égett a lámpa. Bement hozzá.

Kit az ágyon feküdt, cigarettázott, és a mennyezetet bámulta. Nem nézett a belépő Calvinre.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi, megállva az ágy lábánál.

– Majdnem megnyomorítottál, te dög – mondta, anélkül hogy ránézett volna. – Alig tudok menni.

– Oda kell menned a bankhoz. Ne feküdj itt. Járkálj, mert különben lemerevednek az izmaid.

Kit nem mozdult.

– Hagyj békén.

– Innen már nincs visszaút. Mindketten nyakig benne vagyunk. Átöltözöm. Szállj le az ágyról, és járkálj!

Calvin átment a szobájába, és leült az öltözőasztal tükre elé. Körültekintően kezdte felragasztani arcára a fekete pofaszakállt. Tíz perccel később, mikor jelmeze tökéletes volt, újra bement Kithez, akit még mindig az ágyon talált. Megállt felette.

– Tizenkettőkor indulj el innen – mondta neki. – Legyél óvatos. Ha hallod, hogy jön egy kocsi, húzódj le az útról. Amikor odaérsz a kocsihoz, hajts a Lincolnnal a bank hátsó bejáratához, és várj ott. Ne szállj ki a kocsiból… csak várj. Megértetted?

Kit mozdulatlan arccal bámult Calvinre.

– Idiótának nézel? Természetesen megértettem.

– Akkor jól van. Én lassan elindulok. Most minden rajtad múlik… figyelj oda. És ne nyúlj az üveghez!

Ott hagyta Kitet a szobában; a lépcső tetejénél megállt egy hosszú pillanatra, hallgatózott. A sötét házban teljes volt a csend. Pearson kisasszony és az őrnagy már ágyban voltak. Calvin elégedetten azzal, amit hallott, óvatosan lement a lépcsőn, ki a hátsó kijáraton.

Szép, tiszta éjszaka volt, holdtalan, sötét. Hosszú, lendületes léptekkel haladt, az utat fürkészte, fülelt, hogy idejében észrevegye, ha jön egy autó.

Pár perccel éjfél után érte el a bank hátsó bejáratát; biztos volt abban, hogy senki sem látta útközben. Benyomta az ajtót, és megállt hallgatózni. Nem hallott semmit. Belépett a sötét bankba, kulcsra zárta és bereteszelte maga mögött az ajtót.

Tíz villanykörtét kellett kicsavarnia. Gyorsan és hatékonyan dolgozott. A mennyezeti lámpa némi gondot okozott: a pulton állva éppen hogy csak elérte a tejüveg burát, s ráadásul a rögzítőcsavarok berozsdásodtak. Hozott magával szerszámokat, s segítségükkel megküzdött a csavarokkal, miközben hangtalanul mormogott a bajusza alatt.

Onnan, ahol állt, a bank ablakain keresztül láthatta a seriff irodájának kivilágított ablakait. Időnként feltűnt a lassan fel-le járó Travers alakja, ahogy elhaladt az ablak előtt. Calvin végre leszerelte a burát, és kivette az égőt. Félhomályban dolgozott. Egy körülbelül húszméternyire lévő utcai lámpa gyenge fénye beszűrődött a bankba. Megszámolta az égőket, hogy nem hagyott-e ki egyet is, majd felkapcsolta a villanykapcsolót. Tudta, hogy a páncélteremben ég egy lámpa. Lement, bement a terembe, és gyorsan becsukta az ajtót. Néhány pillanatig csak állt, nézte Alice holttestét, ami az oldalán feküdt. Az orránál és a szájánál véres volt a padló.

Megragadta az egyik csuklóját, és elhúzta a testet a széf ajtaja elől. A széf kulcsát már korábban kivette a lány kézitáskájából. Hozott magával egy emelőt. Ezt nekifeszítette az egyik faláda zárjának. Kevesebb, mint tíz perc alatt mindkét faládát felnyitotta. Már kinézett egy

csaknem üres irattartó dobozt, amibe most bepakolta a gondosan átkötött pénzkötegeket, mígnem megtelt. A tele dobozt a fal mellé állította, és sorban rárakta a többi dobozt.

Az órájára nézett. Háromnegyed egy volt. Felment az emeletre, és kitapogatta a mosdóba vezető utat. A törlőrongyot átitatta forró vízzel, visszament a páncélterembe, és a padlóról eltüntette a vérfoltokat. Majd újra visszament a mosdóba, kimosta a törlőruhát, és begyömöszölte a hátsó zsebébe. Majd újra lement a széfhez, becsukta az ajtaját, ráfordította mindkét kulcsot. Felemelte Alice holttestét, felcipelte a lépcsőn, és letette a padlóra a hátsó kijárat előtt.

Még egyszer visszament a lenti terembe, körülnézett, nem hagyott-e ott valamit, ami gyanúba keverheti, majd elégedetten lekapcsolta a villanyt, felment a lépcsőn, és várta, hogy Kit megérkezzen.

MÁSODIK RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

1.

James Easton, downside-i nyomozó – alacsony, kövér, kopaszodó férfi, túl az ötvenen – a gengszteridőszakban kezdte meg pályafutását az FBI-nál. Fiatalos ambícióktól fűtve, nagy reményeket fűzött egy látványos karrierhez, de ez nem jött be neki.

Első tűzharcában Easton rájött a keserű igazságra, hogy gyáva. És ezen, próbálta vigasztalni magát, nem tudott segíteni. Ez adottság kérdése, mondta magának. Vagy bátornak születik valaki, vagy nem. Attól kezdve minden lehetséges alkalmat próbált megragadni, hogy elkerülje a rá nézve veszélyes helyzeteket. Ennek az lett az eredménye, hogy San Franciscóból áthelyezték Downside-ba, ahol az FBI szempontjából elveszett ember lett, tekintve, hogy országosan Downside-nak volt a legalacsonyabb a bűnözési indexe az FBI nyilvántartásában.

Volt egy egyszobás hivatala és egy titkárnője, akit Mavis Hartnak hívtak. Nem volt szép nő, de fiatal, és Easton hálás volt neki, amiért sok mindent megengedett, amit ő, az ő korában, szükségesnek tartott az egyébként

egyhangú élet megkönnyítéséhez. Családi élete nyomasztotta. Felesége már régóta sejtette, mi folyik közte és Mavis között, és azzal állt bosszút, hogy abban a néhány órában, amit otthon töltött folyton nyaggatta. S amellett, hogy meg volt verve egy rosszhiszemű és féltékeny feleséggel, még egy gyomorfekély is állandó fájdalmakat okozott neki, amit aggasztónak talált.

Ezen a napon, reggel fél tíz körül, miközben egy lényegtelen postai küldeményt futott át, megszólalt a telefon.

Súlyos csapásként érte Thomson seriff híre, miszerint a pittsville-i bankból ellopták az ott éjszakázó fizetéspénzt.

Összeszorult szívvel és megnyúlt arccal hallgatta, mit mond Thomson seriff.

Már évek óta élte háborítatlan, eseménytelen életét, és most hirtelen egy nagy bűntett szakad a nyakába. Tudta, hogy a közvélemény reflektorfénye könyörtelenül ráirányulhat majd tehetetlenségére.

– Szent Péterre! – kiáltott fel. – Csak nem azt akarja mondani, hogy eltűnt?! – Hangja olyannyira riadalommal teli volt, hogy Mavis, aki éppen Easton kétóránként esedékes tejét töltötte ki egy pohárba, aggódva kapta fel a fejét. A seriff mondott még valamit, majd Easton válaszolt: – Oké, oké. Azonnal ott leszek – és letette a kagylót.

Kövér, beteges arca fénylett az izzadságtól. Gyomrában érezte azokat a félelmetes fájdalmakat.

– Mi az, drágám? – kérdezte Mavis.

– Valami boszorkányfi ellopta a pittsville-i fizetéspénzt? – mondta Easton érdes hangon. – Háromszázezer dollárt! Ezt a galambot nekem kell elkapnom, és nagyon befürödhetek vele.

Mavis elsápadt. Tudta, hogy Easton nem képes megbirkózni semmivel, ami nem tartozik a rutinfeladatai közé. Egy pillanatra pánikba esett, majd összeszedte magát, hogy erőt adjon Eastonnak:

– Nem lesz semmi baj, drágám – mondta nyugtatóan. – Gyere, idd meg a tejedet. Fel kell hívnod a San Franciscó-i különleges ügynököt.

– Tudom, mi a dolgom – csattant fel Easton. Átvette a tejes poharat, és félig kiitta. – Micsoda változás! Már csak tizennyolc hónapom van hátra a nyugdíjig, s akkor kell ennek történnie!

Mavis tárcsázta a San Franciscó-i különleges megbízott telefonszámát. Amikor az felvette, átadta a kagylót Eastonnak.

Easton bejelentette a rablást. Próbált nyugodt hangon beszélni. Hallgatta főnökének éles, tárgyilagos hangját, majd beleszólt: – Igen, igen… úgy lesz. – Majd tovább hallgatott, és újra beleszólt: – Megoldom. Ha szükségem lesz segítségre, szólok. Természetesen… igen… Thomson segíteni fog. Rendes ember. Most rögtön Pittsville-be megyek. Jelentkezem, ha megtudtam valamit. – Letette a kagylót, elővette zsebkendőjét, megtörölte arcát, és kétségbeesetten nézett Mavisre, aki mosolygott rá.

– Ne félj – vigasztalta a nő. – Rendben lesz minden, drágám. Meglátod… minden rendben lesz.

Easton elveszetten nyújtotta kezét Mavis felé, aki odament hozzá, vékony karjával átölelte, kopaszodó fejét fejletlen melleihez húzta. Így maradtak néhány pillanatig, majd Mavis gyengéden megütögette Easton kövér vállait, és eltolta magától.

– Jobb, ha elindulsz, drágám. Várnak rád.

Easton elegyengette gyűrött zakóját, és lesimította gyérülő haját. Némi erőfeszítéssel felállt, és erőtlenül Mavisre mosolygott.

– Viszlát, kiscsibém! – mondta, miközben átkarolta a lányt, és hagyta, hogy keze végigcsússzon lapos fenekén. – Nem is tudom, mit csinálnék nélküled.

Két órával később Thomson seriff irodájában ült. A seriff az asztalánál ült, Travers a falnak dőlt Eastonnal szemben.

Egyiküknek sem volt ideje Eastonnal foglalkozni. Mindketten tudták, hogy hasznavehetetlen, de nem volt mit tenniük. A bankrablás az FBI hatáskörébe tartozott, így magától értetődően Eastoné volt a felelősség.

Easton fekélyének gyötrő fájdalmától szenvedett. Csak félig tudott a rablásra gondolni. Azon vette észre magát, hogy azt gondolja, rákja van. Ezek a sarlatánok bizonygatják, hogy semmi bajod, de az ő gyomrukban nincs ez a dolog. Az is lehet, hogy rák.

– Mi legyen az első lépés? – kérdezte élesen a seriff, látva, hogy Easton nem figyel oda. – Neki kell látnunk, ha el akarjuk kapni ezt a két embert.

– Igen, persze… – mondta Easton, erőlködve, hogy elterelje gondolatait a gyötrő fájdalomról. – Beszélek a különleges ügynökkel. Az ő dolga, hogy megtalálja a lányt. Leírást kell szereznünk a fiújáról. – Felemelkedett a székről. – Jobb, ha most beszélek Mrs. Loringgal és az öregekkel.

Thomson seriff Traversre nézett:

– Akarja, hogy Ken magával menjen? – kérdezte Eastontól. – Ismer errefelé mindenkit, megkönnyítheti a maga dolgát. – Gúnyosan elmosolyodott: – Nem kell attól

tartania, hogy megbánt. Ha egyedül akarja folytatni a nyomozást, nyugodtan mondja meg.

Ez volt az utolsó dolog, ami Eastonnak csak eszébe juthatott. A feladat nagysága elbizonytalanította. Tudta, hogy szüksége van minden segítségre, ha nem akarja magát nevetség tárgyává tenni.

– Természetesen – mondta Easton, és megpróbált egy széles, barátságos mosolyt az arcára erőltetni. – Velem jön, barátom. Együtt dolgozunk ezen az ügyön.

Travers kiegyenesedett.

– Örömmel – mondta, és összenézett a seriffel.

Easton felhívta a különleges ügynököt. Elmondta, hogy mire jutottak ez idáig, és megadta Alice Craig személyleírását.

– Utoljára zöld galléros, mustárszín kabátban látták – mondta. – Szemüveges. Nem lesz nehéz felismerni. – Majd az udvarlójáról beszélt: – Szerzek róla személyleírást, amilyen gyorsan csak tudok. Mi lenne, ha bemondatnánk a lány személyleírását a rádióban és a tévében? Az a kabát elég feltűnő lehet. – Hallgatott, morgott valamit, majd újra megszólalt: – Igen. Szükségem lesz minden lehetséges segítségre. – Késszúrásszerű fájdalmat érzett a gyomrában, amire összerándult. – Rendben. Nem kell, hogy figyelmeztessen… Tudom, hogy ez fontos – mondta, és letette a telefont. Traversre nézett: – Mi lenne, ha beszélnénk Mrs. Loringgal?

– Az államrendőrség szemmel tartja a főutakat – mondta a seriff. – Ha kapunk tőlük valamilyen hírt, felhívom Mrs. Loringnál.

Easton megköszönte, kezet fogtak, és kiment a kocsijához, Traversszel a sarkában.

Ahogy a főúton haladtak Easton Travershez fordult: – Mit gondol, Ken? Szólíthatom Kennek? Hívjon csak Jimmynek. Szeretek jóban lenni azzal, akivel dolgozom. Gondolja, hogy Alice vitte el a pénzt?

– Azt gondolom, hogy nem ő volt – válaszolt Travers, rágyújtva egy cigarettára. – Régóta ismerem, és az a véleményem, hogy nem az a fajta, aki ilyesmit tenne. Azt gondolom, sokkal bonyolultabb az ügy, mint első ránézésre látszik.

Easton ráfordult a főútra.

– Régebb óta vagyok ezen a pályán, mintsem szívesen emlékeznék vissza, mióta – mondta lehangoltan. – És úgy találom, hogy hiba azt gondolni bármiről is, hogy bonyolult. Folyton olyan nyomozókba botlom, akik azzal bonyolítják túl a dolgokat, hogy azt gondolják róluk, hogy bonyolultak. Én úgy látom, hogy a lány évek óta dolgozott ezzel a dohánnyal. Valószínűleg álmodozott arról, mi mindent csinálhatna egy ilyen óriási összeggel, ha valaha is az övé lehetne. Majd hirtelen szerez magának egy fiút, aki valóra váltja az álmait. Meggyőzi, hogy ők ketten meg tudják szerezni a pénzt. Alice-nél vannak a kulcsok, ismeri a riasztóberendezés működését, a fiúnak van mersze a dologhoz, szóval ketten el tudják rabolni a pénzt. Nincs ebben semmi bonyolult… Ilyen az emberi természet.

Travers türelmetlenül mocorgott.

– Ez túl egyszerű – mondta. – Alice nem az a fajta, aki pénzt lop, és nem is az, akinek valaha is udvarlója lenne.

Easton felfújta kövér arcát.

– Megint itt tartunk… Komplikáljuk a dolgokat – mondta. – Tudjuk, hogy volt udvarlója. Calvin megmondta, nem? A fickót a két öreg és Mrs. Loring is látta. Miért

állítja, hogy nem az a fajta, akinek valaha is udvarolnának, ha tudjuk, hogy járt egy férfival?

– Tudom… Tudom – mondta Travers. – Ez az, ami nem hagy nyugodni. Biztosan tudom, hogy nem az a fajta, akinek lehetne barátja.

Easton sziszegő hangot hallatott a fogain keresztül.

– Nézze! Maga fiatal – mondta. – Nem ismeri még olyan jól az embereket, mint én. Vannak lányok, akik úgy néznek ki, mintha kettőig sem tudnának számolni, akik annyi szexuális vágyat sem ébresztenek, mint egy melegvizes palack. Alice is ugyanolyan, mint a többi lány. Neki is ugyanúgy kell a szex, mint a többieknek. Amikor eljön a megfelelő pacák, egy behízelgő szélhámos, aki érti a dolgát, a lány megőrül érte.

Travers látott némi logikát ebben az érvelésben, de nem győzte meg teljesen. Alice Craigre gondolt. Olyan komoly volt, munkájának szentelt, és olyan félénk a férfiakkal.

– Nos, lássuk, mit mond Mrs. Loring. Még mindig nem vagyok meggyőzve.

Easton nyugtalanul végigmérte.

– Visszavonulok – mondta. – Lehet, hogy nincs igazam. Szükségem van minden segítségre, amit kaphatok.

– Mire jutott Calvinnel? – kérdezte Travers.

Ennél a témánál Easton úgy érezte, biztos a talaj a lába alatt. Találkozott Calvinnel, aki nagyon jó benyomást tett rá. Tetszett neki a férfi.

– Igazi férfi, igaz? – lelkendezett. – Biztos vagyok benne, hogy érti a dolgát. Ezért tűzbe teszem a kezem – ez a férfi, érti a dolgát. Fogadok, hogy jó golfjátékos.

– Egy klasszis – mondta Travers türelmetlenül. – De mi köze van ennek a munkájához?

– Kemény csapás ez a rablás ránézve – mondta fejcsóválva Easton. – Még alig hat hete, hogy itt van, s ez a lány máris a nyakába hozta a bajt. Kemény dolog.

Travers kipöccintette a hamut az ablakon keresztül.

– A második kereszteződésnél forduljon jobbra – irányította Eastont. – A harmadik ház a jobb oldalon.

Tíz perccel később a két férfi már Kit Loringgal beszélgetett.

Micsoda nő! – gondolta Easton. Összehasonlította Mavis Harttal, s ettől öregnek és bizonytalannak érezte magát. Őt nézve kiábrándítónak és közönségesnek érezte Mavisszel folytatott viszonyát. Egy ilyen asszonnyal, mint Kit Loring, nagyszerű élmény lehet ágyba bújni. Alig figyelt arra, amit mondott. Figyelmét teljesen lekötötte az asszony formás, érzéki teste és feltűnő melle, amely kihívóan rejtőzött a puha, szürke gyapjúpulóver takarása alatt. Ez egy igazi nő, mondta magának. Nem volt semmi véznaság, semmi közönséges benne. Testfelépítése és húsa olyan volt, amiről oly sokat ábrándozott. Ez az asszony volt a legizgatóbb és legkívánatosabb nő, akivel valaha is találkozott.

Travers a háttérben állt, figyelt és hallgatta, miről beszélnek. Észrevette, hogy Kit kicsit részeg, s ez megdöbbentette. Amikor elment mellette, érezte leheletén a whisky szagát. Ez fájt neki, és aggodalommal töltötte el, tudván, hogy jövendőbeli anyósáról van szó.

Kit elég részeg volt ahhoz, hogy nagyon magabiztos legyen.

– Nem tudom elhinni, hogy Alice ilyet tett – mondta. – Persze, az a férfi befolyásolhatta. Bár kedves lány, de azt kell mondjam, nincs karaktere. Nagyon gyenge az akaratereje, és nagyon bizonytalan magában.

– Biztos benne, hogy volt udvarlója? – kérdezte Easton, miközben mindentudó mosollyal Traversre nézett.

– Hogyhogy? Természetesen. Én magam láttam. Láttam őket együtt.

– Mikor volt ez, Mrs. Loring?

– Vagy tíz napja. A szobámban voltam, amikor hallom, hogy egy kocsi áll meg a ház előtt. Kinéztem az ablakon. Láttam, hogy Alice és egy férfi száll ki belőle. Csókolóztak, majd Alice befutott a házba, a férfi pedig elhajtott.

– Elég jól látta ahhoz, hogy személyleírást tudjon adni róla?

– Igen. A kocsi lámpájának a fényében álltak. De Hardy őrnagy és Pearson kisasszony még jobban szemügyre vehették. Én az emeleten voltam, ők pedig a földszinten.

Easton hódolattal rámosolygott.

– Mondja el maga. Inkább magától szeretném hallani. Tapasztalatom szerint az öregek nem megbízhatóak.

Kit felemelte válláról a haját. Formás keble Eastonra meredt, aki nem bírta levenni róla a szemét.

– Magas, vállas férfi volt. Fekete pofaszakállal és bajusszal. Sárgásbarna, öves kabátot és széles karimájú kalapot viselt.

– Meg tudná mondani, hány éves lehetett?

– Talán harminc… harmincöt. Nehéz megmondani.

– Látta már a városban máskor is?

– Ó, nem.

– És a kocsi?

– Nem emlékszem a kocsira. – Kit Traversre pillantott. Szótlan jelenléte nyugtalanította. – Gondolom, Calvin úr már beszélt önnek arról, hogy Alice bankvizsgára készült. Úgy tett, mintha a szobájában tanulna, de közben kiszökött, hogy találkozzon ezzel a férfival. Ezt

észrevettem, mert a kabátja és a kalapja gyakran eltűnt a hallból.

Easton bólogatott.

– Igen, beszélt erről. Ez elég meggyőző. – Újból Traversre pillantott. – Nagyon oda lehetett ezért a férfiért. Megnézhetném a szobáját?

– Természetesen. – Kit felvezette őket az emeletre, ahol megállt, hogy kinyisson egy ajtót. Félreállt. Easton, mögötte Traversszel belépett a kicsi, jellegtelen szobába.

Miközben Easton körülnézett, Kit megszólalt: – Elnézést, de meg kell csinálnom az ebédet. Ha még szükségük van rám, a konyhában leszek.

Amint elment, Easton felfújta az arcát.

– Szívesen elszórakoznék vele – mondta lelkesen. – Jó kis pipi!

– Úgy látja? – mondta Travers némi éllel a hangjában. – Történetesen a jövendő anyósomról beszél.

Easton kövér arca elvörösödött.

– Komolyan mondja? Nem tudhattam… – Körülnézett a szobában. – Nézzük, mi van itt!

Ha volt valami, amihez Easton értett, akkor az egy szoba átvizsgálása volt. Miközben Travers félrehúzódott, ő professzionális alapossággal szaglászott körül. Szemügyre vette a félig üres ruhásszekrényt és a félig üres fiókos szekrényt.

– Úgy tűnik, a legtöbb ruháját magával vitte – jegyezte meg. – Sehol egy bőrönd. – Félretolta az ágyat, és mögé nézett. – Nocsak!… Mi ez itt? Egy gombócba gyűrt papírlapot halászott elő, és kisimította. – Ezt nézze!

Travers átkukucskált a válla felett. A két férfi mereven nézte a mindössze néhány soros levelet. Ez a néhány sor azonban mindkettőjük érdeklődését felkeltette.

Alice, drágám!

Mindent előkészítettem holnap estére. Van kocsi. Pontosan fél egy után felveszlek az út elején. Ne aggódj! Semmi más dolgod nincs, csak hagyd nyitva a hátsó ajtót! Vigyázz, nehogy C. észrevegyen valamit!

Szeretlek!

Johnny

Az odakapart aláírást kivéve a levél géppel íródott.

– No, lám csak! Ez az, amit kerestünk! – kiáltott fel Easton diadalmasan. – Megmondtam, nem? Ez elég, hogy mindkettőjüket hűvösre tegyék, tizenöt évre.

Travers elvette a levelet, és álmélkodott. Szóval, mégiscsak ő volt. Éppen ő!

– Igen… Ez elég meggyőző – mondta vontatottan, miközben visszaadta a levelet. – Meg vagyok döbbenve. Álmomban sem gondoltam volna, hogy képes ilyesmire, de… azt hiszem, be kell látnom, hogy igaza van.

Easton vigyorgott. A levelet óvatosan összehajtotta, és levéltárcájába tette.

– Ha majd annyi tapasztalatod lesz, mint nekem, fiam – mondta jóindulatúan –, semmin sem lepődsz majd meg. Gyerünk, beszéljünk az öregekkel.

Pearson kisasszony és Hardy őrnagy már várta a kihallgatást. Easton bosszantónak és fárasztónak találta őket. Bár mindketten egyetértettek abban, hogy Alice udvarlója nagy és keménykötésű férfi, Pearson kisasszony szerint nem volt bajsza, Hardy őrnagy viszont váltig állította, hogy a kabátja sötétbarna és nem őzszínű volt. Szintén az őrnagy volt az, akit felháborított, hogy Easton akár csak feltételezni meri, hogy Alice-nek bármi köze lehetett a rabláshoz.

– Kedves uram – mondta neki –, csak az idejét vesztegeti azzal, hogy Miss Craiget gyanúsítja. Ő sohasem tenne ilyet. Évek óta ismerem. Ő soha nem tenne ilyet.

– Úgy gondolja? – kérdezte Easton harciasan. – Akkor hol van? És mit jelentsen ez a levél? – tolta a gyűrött levelet az őrnagy orra alá.

– Ez nem jelent semmit – jelentette ki az öreg, miután elolvasta. – Lehet, hogy valaki becsempészte a szobájába.

Eastonnak vörös lett a feje ingerültségében.

– Ki csempészte be? Talán maga?

Ebben a pillanatban Kit jelent meg az ajtóban, és telefonhoz hívta Eastont.

A seriff kereste.

– Jelentést kaptunk az államrendőrségtől – közölte Eastonnal. – A Caltex töltőállomásnál, a főúton a benzinkutas teljesen biztos benne, hogy látta a férfit és Miss Craiget éjjel fél kettő körül. Akar beszélni vele?

– Gondolhatja, hogy igen! – mondta Easton, miközben a neki háttal álló, és az ablakon kifelé néző Kit lábát tanulmányozta. – Mitől olyan biztos benne, hogy őket látta?

– A lány zöld galléros, mustárszín kabátot viselt – mondta a seriff. – Felismerte a kabátot. Miss Craiget már látta korábban is néhányszor.

– Rendben, azonnal odamegyek – búcsúzott el Easton, és letette a kagylót.

Visszament a szobába, ahol Travers az öregekkel beszélgetett.

– Menjünk – szólt oda neki az ajtóból. – Találtak valamit.

A két férfi kiment Easton kocsijához. A főút felé hajtva

Easton elmondta Traversnek, amit a serifftől megtudott.

– Tudja, Hardy őrnagynak lehet, hogy igaza van – mondta Travers. – Azt a levelet lehet, hogy becsempészte valaki. Lehet, hogy ez a Johnny elrabolta a lányt. Minél többet gondolkozom rajta, annál kevésbé hiszem, hogy a lány saját akaratából belement volna ebbe a dologba.

– Szent Péterre! – kiáltott fel Easton türelmetlenül. – Egy perce sincs, hogy azt mondta, meg van győződve az ellenkezőjéről. Bele volt esve a férfiba, és semmi mást nem kellett tennie, mint kinyitni a bank hátsó ajtaját. Ez minden. A férfi befolyással lehetett a lányra.

– Előfordulhat – mondta Travers, és megdörzsölte állkapcsának oldalát. – De van néhány dolog, amit nem értek. Honnan került ide ez a fickó? Ha olyan gyakran találkozott Alice-szel, hogy lehet az, hogy nem látta senki Mrs. Loringon és az öregeken kívül? Kérdezősködtünk róla a környéken, de senki sem látta. Hol lakott? Ha pedig nem lakott itt, elég furcsa, hogy volt nála írógép.

– Mi ebben a furcsa? Sok ember viszi magával a táskaírógépét – mondta Easton. – Próbálja túlbonyolítani a dolgokat.

– Miért írt egyáltalán levelet? Miért nem hívta fel a rablás napja előtt, vagy miért nem találkoztak? Van valami furcsa ebben a levélhistóriában. Elképzelhető, hogy valaki becsempészte.

– Túl sok krimit olvas – zsémbeskedett Easton. – Bízza csak rám ezt a dolgot.

Travers vállat vont, és magába húzódott. Tízperces autóút után megérkeztek a Caltex töltőállomáshoz, ahol a motoros járőr Joe Hirschsel, a benzinkutassal beszélgetett.

Hirsch fiatal, élénk fiatalember volt, elmondta, hogy tegnap éjjel fél kettő körül egy Lincoln állt meg tankolni. Az időt nem tudja pontosan megmondani, mert az órája elromlott, de akörül lehetett.

– A férfi vezetett, egy nő ült mellette zöld galléros, mustárszín kabátban – mondta Eastonnak. – Széles karimájú kalapot viselt. Az arcát nem láttam, de szemüveg volt rajta. Levette, és megtörölte egy zsebkendővel. A férfi magas volt, keménykötésű. Fekete pofaszakálla és bajsza volt. Sárgásbarna öves kabátot viselt, és kalapot. Miközben töltöttem a benzint, odahajolt az ablakhoz, és arról beszéltek, hogy mikor megy az utolsó vonat Friscóba. A nő azt mondta, hogy már lekésték, de a férfi állította, hogy van még egy kettőkor, és azt még elérik. Tudtam, hogy igaza van, ezért közbeszóltam, hogy még elérhetik, ha sietnek.

Easton széles mosollyal nézett a benzinkutasra.

– Felismerné a férfit, ha újra találkozna vele?

Hirsch bólintott:

– Bármikor.

– És a lányt?

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy Miss Craig volt az – válaszolt Hirsch. – Elég sokszor láttam abban a kabátban – mondta vigyorogva. – Azt a kabátot nem lehet olyan gyorsan elfelejteni.

– Milyen kocsi volt?

– Egy 1959-es szürke Lincoln volt, piros felső résszel.

– Nem látta, volt náluk bőrönd? – kérdezte Travers.

– De igen. Két kék bőrönd volt a hátsó ülésen.

– Kedvesen beszélt a férfi a lánnyal? – érdeklődött Easton.

– Nem volt semmi különös – gondolkodott el a kérdésen Hirsch. – Teljesen mindennapi beszélgetésnek tűnt.

– Nem hangzott fenyegetőnek?

– Nem… erről szó sem volt.

– Hogyan viselkedett a lány?

– Nem sokat beszélt. Hallottam, amint azt mondja a férfinak, hogy lekésték a vonatot. Ekkor a férfi nevetett: – Tévedsz, édesem – mondta. – Van még félóránk. Miért aggódsz? – csak ez a közönséges párbeszéd hangzott el közöttük.

Easton Traversre nézett.

– Nem úgy hangzik, mintha elrabolták volna, vagy igen? – mondta ráhunyorítva, majd megkérdezte Hirschtől, hogy használhatja-e a telefont.

Hirsch bekísérte a kis irodába. Easton felhívta a különleges ügynököt. Megadta Alice udvarlója és a kocsi leírását. Az ügynök megígérte, hogy lehozatja a személyleírást a helyi rádió nyolcórás híreiben és a helyi tévében is. Easton elmondta, hogy a downside-i vasútállomásra megy, hogy további információkat szerezzen. Annak ellenére, hogy érzett némi csodálkozást elöljárója hangjában, nagyon elégedett volt magával, amikor az megdicsérte, amiért ilyen jól haladnak a dolgok.

Kiment, Traversszel együtt kocsiba ült, és a downside-i vasútállomásra hajtott. Travers hallgatag volt. Easton időnként vetett rá egy-egy huncutkás pillantást, de ő sem szólt semmit.

Végül Travers megszólalt: – Ez a fickó meglehetősen széles nyomot hagy maga mögött.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Easton. – Újabb komplikációk?

– Nos, nézzük csak. Azt tervezi, hogy meglóg a környék legnagyobb fizetéspénzével. Tudja, hogy ha ezt biztonságban meg akarja szerezni, nem szabad mutatkoznia, el kell kerülnie, hogy bárki megfelelő személyleírást adhasson róla, különben azonnal nyakon csípik, amint költeni kezdi a pénzt. Vagyis mit csinál? Kiszemeli magának Alice-t. Valahogy eléri, hogy a lány beleszeressen – hogy ezt miként csinálta, örök rejtély marad számomra, de úgy tűnik, mégiscsak sikerült neki. Majd van olyan ostoba, hogy visszakíséri a panzióba, ahol három szemtanú jól szemügyre veheti, kiszáll a kocsijából, és a kocsi lámpafényében álldogál. Majd levelet ír a lánynak ahelyett, hogy felhívná vagy randevút beszélne meg vele. Majd megáll tankolni, amikor is az utolsó friscói vonatról társalog, és hagyja, hogy Hirsch jól megnézze magának. Érti, mire gondolok? Ahhoz képest, hogy volt bátorsága háromszázezer dollárt ellopni, nem tűnik valami nagy észnek.

– Ki mondta, hogy okos volt? – ellenkezett Easton ingerülten. – A legtöbb szélhámos született narkós, akit ráadásul elkapnak.

– Nem vagyok biztos abban, hogy ez a fickó egy narkós – ellenkezett Travers. – A pofaszakáll és a bajusz lehet, hogy csak jó álca. Én azt gondolom, hogy azért mutatkozott, hogy téves személyleírást szerezzünk róla. Keresünk egy embert pofaszakállal. És ha leveszi a pofaszakállt? Akkor semmit sem tudunk róla!

– Talán igaza van – mondta Easton kicsit meglepetten. – De ismerjük a lányt. Ahol ő van, ott találjuk a fickót is.

– Aggódom miatta – mondta Travers komolyan.

– Mire gondol?

– Nem tudom… de aggódom.

Easton megvonta kövér vállát, és szótlanul továbbhajtott.

Az állomáson Easton egy ideig az alkalmazottakat kérdezte ki. Mind a jegykiadó, mind pedig a jegykezelő egyetértettek abban, hogy senki sem szállt fel az éjjel, két órakor a San Franciscó-i vonatra. És nem is láttak senkit, aki Johnnyra vagy a mustárszín kabátos nőre emlékeztetett volna.

Látva, hogy az olyannyira forrónak tartott nyom kihűl, Easton leverten sétált vissza a kocsijához.

– Szóval, mégsem szálltak fel a friscói vonatra – mondta. – Keresnem kell egy telefont. Beszélnem kell a különleges ügynökkel.

– Ott van egy telefonfülke, az utca túloldalán – mondta Travers, és beült a kocsiba. Figyelte Eastont, ahogy átbaktat az utcán, és magára csukja a telefonfülke ajtaját. Beszélt egy ideig a különleges ügynökkel, majd csatlakozott Travershez.

– Azt hiszem, jobb, ha visszamegyünk Pittsville-be, és ott várjuk, hátha bejön valami hívás, ami után elindulhatunk, a hírek után – mondta Easton. – A különleges ügynök ideküld egy csapat fiút, akik átkutatják a várost. Meg kell találnunk ennek a Johnnynak a nyomát. Házról házra kell kérdeznünk.

Travers nem szólt semmit.

Visszahajtott Pittsville-be.

2.

Calvin örült, hogy bezárhatott ebédidőben. Egyedül lévén nagyon mozgalmas délelőttje volt. A rablás híre sok embert hozott a bankba, akik azzal az ürüggyel, hogy beváltanak kisebb csekkeket, valójában azért jöttek, hogy saját fülükkel hallják Calvintől, mi történt.

Mikor végül az utolsó ügyfelet is rávette a távozásra, és kulcsra zárta az ajtót, bement az irodájába, és rágyújtott. Minden a tervei szerint ment, mégis nyugtalanságot érzett. Kit miatt aggódott. Nem látta őt az előző éjszaka óta, és kíváncsi volt, hogyan viselkedik. Biztos volt abban, hogy Easton már kikérdezte. Bár kísértést érzett, hogy felhívja és megtudja, mi történt, ellenállt. Már minden pillanatban várta a központból a könyvvizsgálókat, akik azért jönnek, hogy teljes körű ellenőrzést tartsanak a bankban. Calvint felszólították, hogy keressen valakit a helyi lányok közül Alice helyére, mert a központban nem volt nélkülözhető ember. Erre Calvinnek támadt egy ötlete. A telefonért nyúlt, és felhívta a panziót. Flo vette fel a kagylót.

– Miss Loring otthon van? – kérdezte. – Beszélhetnék vele?

Flo mondta, hogy Iris éppen indulóban van valahová, de várjon egy pillanatot. Egy pillanat múlva Iris fiatal, friss hangja szólalt meg a telefonban.

– Helló! – üdvözölte Calvin. – Ha erre jár, nézzen be a bankba! Van valami, amiről szeretnék magával beszélni.

– Olyan félóra múlva ott leszek – mondta Iris. Hangja csodálkozást árult el. – Mi az?

– Valami, amiről nem szívesen beszélnék telefonon – válaszolt Calvin, és letette a kagylót.

Ezután felhívta a szemközti snackbárt, és rendelt néhány csirkés szendvicset. Majd felállt, és lement a páncélterembe. Állt, és nézte az irattartó dobozt, amiben a pénzt elrejtette. A doboz vagy húsz másik alatt a padlón állt. Calvin párnás arca felragyogott a pénzre gondolva. Szerette volna kinyitni a dobozt, és megtapogatni az ujjaival a takaros pénzkötegeket, de ellenállt a kísértésnek.

Otthagyta a páncéltermet. Kopogást hallott, kinyitotta az ajtót, és átvette a szendvicseket a snackbár küldöncétől. Borravalót adott a fiúnak, újra kulcsra zárta az ajtót, és visszament a szobájába. Nekilátott a szendvicseknek.

Már éppen a másodikba harapott volna, amikor újból kopogtak a bejárati ajtón. Kiment és kinyitotta.

Iris kíváncsian nézett rá. A lány sporttrikót és fehér rakott szoknyát viselt. Calvinen hirtelen végigfutott a vágy, ahogy szemét végigjártatta a lány fiatal, jól fejlett testén.

– Jöjjön be – mondta széles, barátságos mosollyal. – Micsoda egy reggel volt! Éppen most kapok be valamit. Pfuj! Az egész város idejött ellenőrizni, hogy megvan-e a pénze.

Iris bement mellette a bankba, ahol megfordult, és nézte, ahogy Calvin bezárja az ajtót.

– Nem lehetett könnyű – mondta együtt érzően. – Szinte egész délelőtt hallgattam a rádiót.

Calvin bevezette az irodájába.

– Igen… meglehetősen kemény volt. – A látogatók számára fenntartott székre mutatott. Ő maga megkerülte az asztalt, és leült a helyére. – Pont Alice! Nem tudom… meg vagyok döbbenve.

Iris megmerevedett:

– Csak nem hiszi el, hogy tényleg Alice vitte el a pénzt?

– Nem hihetek mást. Mind Alice, mind a pénz eltűnt.

– Beszéltem ma reggel Kennel telefonon. Ő azt gondolja, hogy Alice-t kényszerítették a lopásra, és elrabolták.

A hír meglepte Calvint.

– Ez egy olyan lehetőség, ami nem is jutott eszembe… lehet, hogy igaza van. Van benne valami. Alice nem az a fajta, aki lopni tud. Nem mondta, mit csinálnak?

– Házról házra járva próbálnak a férfi nyomára bukkanni, legalábbis azt megtudni, hol lakott, amikor Alice-nek udvarolt. És persze Alice-t is keresik.

Calvin felvette a megkezdett szendvicset, és beleharapott.

– Szeretnék kérdezni valamit – folytatta. – Jelenleg nincs munkatársam. Szükségem van valakire, aki segít. A központban azt tanácsolták, hogy próbáljak meg helyben találni egy tehetséges lányt. – Rámosolygott a lányra, és kitartóan nézte. – Magára gondoltam. Nem érdekeli az állás? A fizetés nem rossz… heti hetvenöt dollár.

Iris meglepődött.

– De én nem tudom, mit kell csinálni egy bankban.

– Nincs is szükség rá. Gépelni kell tudni valamit, a többit pedig könnyű megtanulni. – Nézte a lányt, miközben az ujjait a zsebkendőjébe törölte. – Szeretném, ha leendő mostohalányom velem dolgozna. Szeretném, ha elfogadná. Nincs sok jövője, ha jegypénztáros marad egy moziban. Mit szól a dologhoz?

Iris tétovázott.

– Idáig éjszaka dolgoztam, hogy tudjunk Kennel találkozni – mondta végül. – Nem tudom, hogy ő mit szólna hozzá.

– Őt most teljesen elfoglalja a nyomozás – mondta Calvin. – Másrészt nem jó dolog éjszaka dolgozni. Engedje, hogy rábeszéljem!

Iris hirtelen elmosolyodott.

– Rendben. Elfogadom.

Calvin elégedetten bólintott.

– Helyes. Nézze, nehéz helyzetben vagyok. Nem kezdhetne mindjárt holnap? Ha emiatt elvesztené a fizetését a moziban, a bank kárpótolni fogja érte.

– Igen… rendben, holnap jövök.

Calvin felállt.

– Ellenőröket várok, és elő kell készítenem számukra a dolgokat. Akkor holnaptól együtt dolgozunk. Reggel elhozom kocsival, ahogy Alice-t is mindig elhoztam.

Együtt sétáltak az ajtóhoz.

– Kit jól van? – kérdezte Calvin, miközben kinyitotta a bank ajtaját. – Nem találkoztam vele ma reggel.

– Én sem – válaszolt Iris, elfelhősödő arccal. – Aggódom miatta. Kerül engem. A múlt héten mindössze három-négy alkalommal tudtam beszélni vele.

– Nem kell, hogy aggódjon – nyugtatta Calvin. – Jól van. Minden este találkozunk. Azt hiszem, kicsit zaklatott amiatt, hogy újra férjhez megy. Ez érthető. – Elhallgatott, majd folytatta: – Képzelem, mire gondol most. Aggódik, amiért újra iszik. Nos, beszéltünk erről. Bevallotta, hogy igaz, de megígérte, hogy abbahagyja. Minden rendben lesz. Vigyázni fogok rá.

– Ezt megkönnyebbülés hallanom – mondta Iris. – Igazán aggódtam miatta.

– Ne tegye. Ez teljes egészében az én dolgom… Most azonban vissza kell mennem dolgozni. Örömmel várom,

hogy holnaptól együtt dolgozunk. – Kedvesen rámosolygott, majd bezárta mögötte az ajtót.

Nehéz lépésekkel visszament a szobájába. Felvette a telefont, és tárcsázta a panziót. Amikor Flo bejelentkezett, megkérdezte, beszélhetne-e Kittel.

Flo hangjában aggodalmat érzett.

– Miss Kit még nem jött le, Mr. Calvin – mondta. – Felmentem hozzá, de azt mondta, hogy ne zavarjam. Menjek fel újra?

– Nem… hagyja csak – mondta neki Calvin. – Tegye a dolgát, Flo. Azt hiszem, Miss Alice miatt bánkódik – és letette a kagylót.

Kövér arca eltorzult a gyűlölettől.

Részeg volt megint. Meg kell szabadulnia tőle. Minél előbb, annál jobb. Veszélyes ránézve.

Igen, meg kell szabadulnia tőle.

MÁSODIK FEJEZET

1.

Easton, Thomson seriff és Travers a seriff irodájában ültek. Este nyolc óra volt. Easton egy pohár tejet iszogatott. A seriff és Travers sört ittak. Hallgatták, amint a nyolcórás hírekben bemondják Johnny és a Lincoln személyleírását.

A telefon váratlanul megszólaló hangja riasztotta fel a három férfit hallgatásukból.

– Talán ez lesz, amire várunk! – szólalt meg a seriff, és felemelte a kagylót. Hallgatta a telefonban jelentkező férfihangot.

– Rendben, Mr. Oakes – mondta. – Természetesen, értem. Azonnal ott leszünk, ha megvárna bennünket. Igen… mondjuk harminc perc múlva. – Letette a kagylót, és Eastonra nézett. – Oakes volt az, a downside-i Triumph Autókereskedésből. Azt mondja, ő adta el a barátunknak a Lincolnt.

Easton kiitta a tejét, és felállt.

– Seriff, maga maradjon itt, hátha kapunk még telefonokat. Mi Kennel beszélünk ezzel a fickóval.

Harminc perccel később Traversszel besétáltak a fényesen kivilágított autóüzletbe.

Meglátva őket Fred Oakes, egy kövér, idősödő ember eléjük sietett.

A bemutatkozás után azt mondta: – Az a fickó, akinek eladtam a Lincolnt, ugyanúgy nézett ki, mint akinek a személyleírását a rádióban hallottam. Magas, keménykötésű férfi, fekete pofaszakállal és bajusszal. Öves, sárgásbarna kabátot viselt.

– Mikor járt önnél, Mr. Oakes? – kérdezte Easton.

– Pontosan meg tudom mondani. Itt van ezen a szelvényen, a fickó címével együtt – mondta, és átnyújtotta a vásárlási bizonylat egyik példányát, amin egy cím is szerepelt.

Easton megdörzsölte a nyakát, miközben szemügyre vette a papírt.

– Johnny Acres, 12477 California Drive, Los Angeles – olvasta hangosan. – Lehet, hogy telefonon elérhető. Mindegy, majd ellenőrzöm. – Újra Oakesra nézett. – Adna róla újból személyleírást?

Fred Oakes bólintott. Bár fájt a lábfeje, és fáradt volt, élvezte, hogy kikérdezik. Tudta, hogy neve s talán még a fényképe is benne lesz a holnapi lapokban.

– Bármikor ráismernék.

– Egyedül volt?

– Igen.

– Mivel fizetett?

– Készpénzzel. Hatvan darab tízdollárossal.

– Meg lehetne vizsgáltatni a bankjegyeket?

Oakes megrázta a fejét.

– Nálunk a legtöbben készpénzzel fizetnek. A pénzt már napokkal ezelőtt betettük a bankba.

Travers megkérdezte: – Mi volt benyomása erről az emberről, mint férfiról, Mr. Oakes? Szimpatikus volt önnek?

Oakes azonnal megértette, mire gondolt Travers.

– Nem mondhatnám, hogy rokonszenvesnek találtam. Nem figyeltem meg nagyon alaposan, de az volt az érzésem, nem az a fajta, akivel szívesen barátkoznék. Nem tudom megmondani, miért. Volt benne valami, ami… Aztán folyton mormogott az orra alatt, ami zavaró volt.

Travers megélénkült.

– Magában mormogott?

– Igen, úgy volt. Amikor csak beszéltem hozzá, mély hangon mormogni kezdett… Valószínűleg valami öntudatlan szokás.

Easton türelmetlenül közbeszólt: – Hagyjuk ezt! Mondja el részletesen, milyen volt a kocsi. Szükségünk van a rendszámára, a motorszámára és a gumik fajtájára.

Oakes megadta a szükséges információkat, amiket Easton feljegyzett. Majd kezet rázva Oakesszal, Easton visszaült a kocsijába.

– Lesz most dolga a különleges ügynöknek – mondta a hozzá csatlakozó Traversnek. – Most már gyorsan meg kell találnunk a kocsit. Visszamegyek az irodába. Maga mit akar csinálni?

– Tegyen ki a vasútállomáson, majd később hazamegyek vonattal.

Az állomás felé menet Easton folytatta: – Rá kell jönnünk, hol tartotta ez a fickó a kocsiját. Már majdnem egy hónappal ezelőtt megvette. Valahol csak tartania kellett. Szólok a különleges ügynöknek, hogy tetessen közzé még egy felhívást a rádióban és a tévében.

– Bármelyik nagy downside-i parkolóban otthagyhatta – mondta Travers. – Senkinek sem tűnt volna fel. A vasútállomás melletti parkoló például éjjel-nappal tele van parkoló kocsikkal. Ott is hagyhatta.

– Igen, igaza lehet.

– Jelenti az ügynöknek, hogy a pacák öntudatlanul mormog az orra alatt? Lehet, hogy ez alapján megtalálják a nyilvántartásban – vetette fel Travers. – A pofaszakállt és a bajuszt le lehet venni, de egy ilyen önkéntelen szokástól nem lehet megszabadulni.

– Jelenteni fogom – mondta Easton kelletlenül –, de valahogy az az érzésem, hogy nem egy visszaesővel van dolgunk.

Megállt az állomás előtt.

– A holnapi viszontlátásra! – köszönt el Travers, miközben kiszállt. – Jön holnap?

– Úgy hiszem, igen – válaszolt Easton, és egy kézmozdulattal beindította a motort.

– Hé! Várjon csak! – kiáltott fel Travers.

Easton megállt, és kinézett a kocsiablakon. Travers a hatalmas parkoló egy pontjára nézett. A világítás gyenge

volt, de Travers éles szemmel felfedezett egy kocsit, ami felkeltette az érdeklődését.

– Nézze azt a Lincolnt – mutatott rá. – Piros tető és szürke váz. Lehet, hogy az, amit keresünk. A második sorban a harmadik kocsi.

Easton kimászott a kocsijából, és belekémlelt a sötétbe.

– Ördög legyek, ha látok valamit is – morogta, majd csatlakozott a kocsi felé induló Travershez. Végül megálltak a Lincoln mellett.

– Ez az! – mondta Travers. – Nézze… a rendszámot!

– Micsoda meglepetés! – kiáltott fel Easton izgatottan.

– Jobb lesz, ha elvitetjük a parancsnokságra – javasolta Travers. – A fiúk majd átvizsgálják. Itt várok, amíg szerez egy mentőosztagot.

Easton az állomás melletti telefonfülkéhez sietett, és felhívta a downside-i rendőrparancsnokságot.

Travers várakozás közben elemlámpájával bevilágított a csukott kocsi ablakán, és fürkészte az üres üléseket.

Easton visszatért.

– Rögtön itt lesznek – mondta. – Nézzük meg addig is, hátha találunk ujjlenyomatokat.

– Úgy sejtem, nemigen találnánk – mondta Travers. – Kezdem tisztelni Mr. Acrest. Nem csinálja rosszul. Mérföldnyi nyomot hagy maga után, arról beszél, hogy mikor megy az utolsó vonat Friscóba, hogy az állomásra vezessen bennünket, majd a kocsiját egyenesen itt hagyja, hogy rátaláljunk. Azt hiszem, még mindig itt van valahol a környéken.

Easton hátratolta a kalapját, és megtörölte a homlokát.

– Folyton a férfit emlegeti – mondta Traversnek –, de mi van a lánnyal? Ketten vannak ebben az ügyben, vagy nem?

– Az ő érdekében, remélem, hogy így van.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Easton, Traverst bámulva. – Ne bonyolítsa tovább a dolgot. Anélkül is elég rosszul néz ki, hogy saját bajainkkal is megtetéznénk.

Tíz perc múlva megérkeztek az autómentők, és elvontatták a Lincolnt a parancsnokságra.

Easton és Travers egy ívlámpa fényében figyelték, ahogy három nyomozó szisztematikusan átvizsgálta a kocsit.

Alice holttestét csak a csomagtartó kinyitása után fedezték fel.

Travers nem lepődött meg. Tudta, hogy Alice halott lesz, amikor végül megtalálják.

2.

Calvin csak nyolc után ért vissza a panzióba. A revizorok sokáig dolgoztak, s neki a rendelkezésükre kellett állnia, míg végül el nem határozták, hogy másnapra halasztják a még hátralévő munkát.

Halkan nyitotta ki a bejárati ajtót. Hallotta a tévé ismerős hangját, amiből kitalálta, hogy Hardy őrnagy és Pearson kisasszony már letelepedtek esti elalvás előtti szórakozásukhoz:

Már bekapott valamit az ellenőrökkel, és alábbhagyott a benne lévő feszültség. Hangtalanul felment a lépcsőn a

szobájába. Az ajtót magára csukva, levetette a kabátját, kibontotta nyakkendőjét, és belesüllyedt a karosszékbe.

Örömmel tapasztalta, hogy jók az idegei. Feszült nap volt a háta mögött, de átvészelte, s most érdekelni kezdte, mire jutott Easton.

Amikor Easton meglátogatta, látta, hogy nem kell tőle tartania. Komolyabb ellenfélre számított. Az alacsony, kövér, kopaszodó ügynök látványa nagymértékben hozzájárult Calvin ugrásra kész idegei lecsillapodásához és magabiztossága visszanyeréséhez. Tudta azonban, hogy hiába tehetetlen Easton, Ken Traversre figyelnie kell. Ez a fiatalember okos, jó megfigyelő és ambiciózus volt. Ő az, akitől tartania kell.

Calvin cigarettára gyújtott. Kinyújtotta a kezét, kinyitotta a szekrényajtót, és kivette a whiskysüveget. Az üveg üres volt.

Egy pillanatig mereven nézett az üvegre, arca hirtelen ördögi kifejezést vett fel, szemei villogtak. Az üveg reggel még csaknem tele volt. Volt egy ötlete arra nézve, hogy ki ihatta meg.

– Mennie kell – mondta félhangosan. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy ez a részeges boszorkány életben maradjon. Mire várjak? Ma éjjel megszabadulok tőle. Azzal a rengeteg whiskyvel, ami benne van, azt fogják hinni, hogy rosszul lett, és elmerült a kádban. Ma este elintézem.

Lassan felállt, és a szobájukat elválasztó ajtóhoz sétált. Kinyitotta az ajtót, és bement Kit szobájába.

Kit az ágyon feküdt. Kék nejlonpongyolája szétnyílt rajta, kilátszott hosszú, formás lába. Félig felemelte a fejét, hogy lássa Calvint.

– Helló, te, gyilkos – köszönt rá. – Csodálom, hogy látni akartál! Hogy érzed magad a bőrödben?

Calvin bejött, becsukta az ajtót, odament az ágy lábához, és nézte az asszonyt.

– Mi bánt? – kérdezte Kit, barna szeme természetellenesen csillogott. – Biztos vagyok benne, hogy nem a lelkiismereted.

– Beszéltél Eastonnal? – kérdezte megtévesztően kedves hangon Calvin.

– Beszéltem. Csak nem aggódsz miatta? Kövér, élvhajhász bolond. Semmi másra nem tudott nézni és gondolni, mint a testemre.

– Biztos? – Calvin vékony ajka gúnyos mosolyra húzódott. – Az igaz, hogy nem sokat ér, de lehet, hogy azt gondolta, hogy egy részeg nő, az könnyű préda.

Kit arca merev lett a hirtelen dühtől.

– Mit akarsz? Mondd meg, mit akarsz, és tűnj el!

– Találtam valakit Alice helyett – mondta Calvin, miközben odament az egyik karosszékhez, és leült. – Gondoltam, érdekel, ki az.

A nő félig felemelkedett, karjára támaszkodva.

– Miért érdekelne ez engem? Milyen újabb ördögi tervet kovácsol az a mocskos agyad?

Calvin elővette elbűvölő mosolyát.

– Találkoztál ma Irisszel?

Kit megmerevedett, szeme összeszűkült.

– Ez meg mit jelentsen?

– Ma volt nálam a bankban. Aggódik miattad. Azt mondta, kerülöd őt az utóbbi időben.

Kit egy lendülettel felült. Tekintete félelmet és dühöt fejezett ki.

– Nem engedem, hogy Irisszel rólam beszélj! – mondta metsző hangon. – Megértetted?

– Nem akadályozhatod meg – mondta Calvin. – Holnaptól nálam dolgozik Alice helyett.

Kit csak nézte, arca viasszínűvé vált.

– Nem! – kiabálta erőszakosan. – Ebbe nem egyezem bele! Hogy egy ilyen ördögnek dolgozzon, mint te?! Iris? Ó, nem. Ezt azonnal megakadályozom!

– Tényleg? – Calvin cigarettára gyújtott. – Nem hiszem. Iris akarja ezt az állást, és miért ne dolgozhatna leendő mostohaapja mellett?

– Nem engedem, hogy egy ilyen disznóval legyen összezárva, amilyen, te, vagy! – mondta Kit. – Jól tudom, milyen hatással lehetne rá behízelgő modorod.

Calvin mosolygott.

– No, ne hülyéskedj! Ne nevettesd ki magad! – Arckifejezése hirtelen megváltozott, ellenségesen nézte Kitet. – Figyelj rám, te részeg bolond! Nem érted, miért fontos, hogy velem dolgozzon? Hogy mindig elmondja majd, hogy mire készül Travers. Nem szabad figyelmen kívül hagyni a fiút. Eszes, ezért veszélyes lehet. Másrészt mindkettőnknek fontos, hogy inkább ő, mint egy idegen dolgozzon a bankban. Ha egy idegen van ott, soha nem lehetek nyugodt, nem találja-e meg a pénzt, amikor én nem vagyok ott. Nem valószínű, hogy bárki rátalálna a pénzre, de nem akarok semmit sem kockáztatni. Ha valami balszerencse folytán Iris mégis megtalálná, nem hiszem, hogy képes lenne börtönbe küldeni az anyját.

– Inkább mennék börtönbe, mintsem kitegyem őt az állati ösztöneidnek – jelentette ki Kit, mereven Calvin szemébe nézve. – Nem fog neked dolgozni! Ez az utolsó szavam. Most már tűnj el!

Calvin fürkészve nézte az asszonyt, arca hirtelen kifejezéstelenné vált. Majd erős vállának alig látható rándításával felállt, és visszament a szobájába. Hallotta, hogy mögötte a kulcs ráfordul a zárra.

Leült, és legalább húsz percig nem mozdult, mormogott az orra alatt. Majd hirtelen felugrott, néhány pillanatig figyelte a zajokat, s mivel nem hallott semmit, kilépett a folyosóra, és elindult a fürdőszoba felé. Bement, és becsukta maga után az ajtót. Szemügyre vette a kicsi, gyenge ajtóreteszt… Az ajtót nem lehetett kulcsra zárni. Babrálta egy ideig a reteszt, majd elővette zsebkését. Leguggolt, és kilazította a négy kis csavart. A retesz nyelvét visszacsúsztatta a helyére, és óvatosan megpróbálta kinyitni az ajtót. A retesz tartott, de csak éppenhogy. Érezte, hogy egy gyors kemény lökés leszakítaná az ajtóról.

Elégedetten ment vissza a szobájába. Magára zárva az ajtót, a szekrényhez ment, és kivett belőle egy doboz golf labdát. Négyet betett egy páratlan zokniba, amit a fiókból húzott elő. Megpörgette a zoknit. Ártalmas és hatékony fegyver volt.

Leült, és várakozott. Fél kilenc volt. Egy órán belül Kit fürödni megy. Átgondolta, hogyan szabadul meg tőle. A terv kockázatmentes és egyszerű volt. Kit ivott. Ha meghallja, hogy a fürdőkádban van, leszakítja a reteszt a fürdőszoba ajtajáról, bemegy, fejbe vágja rögtönzött fegyverével, majd a víz alatt tartja, amíg meg nem fullad. A holttestet a kádban hagyja, hogy Flo találjon rá. Mivel a retesz olyan gyenge, azt fogják gondolni, hogy Flo szakította le, amikor kinyitotta az ajtót.

Biztonságosnak és egyszerűnek látta a tervet, de elhatározta, mindenesetre jobb, ha lesz alibije. A fegyvert

az ágyon hagyva lement a földszintre. A tévé szólt, éppen pisztolylövést hallott, Calvin sejtette, hogy az öregek egy újabb gengszterfilmet néznek. Odament a sötét szoba ajtajához.

– Elnézést a zavarásért – mondta. – A kocsimmal van valami baj, a garázsban leszek. Ha keresnek telefonon, megkérhetném, hogy szóljanak?

Hardy őrnagy elvonszolta figyelmét a képernyőről.

– Természetesen, kedves barátom – mondta. – Van már valami híre Alice-ről?

– Semmi. Azonnal szólok, ha valamit megtudok – mondta Calvin, és kihátrált a szobából.

Kiment a garázsba, felhajtotta karján az ingét, és gyorsan kivette kocsijából a gyújtógyertyákat. Miközben dolgozott, egyre mormogott magában, kövér arca merev volt. A gyertyákból kikapart egy kevés szenet, majd ott hagyta őket a munkapadon, hangtalanul visszament a házba. Fellopakodott a lépcsőn, és bement a szobájába. Az idő már fél tizenegyre járt. A gengszterfilm tizenegyig tart. Még ha Kitnek lesz is alkalma kiáltani, az öregek nem hallják majd a film zajától. Calvin leült, fegyverét kézben tartva várt.

Vánszorogtak a percek. Fél tizenegykor hirtelen eszébe jutott, hátha Kit túl részeg ahhoz, hogy megfürödjön. lehet, hogy elaludt. Talpra állt, és a válaszajtóhoz ment. Fülét az ajtó lapjára szorítva hallgatózott. Nem hallott semmit. Kísértést érzett, hogy megnézze, zárva van-e még mindig az ajtó, de tartott tőle, hogy az asszony gyanút fogna.

Visszament a székhez, és leült. Van még másik este is, mondta magának, de minden egyes nappal nő a veszély.

Cigarettára gyújtott. Halkan hallotta a földszinti tévé hangját. Az órájára nézett. Egyszer csak hangokat hallott a szomszéd szobából, amire talpra állt. Feszülten figyelt. Egy perc telhetett el. Most hallotta, hogy Kit járkál a szobájában.

Majd kinyílt az ajtaja, és Kit a fürdőszobába sétált a folyosón keresztül. Hallotta, amint a becsukódik a fürdőszoba ajtaja.

Ördögi félmosoly jelent meg Calvin arcán. Kinyitotta az ajtót, és kikémlelt a folyosóra. Jobb kezének vaskos ujjai megragadták a fegyvert. A tévé hangjai mellett hallotta a csapból folyó víz csobogását. Állt és várt. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg Kit végre elzárta a csapot. Calvin kiment a folyosóra. Hangtalanul, mint egy macska, elért a fürdőszoba ajtajához. Újra megállt hallgatózni. Olyan hangot hallott, mintha Kit a kádba lépett volna. Calvin gyorsan és kapkodva lélegzett, érezte, hogy a szíve egyenetlenül ver. Ajka gonosz mosollyal nyílt szét, ahogy lenyomta a kilincset. Amikor a kilincs már nem engedett tovább, és amikor újabb fegyverropogás zaja hallatszott fel a tévéből, hirtelen belökte az ajtót. Hallotta, hogy a retesz a csempézett padlóra esik, és az ajtó kinyílik. Gyorsan belépett a fürdőszobába.

Megállt, jobb kezében a félig felemelt fegyverrel. A szíve hirtelen ugrálni kezdett.

Kit olyan három-négy méternyire a szemközti falnál állt. Egy mosdószivacsot tartott a kezében, amiről csöpögött a víz. Calvin azonnal kitalálta, hogy azzal kavarta meg a vizet, hogy ő azt higgye odakint, hogy már a vízben van.

Jobb kezében egy 38-as automata pisztolyt tartott, amelynek lekerekített csöve Calvinre nézett. Kit még

mindig pöttyös nejlonpongyoláját viselte, fehér arcán fagyos mosoly ült, amitől Calvin háta hirtelen megborzadt. Ösztöneivel megérezte, hogy a nő lőni fog.

– Ne őrülj meg! – tört ki belőle. – Soha nem szerzed meg a pénzt, ha lelősz.

Ezek voltak a megfelelő szavak. A szörnyű mosoly eltűnt az asszony szájáról, csillogó barna szeme elvesztette őrült és üres kifejezését.

Egy hosszúnak tűnő feszült pillanatig mereven néztek egymásra. A pisztoly még mindig Calvinre irányult, de ő tudta, hogy a pillanatnyi veszély elmúlt.

Majd Kit megszólalt: – Igen… Erről megfeledkeztem. Te furfangos ördög! Megmentetted az undorító kis életedet azzal, hogy a megfelelő dolgot mondtad a legmegfelelőbb pillanatban. Ha jól látom, van egy módszered. Először kihasználod a nőket, majd megszabadulsz tőlük. Tőlem azonban nem fogsz megszabadulni.

Calvin a pisztolyt nézte. Sokkolta a látvány. A pisztollyal szemben hatalmas ereje használhatatlan volt a gyenge nő ellen. Felmérte a kettejük között lévő távolságot. Talán elérné, és kiüthetné a kezéből a pisztolyt, de nem tudná megakadályozni, hogy elsüsse. S hiába csap lármát a tévé, az öregek meghallanák a lövést.

– Hibát követtem el – mondta Kitnek. Hangjából megpróbálta kiszűrni a dühöt. – Rám ijesztettél az ivásoddal, Kit. Ösztönösen cselekedtem.

– Ezt ne próbáld meg még egyszer – figyelmeztette Kit, kitartóan nézve a férfit. – Én megöllek, ha meg kell tennem, szóval ne próbálkozz semmi hülyeséggel.

– Nem csinálok semmit, megígérem.

– Nem jutott eszedbe, hogy tudom, mire készülsz? – folytatta a nő. – Nem vetted észre, mennyire nyilvánvaló

volt ez számomra? Segítek neked megszerezni a pénzt, majd ugyanolyan módon, ahogy Alice, én is elmegyek, s az összes pénz a tiéd marad. De nem így lesz, Dave! Tudtam, hogy előbb vagy utóbb megpróbálsz megölni, ezért felállítottam neked egy csapdát, amibe belesétáltál. Nem ittam meg a whiskydet, hanem leöntöttem a lefolyóba. Nem vagyok olyan részeges, ahogy te gondolod. Majd, amikor láttam, hogy kilazítottad a reteszt az ajtón, biztos voltam benne, hogy idejössz és megpróbálsz megölni. Nos hát, nem fogsz megölni. Nem vagy olyan okos, amilyennek hiszed magad. És még valami: Iris nem fog neked dolgozni. Kénytelen leszel távol tartani tőle a mocskos kezedet. Megértetted?

– Ne kezdjünk el ezen újból vitatkozni, Kit! Már elmagyaráztam, hogy…

– Meg fogsz lepődni – vágott közbe Kit. – Idáig te mondtad meg, hogy mi legyen, de mostantól fogva én irányítom a dolgokat, és te azt csinálod, amit én mondok.

– Te nem irányíthatsz semmit – mondta Calvin. – Nem vagy abban az állapotban. Alkoholista vagy. Ezzel szembe kell nézned. Rám kell hagynod ezeket a dolgokat.

Kit lassan leeresztette a pisztolyt.

– Ugye örülnél, ha halott lennék? De én nem fogok meghalni. Amíg te okosan kitaláltad, hogyan szerezzük meg a pénzt, addig én azon gondolkodtam, hogyan védjem meg magamat. Ha meghalok, Dave, te börtönbe kerülsz. Erről gondoskodtam. – Letette a pisztolyt a vécé csukott tetejére.

– Ha azt hiszed, hogy blöffölök, gyerünk, vágj fejbe a fegyvereddel, és nyomj a víz alá. Majd meglátod, hová jutsz.

Calvin fürkészte Kit arcát, miközben hátán forró verejték csorgott végig, érezte, hogy a szíve hevesen ver, s a szájában száraz keserű ízt érzett.

Csak nézték egymást egy hosszúnak tűnő pillanatig, majd Calvin lassan kihátrált a szobából. Ott hagyva a pisztolyt, ahová tette, Kit követte. Calvin a szobájába ment, Kit utána, és becsukta az ajtót.

Most itt van a nő kiszolgáltatva, védtelenül, és Calvin látta, hogy félig részeg. Erős ujjai megragadták a zoknit. Egyetlen gyors mozdulat, és a nő elterül a lábai előtt. A fürdőkád tele van vízzel. Csak annyit kell tennie, hogy…

De a nő gúnyos tekintetéből tudta, hogy az legyőzte őt. Egy váratlan dühödt mozdulattal keresztülvágta a zoknit a szobán.

Kit az ajtónak támaszkodott, karját összefonta a mellén. Hirtelen felnevetett örömtelen, nehéz, száraz hangon.

– Nagyon helyes, Dave. Most legalább józan észről tettél tanúbizonyságot. Ma, mikor a bankban voltál, írtam egy levelet. Hosszú, bonyolult levél volt, ráment az egész délelőttöm. Megírtam benne mindent, amit elkövettünk, hogyan ölted meg Alice-t, és hová rejtetted el a pénzt. Semmi nem maradt ki. Ezt a levelet elvittem egy ügyvédhez – mindegy, kihez –, és átadtam azzal, hogy akkor nyissák ki, és járjanak el a benne írtak alapján, ha meghalok. Szóval, amíg én életben vagyok, Dave, te is, de ha bármelyik gyilkos ötletedet megpróbálod megvalósítani, te is utánam jössz a sírba.

Calvin vaskos ujjaival beletúrt a hajába. Elhúzódott az asszonytól, izzó gyűlöletet érezve iránta.

– Most pedig összeházasodunk – folytatta Kit –, és elmegyünk, ahogy terveztük. Majd odaadod nekem a

részemet. De mostantól, Dave, azt csinálod, amit én mondok… megértetted?

A beálló hosszú csendben mereven néztek egymásra, amikor mindketten hallották, hogy megszólalt a telefon. Calvin kiment a folyosóra. Lábai remegtek, szíve összeszorult a dühtől és a félelemtől.

Hardy őrnagy őt szólította a hallból.

– A rendőrségről keresik, Mr. Calvin – mondta. – Beszélni akarnak magával.

Calvin sietve lement, és felvette a kagylót.

Easton közölte vele, hogy megtalálták Alice holttestét.

HARMADIK FEJEZET

1.

Calvin a kocsija volánjánál ült, szeme a fényszóró által vágott fényösvényre meredt maga előtt, gondolatai lázasan kavarogtak.

Thomson seriff mondta a telefonban, hogy nagyon örülne, ha Calvin azonnal be tudna menni az irodájába. Soron kívüli megbeszélést tartanak, és örülne, ha tudna nekik segíteni.

Már majdnem tizenegy óra volt. Az út csaknem teljesen kihalt. Néhány esőcsepp jelent meg a szélvédő üvegén.

Calvin Kitre gondolt. A helyzet veszélyes volt, hacsak nem blöffölt az asszony, és Calvin aggódva érezte, hogy nem. Most már nem tehette vele, amit akart, de nemcsak erről volt szó. Elütheti egy autó, megbetegedhet, ezernyi véletlen okozhatja a halálát, s ha ez bekövetkezik, az az

átkozott ügyvéd felnyitja a levelét, és Calvinnek vége. Ki kell találnia valamit, amivel ráveszi, hogy kérje vissza a levelet az ügyvédtől. Elviselhetetlen volt számára a tudat, hogy az ő élete az asszonyétól függ.

Váratlanul villogó piros fényt látott meg az út közepén, hirtelen fékezett, s kocsija egy az utat félig elfogó rendőrautó előtt állt meg.

Két rendőr jött oda hozzá. Mögöttük állt még két másik, fegyverrel a kezükben.

Kihajolt a kocsiablakon, a torka száraz volt. Az egyik rendőr ráirányította kézilámpája fénycsóváját.

– Igazolja magát, kérem – mondta kurtán.

Elővette jogosítványát, és átadta a rendőrnek.

– Mit keresnek? – kérdezte Calvin, erőltetve, hogy hangja mindennapinak tűnjön.

– Mit, Mr. Calvin? – válaszolt a rendőr, és hirtelen elmosolyodott. – A maga bankrablóját. Minden kocsit ellenőrzünk, ami kimegy Pittsville-ből.

Calvin meglepődött: – De hát már negyvennyolc órája elhagyta a várost, nem?

– Valakinek az a véleménye, hogy még nem – mondta a rendőr, és visszaadta Calvin jogosítványát. Visszahúzódott és tisztelgett: – Minden rendben, Mr. Calvin. Mehet tovább.

Calvin elindult. Arca merev volt, tekintete nyugtalan. Miért gondolják, hogy a férfi, akit keresnek, még mindig a városban van? Hibát követett volna el valahol?

Várt rá még egy másik meglepetés is, ahogy megállt a seriff irodája előtt: egy hatalmas piros-fekete Cadillac állt a parkolóban. Ismerte jól a kocsit. Henry Marthy kocsija, aki a Szövetségi és Nemzeti Bankok Testületének ügyvezető igazgatója volt, s egyben az ő főnöke is. Mit keres itt

ilyenkor? Mélyet lélegezve felsétált a lépcsőn, és benyitott a seriff irodájába.

Marthy a seriffel beszélgetett. Travers egy asztalnál ült, és telefonált. Amint Calvin belépett, hallotta, hogy Travers azt mondja: – Egy hagyományos Remington, 1959-és gyártmány? Igen, nagyon jó. Van valami jellegzetessége? Az r és v betűk? Értem. Nagyon köszönöm – és letette a kagylót.

Csak félig odafigyelve, Calvin odasétált Marthyhoz, és kezet fogott vele.

– Örülök, hogy látom, uram – mondta barátságosan mosolyogva. – Szörnyű, ami történt. Jólesik a segítsége.

– Igen, szörnyű – mondta Marthy fagyosan. – Tud arról, hogy Miss Craiget megölték?

– A seriff telefonált – válaszolt Calvin, majd a seriff felé fordulva folytatta. – A részleteket nem ismerem. Hol találtak rá, seriff?

– A downside-i vasútállomás parkolójában találtuk meg a kocsit, amivel meglógtak. A lány holtteste a csomagtartóban volt – mondta a seriff. Hatalmas aranyórájára nézett. – Easton már minden pillanatban itt lehet. Biztos lesz mondanivalója számunkra. Talán, foglaljanak helyet.

Ahogy odamentek a nagy asztalhoz, és elkezdték kihúzigálni a székeket, nyílt az ajtó, és Easton jött be. Felhevültnek és aggodalmasnak tűnt. Kövér, puhány arca fénylett az izzadságtól, kezét nadrágja ülepébe törölte, mielőtt kezet fogott Marthyval.

– Üljenek le, uraim – mondta. – Gondolom, tudni szeretnék, mi történt. – Megvárta, amíg Marthy leül, ő maga csak azután foglalt helyet. Calvin Traversszel együtt

szemben ült Marthyval az asztal végénél, a seriff Marthy másik oldalán.

– Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a lányt megölték – kezdett hozzá Easton. – Megfojtották. Az igazságügyi orvos szakértő szerint a rablás éjszakáján, olyan két óra körül. Ahogy én látom, a következő történt. Ez a fickó, Acres rávette a lányt, hogy segítsen neki elrabolni a pénzt. Szánt rá némi időt. Tudjuk, hogy az utóbbi három hétben rendszeresen találkoztak. Végül rábírta, hogy segítsen. A rablás előtti napon küldött neki egy cédulát, hogy ne felejtse el nyitva hagyni a bank hátsó ajtaját. Majd a fizetéspénz megérkezése után s miután Mr. Calvin és Alice elhagyták a bankot, bement, kicsavarta az égőket a foglalatukból, és kikapcsolta a riasztóberendezést. Alice kulcsával, és a másolattal, amit Alice Mr. Calvin kulcsáról szerzett, kinyitotta a széfet.

– Várjon egy pillanatig – szólt közbe élesen Marthy. – Fejtse ezt ki részletesebben. Nem értem. Hogyan juthattak hozzá Calvin kulcsához?

– Amikor Mr. Lambnek rohama volt, mindkét kulcs Miss Craignél volt néhány óráig. Azt gondoljuk, hogy akkor csinált Alice egy lenyomatot a kulcsról, amit később odaadott Acresnek.

– De Lamb rohama több mint hat hete történt – hívta fel a figyelmet Marthy. – Gondolja, hogy Acres már hat hete a színen volt?

Calvin nagyon nyugodt, kifejezéstelen arccal ült. Easton nyugtalanul fészkelődött.

– Feltételezem… így kellett, hogy legyen – mondta végül. – Nem azt mondom, hogy a környéken volt, de már érintkezésbe lépett Alice-szel… hogyan másként szerezhette volna meg a másik kulcsot? Calvin azt mondja,

hogy mióta megkapta, azóta nem tévesztette szem elől a kulcsát.

– Ez nem teljesen pontos – szólt közbe Calvin, talán egy kicsit túl gyorsan. – Alice, azt hiszem, Lamb esete után is könnyen hozzájuthatott a kulcshoz. Természetesen megbíztam benne. A kulcsot a zsebemben tartottam. Ha meleg volt, a zakómat a szobámban hagytam, amikor a páncélteremben volt dolgom. Gondolom, belopózott a szobába, és megcsinálta a lenyomatot, anélkül, hogy észrevettem volna.

Marthy odafordult, és keményen nézett Calvinre:

– De ha a páncélteremben dolgozott, nyilván szüksége volt a kulcsra, hogy kinyissa a széfet, nem?

Calvin megdörzsölte az állát, az agya szélsebesen járt. Sikerült elérnie, hogy arca rezzenéstelen maradjon.

Miket mondasz, te őrült – gondolta magában. – Figyelj oda! Még egy ilyen botlás, és bajba kerülsz!

– Nyitva szoktuk hagyni a széf ajtaját, amikor a fizetéspénz nincs benne, uram – mondta végül.

Csend következett, majd Marthy kérte Eastont, hogy folytassa.

Calvin elővett egy doboz cigarettát. Rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt.

– Acres megbeszélte Alice-szel, hogy találkoznak, miután nála volt a pénz – folytatta Easton. – A lány azt hitte, hogy együtt elszöknek valahová, de Acresnek más tervei voltak. A benzinkutashoz beszélve azt a benyomást keltette, hogy Friscóba mennek, majd megállt a lánnyal egy kies helyen, és megfojtotta. Holttestét betette a csomagtartóba, a kocsit a vasútállomás parkolójában hagyta, ő pedig eltűnt a pénzzel. Ezek után nagyon valószínűnek tűnik, hogy még mindig a környéken van.

Calvin hátrahajolt a széken, ami megnyikordult a súlya alatt.

Marthy száraz, tárgyilagos hangon kérdezte Eastontól: – Miből gondolja?

Easton enyhe nyilalló fájdalmat érzett a gyomrában. Megvonaglott, székéből is felemelkedve.

– Lassan arra a következtetésre jutottunk, hogy Acres helybeli férfi. Volt némi szerencsénk is. Van Downside-ban egy elmegyógyintézet, ahol bűnözők vannak. A rablás éjszakáján az egyik beteg megszökött egy lopott kocsival. Ez körülbelül abban az időben történt, amikor Acres Downside-ba hajtott a rablás után. A rendőrséget riasztották, akik minden Pittsville-ből és Downside-ból kivezető utat lezártak. Tudjuk tehát, hogy senki sem hagyhatta el Downside-ot, anélkül, hogy ellenőrizték volna. A közúti ellenőrzés olyan szoros volt, hogy a beteget egy félórán belül elfogták. Tehát azt a néhány embert, aki abban az időben az utakon járt, a rendőrség ellenőrizte, s nem talált semmi gyanúsat. Mindannyian helybeliek voltak. Egyetlen idegen sem volt közöttük. Teljesen biztosak vagyunk abban, hogy Acres nem tudott meglógni, és még mindig Downside-ban vagy Pittsville-ben van.

Calvin szája kiszáradt. Nézte cigarettájának égő végét, szíve olyan hangosan vert, hogy attól félt, hogy a mellette ülő Travers meghallja.

– Miből gondolja, hogy helybeli? – kérdezte Marthy.

Erre a kérdésre Travers válaszolt: – Van néhány indokunk erre. A legfontosabb, hogy Downside is, és Pittsville is kisváros, ahol észreveszik az idegeneket. Egész nap és fél éjszaka közvetítette a rádió és a tévé a felhívásunkat Acres személyleírásával. Azon az emberen kívül, aki eladta neki a kocsit, és a benzinkutason kívül

senki nem jelentkezett, hogy szállást adott volna neki vagy akár csak látta volna. Nem voltak idegenek a hotelokban és a panziókban sem. A hotel lakói törzsvendégek voltak. Azt gondoljuk, hogy a pofaszakáll és a bajusz csak álca volt. A férfinak semmi más dolga nem volt, csak felragasztani, s máris Acres lett belőle, amilyennek Mrs. Loring, Hardy őrnagy és Miss Pearson látta, majd levenni, és visszaváltozni X.-szé, aki vagy downside-i, vagy pittsville-i lakos. Tudjuk, hogy a levelet, amit Alice-nek írt, egy Remingtonon írták. Ez a típus nem hordozható. Vagyis vagy kölcsönkért egyet, amit nem tartunk valószínűnek, vagy van neki saját gépe, ami sokkal valószínűbben hangzik. Az utolsó érv, hogy Downside-ban vette a kocsit. Ha idegen, miért kockáztatna azzal, hogy helyben vesz kocsit?

Calvin a kezét nézte. A finom, homokszínű szőrszálakon csillogott az izzadság az erős lámpafényben. A bank írógépén írta meg azt a levelet. Eszébe jutott, hogy amikor belépett az irodába, Travers éppen azt kérdezte a telefonon valakitől, hogy van-e valami jellegzetessége az írógépnek. Emlékezett rá, hogy mondott valamit az r és v betűkről.

– Felkutatjuk – mondta Travers – az összes pitsville-i és downside-i Remingtont. – Kértünk és kaptunk listát a helyi forgalmazóktól. Minden gépet ellenőrizni fogunk. Ez időigényes, de ha rátalálunk a gépre, nyomára jutunk Mr. Acresnek is.

– Szóval azt gondolják, hogy a férfi még mindig a városban van a pénzzel együtt? – kérdezett rá Marthy.

– Igen, ezt gondoljuk – mondta Thomson seriff. – Csapdát állítottunk neki, és gondoskodunk arról, hogy ne tudjon belőle kisétálni. A közúti ellenőrzést továbbra is

folytatjuk, minden egyes autót ellenőriznek. Van egy emberünk az állomáson, aki minden bőröndbe belenéz. A postán is átvizsgálják a feladott küldeményeket. Ez nagy munka, de csináljuk. Véleményem szerint ilyen körülmények között nem tudja kivinni a pénzt. Előbb vagy utóbb elkapjuk, de ez időbe fog telni.

– Szeretném arra ösztönözni magukat, hogy végezzék jól ezt a munkát – mondta Marthy. – A főnökeim elhatározták, hogy jutalmat adnak annak, aki elkapja ezt a fickót. A bankok általában ezt teszik, de mivel jelen esetben az egyik alkalmazottunknak is köze van a rabláshoz, az összeg sokkal magasabb, mint általában. Bárki, lehet rendőrségi alkalmazott is, aki olyan információval szolgál, ami a rabló letartóztatásához és a bűnösség rábizonyításához vezet, hatvanezer dollárt kap a banktól. Nagyon örülnék, ha minél szélesebb körben tennék közzé ezt az ajánlatot.

Travers megmerevedett. Hosszan, nagyot lélegzett. Látta Easton reakcióját. Easton úgy nézett Marthyra, mint aki nem hisz a fülének. Mindkét férfi azt gondolta: hatvanezer dollár! Mindkettőjüknek az járt a fejében, mi mindent tudnának kezdeni a pénzzel. Easton arra gondolt, hogy elválna, és elvenné feleségül Mavis Hartot. Nyugdíjba vonulna, és venne magának egy kis házat valahol. Mavis vigyázna rá öreg napjaira.

Travers arra gondolt, végre itt a nagy alkalom, amiről olyan sokat ábrándozott. Szerezhet egy csomó pénzt, amiből rendes otthont teremthet Irisnek. Elmehetnek Pittsville-ből, és betársulhatnak a vidrafarmba, amiről Max olyan gyakran ír neki.

Amint Travers ott ült, gondolatai a hatalmas díj megnyerésének lehetősége körül kavarogtak, hirtelen meghallotta, hogy mellette Calvin magában mormog.

2.

Tíz perccel az utolsó előadás után Iris elhagyta a mozit, és elindult, hogy megtegye a buszmegállóhoz vezető rövid sétát. Nagyon esett. A lány, az arcába csapó eső elől, fejét lehajtva szedte a lábát.

Ismerős hang szólította meg: – Helló! Iris!

A lány felnézett, és meglátta Ken Traverst, aki a kocsija ablakán hajolt ki, és neki integetett. Ahogy szaladt felé, Ken kinyitotta az ajtót.

– Hát te? – kérdezte, ahogy bemászott a kocsiba. – Mit keresel itt? Micsoda meglepetés!

Csókolóztak. Iris azonnal megérezte, hogy Ken nagyon feszült. Elhúzódott tőle, és határozottan ránézett:

– Valami baj van? Csak nem Kittel…?

– Nincs semmi baj – mondta, és magához szorítva átölelte. – Csak látni akartalak, drágám. Elkértem magam, és idejöttem. A seriff és Easton tartják az erődöt, de egy órán belül vissza kell mennem. – A lányra nézett. Arca élénk volt az izgatottságtól. – Történt valami, ami mindkettőnk életét befolyásolhatja… valami nagyon jó dolog.

– Mi az? Velem is történt egy jó dolog. Nagyon örülök, hogy jöttél. Úgyis akartam veled beszélni róla.

– Mi az?

– Nem, te mondd előbb.

– A bank jutalmat ad annak, aki elkapja a bankrablót – mondta Ken. – Hatvanezer dollárt! El tudsz képzelni annyi pénzt? Hatvanezer dollár, és biztosan tudom, hogy én kapom meg.

Iris levegő után kapkodott.

– Ó, Ken. Tényleg azt gondolod, hogy a tiéd lesz?

– Egészen biztosan – Travers szorosabban ölelte. – Ha megkapom azt a rengeteg pénzt, akkor az anyád, ugye, nem fogja ellenezni többé a házasságunkat? Úgy értem, hogy az az egyetlen kifogása ellenem, hogy keveset keresek. Ugye ez az egyetlen dolog, nem?

– Nincs veled semmi baja – mondta Iris. – Az egész azért van, mert az ő élete nagyon nehéz volt, és nem akarja, hogy az enyém is az legyen. Természetesen, ha a miénk lenne az a rengeteg pénz, Kit megőrülne a boldogságtól. Biztos vagyok benne, hogy örülne.

– Reméltem, hogy ezt mondod – mondta Travers, és keresztülnézett az eső áztatta szélvédőn. – Emlékszel Max Heldonra? A srácra, akivel együtt jártam iskolába, és aki azt a vidrafarmot csinálta Westfieldstől nem messze. Emlékszel, mondtam neked, hogy azt akarta, legyek a társa, de nem volt hozzá pénzem. Nos, írt a múlt héten. Jól megy a farmja, de még mindig keres egy társat, aki húszezer dollárt befektetne a farm bővítésébe. Mit szólnál hozzá, ha kimennénk hozzá, és ott dolgoznánk vele a farmon? A negyvenezerrel, ami megmaradna, építhetnénk egy szép házat, és úgy rendeznénk be, ahogy szeretnénk, és még mindig maradna pénzünk. Mit szólsz az ötlethez… bébividrák neveléséhez?

Iris becsukta a szemét, majd kinyitotta. Elragadtatottan sóhajtott.

– Nagyon szeretném! De miért gondolod, hogy megkapod a jutalmat? Úgy értem… ott van a seriff és Easton… Nem akarnak majd osztozni veled?

– A feltételek úgy szólnak, hogy az kapja a jutalmat, aki olyan információval szolgál, ami a tettes elfogásához és bűnösségének bebizonyításához vezet – magyarázta Travers. – Majdnem biztosan tudom, ki ölte meg Alice-t, bár még meg kell találnom a bizonyítékot. Sem a seriff, sem pedig Easton nem gyanakszik rá, s ez egy fejhossznyi előnyt jelent nekem. Ha gyorsan megszerzem a bizonyítékot, akkor én vagyok jogosult a jutalomra.

– Te tudod, hogy ki a tettes? – kérdezte Iris csodálkozva. – Úgy érted, tudod, hogy hol rejtőzik ez az Acres?

– Acres nem létezik. Soha nem is létezett – mondta Travers csendesen. – Egy jelmezes alak, pofaszakállal és bajusszal. Miután megmutatta magát néhány embernek, megszerezte a pénzt, és megölte Alice-t, levette a pofaszakállt, és visszaváltozott köztiszteletben álló önmagává.

– Úgy érted, hogy valaki, aki Pittsville-ben él?

– Pittsville-ben vagy Downside-ban.

– És te tudod, kicsoda?

– Egészen bizonyos vagyok benne, annak ellenére, hogy még nem tudom bebizonyítani, de majd be fogom.

– Ki az? Ismerem?

Travers tétovázott.

– Biztosan tudom. Figyelj, hagyd, hogy elmondjam, miért gondolom, hogy ő az.

– Nem akarom meghallgatni! – mondta Iris fehéren és feszülten. – Biztos vagyok benne, hogy tévedsz…

– Hogyan lehetnél biztos, ha meg sem hallgatod, mit akarok mondani – mondta Travers türelmesen. – Ide hallgass! Több mint öt éven keresztül a fizetéspénz hétről hétre biztonságban megérkezett a bankba, és ugyanúgy távozott. Aztán Calvin lesz a bank vezetője, és a pénz hat hét múlva eltűnik.

– Ez még nem jelent semmit! Mr. Lamb idejében is eltűnhetett volna!

– Eltűnhetett volna, de nem tűnt el. Egészen biztos vagyok, hogy Calvin azonnal tervbe vette, hogy ellopja a pénzt, amint ideérkezett. Tudta, hogy ha a pénz eltűnik, csak két embert gyanúsíthatnak… őt vagy Alice-t. Belső munkának kellett lennie. Egyetlen külső ember sem tudhatta, hogyan lehet a riasztóberendezést hatástalanítani, s a széf kulcsait sem tudta volna megszerezni rajtuk kívül senki.

Elég okos volt, hogy ezzel tisztában legyen, ezért elhatározta, hogy az egészet Alice nyakába varrja. Az első három bankban töltött hetet Alice meghódítására szánta. Ért a nőkhöz. Csak rá kell nézni, hogy ezt észrevedd. Egyetlen férfi sem vette még észre Alice-t, s Calvin az összes kedvességével felé fordul, s egy idő után kifogja Alice-t, nem kell hozzá más, mint horog, zsinór és pedző.

– Tévedsz! – mondta Iris, miközben összeszorított öklével a térdén dobolt. – Tudom, hogy tévedsz! Alice sohase…

– Tudom… Tudom… Én is ugyanezt hajtogattam Eastonnak, amikor megpróbált meggyőzni arról, hogy Alice beleesett Acresbe. Én is látom, hogy valami nem stimmel, de Calvinnek három héten keresztül napi nyolc órája volt, amikor többé-kevésbé egyedül voltak, hogy megdolgozza

Alice-t. Ennyi idő alatt természetesen megtehette… és meg is tette!

Iris tétovázott, beismerve, hogy van abban valami, amit Ken mond, majd Kitre gondolva mégis azt mondta: – Nem hiszem el!

– Rendben van, de engedd meg, hogy befejezzem. Feltételezve, hogy igazam van, és Alice mégis beleszeretett, a továbbiakban könnyű dolga volt Calvinnek. Akkorra már bejelentette, hogy elveszi feleségül anyádat. Most azt mondja Alice-nek, hogy hibát követett el. Őt szereti, és nem az anyádat, az eljegyzés azonban hivatalos. Óvatosnak kell lenniük. Nem akar házasságszédelgésért perbe keveredni. Ez lehet az a duma, amit Alice bevehetett. Hízeleghetett neki, hogy Calvin őt választotta anyáddal szemben. Alice meg akarja védeni bankvezetője becsületét. Majd Calvin előáll az ötlettel, hogy lopják el a fizetéspénzt, és tűnjenek el együtt. Nem mondom, hogy ez könnyen ment neki, és nem került sok óvatos munkába és rábeszélésbe, de végül sikerült meggyőznie, és Alice segített neki. Hogy együtt lehessenek anélkül, hogy pletykálnának róluk, azt gondolom, hogy Johnny Acresnek álcázta magát… vagyis hogy ez volt az a sztori, amit ő Alice-szel elhitetett, s a romantikus lélek ennek is bedőlt. Azt képzelte, hogy Calvin tényleg szereti, és azért vállalja az álcázással járó bonyodalmakat, hogy a munkaórákon kívül is együtt lehessen vele pár órát. Valószínűleg nagy izgalommal szökött ki a házból, hogy találkozzon Calvinnel, amikor a vizsgájára kellett volna készülnie, Calvin azonban egész idő alatt csupán Acres image-ének megteremtésén fáradozott, hogy később Alice-re kenhesse a rablást, sőt azt tervezte, hogyan öli majd meg a lányt, ha már övé a pénz.

– Elég! Hagyd abba! – kiáltotta Iris szembefordulva Kennel. – Te is ugyanúgy tudod, mint én, hogy ez csak rosszindulatú ostobaság! Egyetlen szót sem tudsz bizonyítani ebből az egészből! Ken! Mi történt veled? Hogy mondhatsz ilyeneket?

– Ó, igen. Én is egyetértek, hogy ez túl erőltetetten hangzik – mondta Travers –, de vegyük csak szemre ezt a titokzatos Johnny Acrest. Csak nagyon kevés ember látta, hogy pontos legyek, összesen öt. Senki nem került elő, akinél az alatt az idő alatt lakott volna, amíg Alice-nek udvarolt. Hol lakott? Ha Calvin az, tudjuk, hol lakott, de ha nem, hol rejtőzött? Szóval Calvin az. Pofaszakállt és bajuszt viselt. Calvin arca csupasz, de mi sem nehezebb annál, mint hamis hajat felragasztani az arcra. – Látva, hogy Iris közbe akar vágni, felemelte a karját. – Várj csak… most jön a perdöntő bizonyíték, amitől én beindultam. Az autószalon eladója, akitől Acres azt a kocsit vette, amivel meg akartak lógni, azt mondta, hogy a férfinak volt egy idegesítő szokása, mégpedig mormogott magában… ezeket a szavakat használta az eladó. Úgy tűnt neki, hogy egy öntudatlan szokásról van szó. A férfi valószínűleg nem is tud róla, hogy ezt csinálja. Nos, Calvinnek ugyanez a szokása… ő is mormog magában. Ehhez mit szólsz?

Iris mondani akart valamit, de meggondolta magát.

– Figyelj csak! – mondta Travers. – Nincs valódi bizonyítékom, de van egy nyom, ami sem a seriffnek, sem pedig Eastonnak nem jutott eddig eszébe. Rád, magamra és a jutalomra gondolok. Ez a fickó, Acres, küldött egy géppel írt levelet Alice-nek, amit egy hagyományos Remington írógépen írtak, amelyiken két betű hibás, az r és a v kicsit kilógnak a sorból. Szeretném tudni, hogy a

banknak van-e ilyen gépe. Azt gondolom, hogy igen. Ha igen, akkor kíváncsi vagyok, volt-e Calvinnek valaha is egy sárgásbarna öves kabátja. Ha volt neki, akkor azt hiszem, hogy ez elég a letartóztatásához. A másik kérdés a fizetéspénz. Hol van? Valahol el kellett rejtenie. Nem vihette ki a városba. Rajta kell ülnie… de hol van?

– Még mindig nem hiszek egy szót sem az egészből – mondta Iris, de Travers látta, hogy elbizonytalanodott. – A legjobb, ha most már megmondom, Ken, hogy átveszem Alice helyét a bankban. Holnaptól már ott dolgozom.

Travers úgy nézett rá, hogy még a székén is megfordult.

– Ó nem, nem teheted! Nem fogsz Calvinnek dolgozni. Nem fogsz… – Gyorsan elhallgatott, amikor látta, hogy Iris arca kipirosodik a dühtől. Hangját visszafojtva folytatta: – Mi lesz Dixszel? Otthagyod?

– Igen… Mr. Calvin megkért, hogy segítsek neki. Több fizetést kapok, mint a moziban, és én igent mondtam.

– De azok után, amit most mondtam, drágám, ugye, nem akarsz neki dolgozni?

– Menjünk haza. Amit eddig mondtál, nem győzött meg. Dolgozni fogok Dave Calvinnek, és nem akarok erről többet beszélni.

Travers agya gyorsan járt. Jól ismerte Irist, tudta, minél jobban lebeszélné, annál csökönyösebb lenne.

– Rendben, ha akarod, akkor dolgozz vele. De holnap reggel, mikor besétálsz a bankba, nézd meg az írógépet. Ha egy Remingtont találsz ott, tudni fogod, hogy amit mondtam, nem is volt olyan nagy zagyvaság. Valószínűleg használod majd a gépet. Nézd meg rajta, hogy nincs-e kilazulva az r és v betű. Ez minden, amit kérek tőled.

Ellenőrizd az írógépet, s ha az nem egy Remington, be fogom ismerni, hogy rossz nyomon vagyok.

– Jól van – mondta Iris. – Megnézem, de még ha Remington lenne is, én biztos vagyok abban, hogy Dave Calvinnek semmi köze a rabláshoz.

Travers megvonta a vállát. Gyorsan a főútra hajtott. Kicsit leeresztett, de még mindig meg volt győződve az igazáról. Egyikük sem szólt, amíg Travers meg nem állt a panzió előtt. Éjjel fél kettő volt.

– Jó éjt, Ken! – köszönt el Iris hűvösen, miközben kiszállni készült a kocsiból.

Travers átölelte, és magához húzta.

– Ne veszekedjünk, drágám – mondta. – Lehet, hogy tévedek. De ha nem, akkor is minden rendben lesz közöttünk, igaz?

– Kitre gondolok – mondta Iris. – Ó, Ken, ha igazad lenne… Igazán remélem, hogy nincs. Nem kellene az a pénz, tudván, mennyire boldogtalan lenne Kit… de biztos vagyok benne, hogy tévedsz.

Travers megcsókolta. Kiszakítva magát az ölelésből, Iris kiszállt a kocsiból, és felszaladt a feljárón a házhoz.

Megállt az ajtóban, hallgatta, amint Travers elhajt, majd kinyitotta a zárat, kitárta az ajtót, és belépett a sötét előszobába. Halkan felment a szobájába. Meglepődve látta, hogy fény szűrődik ki az ajtaja alól. A kilincset lenyomva bement.

Kit ült ott egy karosszékben, és cigarettázott. Arca halvány volt, barna szeme természetellenesen fénylett. Iris megállt az ajtóban, és nézte őt.

– Mi van, Kit? Miért nem alszol?

– Beszélni akartam veled – mondta. – Gyere be, és csukd be az ajtót.

Iris becsukta az ajtót, az ágyhoz ment, és leült.

– Dave mondta, hogy a bankban fogsz dolgozni. Nekem miért nem mondtad?

Hideg, ellenséges hangja meglepte Irist.

– Nem voltál ott, amikor megkérdezte tőlem. Én – én azt gondoltam, hogy szólt neked – mondta Iris. – Miért? Te nem bánod, vagy igen?

– Igen, bánom. Te még gyerek vagy. Nem akarom, hogy ki legyél téve Dave vonzerejének.

Iris érezte, hogy arcát forróság önti el.

– Nem értem, miről beszélsz.

– Nem-e? – Kit fagyos tekintete megrémítette. – Én pedig azt hiszem, hogy igenis, tudod. Férjhez megyek hozzá. Kétszer annyi idős vagyok, mint te. Közel sem vagyok olyan csinos, mint te. Minél kevesebbet találkozol vele, annál jobb nekem.

– Kit! – ugrott fel Iris. – Nem tudod, mit beszélsz!

– Úgy érted, részeg vagyok? – kérdezte Kit keserűen. – Igen, azt hiszem, az vagyok. – A kezét a szeme elé emelte. – Nem fogsz Dave-vel dolgozni. Megértetted? Megtiltom.

Hosszú szünet következett, majd Iris csendesen és határozottan megszólalt: – Sajnálom, de igen. Már megbeszéltük. Jó állás, és szükségem van a pénzre. Biztos vagyok benne, hogy nem tudod, mit beszélsz. Kérlek, feküdj le.

Kit nem mozdult. Zúgott a feje. Úgy érezte, hogy vattába van csomagolva az agya. Azt kívánta, bárcsak ne itta volna ki azt az utolsó poharat.

– Kit… késő van. Kérlek, feküdj le – kérte Iris.

Kit bizonytalanul lábra állt.

– Jól van, te, kis szegény hülye – mondta hadarva – dolgozz csak vele, ha ezt akarod, de ne mondd majd, hogy

nem figyelmeztettelek. Fütyülök rá, mi lesz vele, vagy veled, vagy velem – és enyhén tántorogva kiment a szobából.

Iris hallgatta anyja botladozó lépéseinek zaját, ahogy felment a lépcsőn. Érezte, hogy hideg kúszik fel a gerincén, majd önkéntelenül összerázkódott.

NEGYEDIK FEJEZET

1.

Másnap reggel nem sokkal hat után Kit felriadt álmából. Hallotta, hogy valaki halkan és kitartóan kopog az ajtaján.

Félig felült. Nehéznek érezte magát, égett a szeme. Az ágy melletti órára nézett, miközben megkérdezte: – Ki az?

– Dave! Nyisd ki! Beszélnem kell veled. – Calvin visszafojtotta a hangját. Volt benne valami sürgető, amitől Kit magához tért.

Ledobta magáról a takarót, felkapott egy pongyolát, amibe megpróbált belebújni mialatt az ajtóhoz ment, hogy kinyissa.

Calvin, merev arccal, hideg, kifejezéstelen tekintettel, bejött a szobába, és becsukta az ajtót.

– Mi az? – kérdezte Kit, eltávolodva tőle. Felkapott egy fésűt az öltözőasztalról, és beletúrt a hajába. – Mi az?

– Kerestelek tegnap éjjel – sziszegte –, de olyan részeg voltál, hogy nem hallottad meg a kopogásomat.

– Mi az? – ismételte meg Kit, miközben magát nézte a tükörben. Látta, hogy karikás a szeme és merev a bőre. Grimaszt vágott, és elfordult.

– Baj van. – Calvin szünetet tartott, majd folytatta. – Van egy írógéped?

Kit csodálkozva nézett rá. Fájni kezdett a feje.

– Egy írógép? Igen… minek?

– Hol van?

Rámutatott a falnak támasztott ütött-kopott táskaírógépre. Calvin felemelte, letette az ágyra, és leemelte a tetejét. Egy régi Smith Corona típusú gép volt.

– Használható?

– Igen… Mire való ez az egész?

– Azt az átkozott levelet a bank írógépén írtam meg Alice-nek. A rendőrség megállapította, hogy egy olyan Remingtonon írták, aminek vannak hibás betűi. Ha megtalálják a gépet, pokoli pácba kerülünk.

Kit megmerevedett, szeme kitágult.

– Te és a te tökéletes terved! – mondta. A hangja közben rikácsolóvá vált. – Most mit fogsz csinálni?

– Ne kiabálj! Eltüntetem a Remingtont, és ezt használom helyette. – Fejével a táskaírógép felé bökött. – Ha kérdezik, azt mondom, hogy a bankban találtam. Lamb haldoklik, nem tudják kihallgatni. Alice sem tud meghazudtolni.

– Hogy szabadulsz meg a Remingtontól?

– Beteszem a széfbe.

Kit egy kicsit nyugodtabb lett.

– Akkor fogd az írógépet, és tűnj el!

– Még nem fejeztem be. Azt a levelet, amit az ügyvédednek küldtél, vissza kell szerezned! Nem veszed észre, hogy milyen szorult helyzetbe kerülök, ha veled bármi történik – mondta Calvin visszafogott hangon. – Amilyen mértékben te iszol, bármelyik pillanatban elérhet a halál, s akkor mi lesz velem?

Kit gúnyosan nevetett rá.

– Tegnap este megpróbáltál megölni… nem emlékszel? Miért törődjek én azzal, mi lesz veled? Tűnj el!

– Akarom azt a levelet!

– Nem kapod meg!

Fehéren izzó gyűlölettel néztek egymásra, majd Calvin, ráébredve, hogy tehetetlen, hirtelen megvonta a vállát. Valahogy rá kell kényszerítenie az asszonyt, hogy visszavegye a levelet, de most nem emiatt főtt a feje. Más, sokkal fontosabb dologgal kellett foglalkoznia.

– Tudod, hogy Iris nálam fog dolgozni? – kérdezte. – Olyan részeg voltál tegnap este, hogy nem tudom, emlékszel-e rá.

– Emlékszem – mondta Kit, és furcsán nézett rá. – Megpróbáltam lebeszélni, de nem tudtam. Figyelmeztetlek, ha bármelyik fortélyodat kipróbálod rajta, megöllek! Ez az utolsó figyelmeztetés.

A hideg, vészjósló kifejezés Kit szemében kényelmetlenül érintette Calvint. Eszébe jutott a pisztoly.

– Honnan van pisztolyod? – kérdezte, figyelve az asszonyt.

– A férjemé volt – válaszolt Kit. – Ő tanított meg, hogyan kell bánni vele. Értek hozzá, Dave… ne felejtsd el.

Calvin egy türelmetlen karmozdulattal hárította el ezt a fenyegetést.

– Add oda a pisztolyt! A te állapotodban veszélyes, ha nálad van. Gyerünk… add ide!

Kit csúfondárosan nevetett rajta.

– Olyan helyen van, ahol sohasem fogod megtalálni. Tűnj el!

– Őrült voltam, hogy összeálltam veled – mondta Calvin. Vissza kellett tartania magát, nehogy megragadja az asszonyt a torkánál fogva és megfojtsa.

– Gondolod? – nevetett fel az asszony. – Most itt vagy, befürödve velem. Mikor lesz az esküvőnk? Micsoda egy pár leszünk! Ki akarok szabadulni ebből a lyukból, és költeni a pénzemet!

– Szerencséd lesz, ha egyáltalán valaha is hozzányúlhatsz ahhoz a pénzhez. Szigorú megfigyelés alatt tartják a várost. Minden egyes csomagot és bőröndöt ellenőriznek, ami kimegy. Lehet, hogy kicsit hosszabb ideig kell várnunk, az ördög vigye el, míg bármelyikünk is hozzányúlhatna!

– Nekem most van szükségem pénzre! – mondta Kit, s előrehajolva kihívóan bámulta Calvint. – Arra sincs elég, hogy kitartsak a hét végéig. Vissza akarom kapni azt a háromszáz dollárt, amit kölcsönadtam neked!

– Mit képzelsz, honnan teremtsem elő? Ráment az egész a kocsira.

– Hozd el a bankból! Szükségem van rá! Vedd ki a fizetéspénzből!

– Hagyd abba az ivást, és lesz elég pénzed – mondta Calvin. Majd felkapta az írógépet, és visszament a szobájába.

Néhány percig állt az ablak előtt, és bámult kifelé. Rossz éjszaka volt mögötte. Erőtlennek érezte magát, a feje lefelé húzott. A dolgok nem úgy haladnak, ahogy tervezte, de örült, hogy elhívták a tegnap esti megbeszélésre. Ha nem szerzett volna tudomást az írógépről, pokoli helyzetben lenne. Forró homlokát az ablaküvegen nyugtatta. Vigyáznia kell, hogy senki ne lássa, amikor a táskaírógépet beviszi a bankba. Oda kell figyelnie minden

lépésre, amit ezután tesz. Egyetlen rossz mozdulat, és magára szabadítja őket.

Elfordult az ablaktól, kinyitotta a szekrényajtót, és kivette a bőröndjét. Beletette az írógépet, majd rárakta az egyik öltönyét. Az órájára nézett. Tíz perc múlva hét. Neki kell elsőnek érkeznie a bankba, hogy le tudja vinni a Remingtont a széfterembe. Eldugja egy másik irattartó dobozba.

Lement a konyhába a bőrönddel. Csinált magának egy kávét, és bevitte a nappaliba. Szokatlanul csendes volt a ház. Leült, rágyújtott egy cigarettára, miközben itta a kávéját. A továbbiakon gondolkodott. Veszély leselkedett rá, természetesen. Ez a Johnny Acres mégsem bizonyult olyan kitűnő ötletnek, végül. Rá fognak jönni, hogy ő játszotta el a fickó szerepét? Na, azt megnézem! Bár ezt nem tartotta valószínűnek, de az nyugtalanította, hogy Johnny Acrest helybelinek gondolták. Lehet, hogy csinálni kell valami elterelő hadműveletet, nehogy rá terelődjön a gyanú… de hogyan. Iris jutott az eszébe. Lehet, hogy őt használja majd fel. Ezt az ötletet elraktározta magában. A bank által felajánlott jutalom még veszélyesebbé tette számára a dolgot. Látta, hogyan változott meg Travers arckifejezése, amikor Marthy bejelentette a jó hírt. Calvin jól tudta, mi ment keresztül Travers fején. Hatvanezer dollárral Travers nem lenne többé jelentéktelen. Elvehetné feleségül Irist, és elvihetné Pittsville-ből. Calvin egyszerre csak örült, hogy Kitet választotta társul. Ha Travers veszélyessé válik, Kit lesz az, aki megvédi. Travers nem fogja börtönbe küldeni leendő anyósát. A seriff és Easton teljesen tehetetlenek. Ha leszámolásra kerülne sor, ezzel elhallgattathatja Traverst. Átgondolva a dolgot, Calvin visszaszerezte magabiztosságát. Óvatosnak kell lennie, de

ha rosszul alakulnak a dolgok, kényszeríteni fogja Traverst.

Néhány perccel nyolc után ért oda a bankhoz. Leparkolta a kocsiját, majd bőröndjével a kezében elindult a főúton a bank felé.

Amikor elérte a bank bejáratához vezető rövid ösvényt, észrevette, hogy Travers kijön a seriffirodából, és gyors léptekkel felé tart. Calvin megállt. Nagyon magabiztos volt. Lehet, hogy ez a magas, nyúlánk fiatalember okos, de Calvin biztos volt abban, hogy a kezében tudja tartani, ha kell. Egymás felé mentek. Félúton találkoztak a bank és a seriffiroda között.

– Hé, maga! – kiáltott rá Calvin mosolyogva. – Van valami újság? Történik valami?

Travers megrázta a fejét, és a bőröndre nézett.

– Egyelőre semmi. Korán jött. – Szünetet tartott, majd folytatta: – Elutazik?

Calvin könnyedén felnevetett:

– Nincs olyan szerencsém. Az öltönyömet viszem a tisztítóba. Igen… Korán jöttem. Ellenőrzést csinálunk a bankban. Az elkövetkező napokban keményen meg kell dolgoznom a pénzemért. – Kitartóan nézte Traverst. – Iris felajánlotta, hogy segít. Mondta magának? Átveszi Alice helyét.

Travers bólintott.

– Igen… mondta – válaszolt kurtán.

Csend lett. A két férfi áthatóan nézte egymást.

– Nagyon jól jön a segítsége – mondta Calvin; szünetet tartott, majd folytatta, s közben alig tudta eltitkolni gúnyos mosolyát. – Remélem, elnyeri a jutalmat. Hatvanezer dollár! Az már szép pénz! Ne hagyja, hogy Easton szerezze meg.

– Nem hagyom – mondta Travers csendben. – Meg akarom szerezni.

– Hát akkor, sok szerencsét hozzá – felvéve kedves modorát, Calvin elfordult, és elindult a bank felé. Tudta, hogy Travers követi a szemével.

Travers hirtelen utánakiáltott: – Hé! Várjon egy kicsit!

Calvint egy pillanatra balsejtelem fogta el. Megfordult s várt.

Travers öt hatalmas lépéssel utolérte.

– Elfelejtettem megkérdezni… milyen írógép van a bankban?

Calvin felhúzta homokszínű szemöldökét. A megerőltetéstől, amit annak érdekében kellett tennie, hogy arca ne áruljon el semmilyen érzelmet, gyorsabban kezdett verni a szíve.

– Írógép? Írógép? – mondta bizonytalanul, majd mosolya kiszélesedett. – Ja, igen… értem már. Egy Remingtont keres, hibás betűkkel. Nincs szerencséje, sajnálom. Mi egy Smith Corona hordozható írógépet használunk. Ne kérdezze, miért! Már itt volt, amikor idejöttem.

– Egy táskaírógépet? – kérdezte Travers, hitetlenül nézve Calvinre. – Ez elég szokatlan, nem?

– Drága barátom, ki vagyok én, hogy beleszóljak a bank ügyeibe? – mondta Calvin. – A miénk nem egy igazán fontos fiók. Nem kell sok levelet írnunk. – Tekintete összetalálkozott Travers kutató tekintetével. – Még valami, amit tudni szeretne…?

– Nem… köszönöm.

– Akkor megyek – mondta, és fejbiccentve belépett a bankajtón, amit bezárt maga mögött.

Hú! – gondolta. – Meleg helyzet volt… nagyon meleg!

Letette a bőröndöt, és a pult mögé sétált, ahol a Remington volt. Felemelte, és lecipelte a páncélszobába. Több mint negyedórájába telt, amíg egy csaknem üres okirattartó dobozt talált. Ebbe beletette az írógépet. Felment a lépcsőn, kivette a táskaírógépet a tokjából, és rátette a nemez alátétre, a Remington helyére.

Majd kiürítette a levélszekrényt, bevitte a postát az irodájába, és nekilátott a munkának.

Néhány perccel kilenc előtt megérkezett Iris. Ahogy Calvin kinyitotta az ajtót és beengedte, a lány bizonytalanul rámosolygott.

Iris rosszul aludt. Bár megpróbálta kiverni fejéből Ken gyanúsítgatását, de minél többet gondolkozott rajta éjszakai forgolódása közepette, annál inkább úgy érezte, hogy lehet benne valami.

– Korán jött – mondta Calvinnek, erőltetett gondtalansággal. – Flo mondta, hogy korán eljött. Miért nem szólt nekem is?

– Ez az én balszerencsém, hogy ilyen korán kellett kezdenem… nem a magáé. A revizorok minden percben itt lehetnek. Jöjjön, segítsen átnézni a postát.

Ahogy követte Calvint az irodába, látta a táskaírógépet a pulton. Akaratlanul megállt egy pillanatra, hogy szemügyre vegye. Calvin is megállt, és nézte, mit csinál a lány. Látta, hogy merev lesz, ahogy tovább nézi az írógépet. Calvin azonnal gyanakodni kezdett. – Vajon, mi jár a lány fejében? – kérdezte magában. Beszélt neki Travers a Remingtonról? Megkérte, hogy kémkedjen utánam? Sejti Travers, hogy én vagyok Acres? Lehetséges. Miért kérdezte volna különben, hogy milyen az írógépünk?

Irisnek azt mondta: – Nem valami jó gép, igaz? De mással nem szolgálhatok. Már kértem az illetékest, hogy szerezzen egy jobbat, de idáig nem történt semmi.

Iris elkapta a tekintetét az írógépről. Megpróbált erőt venni magán, és nyugodt maradni. Látta, hogy az írógép nem illik az alátétre, amit szemmel láthatóan egy jóval nagyobb gép számára terveztek.

– Ó, jó lesz ez – mondta. – Szeretek vele dolgozni. Kitnek is ilyen van. Gyakran használom.

– Igen? Ebben az esetben elégedett lesz ezzel is. Nos, jöjjön, és nézzük meg, mit hozott a posta.

Iris ellenállt a kísértésnek, hogy odamenjen a géphez, és szemügyre vegye. Valahogy nagyon ismerős volt neki, de tudta, hogy Calvin kifejezéstelen és üvegkeménységű tekintete rajta nyugszik.

Épp beléptek az irodába, amikor kopogtak a bejárati ajtón.

– A revizorok lesznek – mondta Calvin. – Beengedem őket.

A két ellenőr bejött, üdvözölték Calvint, és odabiccentettek Irisnek.

Iris a következő egy órában figyelmesen hallgatta Calvint, aki a különböző feladatokat ismertette olyan türelemmel, ami meglepte a lányt.

Nem sokkal tíz után bejött az első ügyfél, és Calvin odament hozzá, hogy kiszolgálja.

Magára maradva, Iris a táskaírógéphez ment. Volt rá alibije, mivel az elmúlt egy óra alatt Calvin lediktált néhány levelet, s azokat le kellett gépelni. Nyugtalanul ült rá a magas székre, arra gondolva, hogy alig negyven órája még Alice ült rajta. Ránézett a gépre, és hirtelen végigfutott a hátán a hideg.

Ez Kit írógépe! Azonnal felismerte. A fémborítón ott volt a karcolás és a két megsárgult betű. Nem lehetett összekeverni.

Kavargó gondolatokkal, dobogó szívvel valahogy legépelte a leveleket. A szeme folyton az alátétre tévedt, amin az írógép állt. Látszottak rajta egy nagyobb gép lábnyomainak bemélyedései.

Már tizenkét óra is volt, amikor újra kettesben maradtak. A férfit addig különböző ügyfelek és a revizorok foglalták le. Most odajött Irishez a kész levelekért.

– Hogy boldogul? – kérdezte. – Tetszik a munka?

– Igen… hogyne – mondta Iris, és megpróbált belenézni Calvin figyelő kék szemébe, de nem tudott. Hogy zavarát leplezze, lecsúszott a székéről, és távolabb ment.

Figyelnem kell rá – gondolta magában Calvin. – Kezd ellenségessé válni. Bizonyára felismerte a gépet. A pokolba! Gondolnom kellett volna erre. Ha Travers megbízására kémkedik, még veszélyes lehet.

– Hazamegy ebédelni? – kérdezte, amikor a két ellenőr elhagyta a bankot. – Én rendszerint az utca túloldalán lévő gyorsbüfében eszem. Nem rossz. Velem tart?

– Hazamegyek – mondta Iris gyorsan. – Köszönöm a meghívást, de busszal nem több, mint tíz perc alatt otthon vagyok.

– Ahogy tetszik. Bezárok. Ha elkészült, indulhatunk.

Iris bement az öltözőnek is használt mosdóba a kabátjáért. A mosdókagyló feletti üvegpolcon volt egy doboz papír törlőkendő és egy tubus arckrém, Alice-től maradtak ott. Meglátva a halott lányra emlékeztető tárgyakat, megborzongott. Gyorsan kiment a helyiségből. Szerette volna minél előbb elhagyni a bankot, hogy ne kelljen kettesben maradnia Calvinnel. A bank ajtaja már

kulcsra volt zárva. Calvin irodájának ajtajában várakozott a lányra. Iris hideg, szorító nyomást érzett a szíve környékén, ahogy a kék, hátborzongató tekintetet magán érezte.

A lány megállt, nézték egymást, majd Calvin átkapcsolt barátságos modorára, de ez alkalommal, először, Iris félt tőle.

– Ha gondolja, menjen az én kocsimmal – ajánlotta fel Calvin.

– Nem… Nem, köszönöm. Nem szeretem más kocsiját vezetni – mondta, s elindult az ajtó felé. Nem várta meg, hogy Calvin kinyissa az ajtót, ő maga fordította el a kulcsot, rántotta fel az ajtót, és lesietett az ösvényen.

Calvin utánanézett. Kövér arcán dühös kifejezés jelent meg.

Irist a megkönnyebbülés hulláma öntötte el, amikor meglátta, hogy Ken Travers kijön a seriffirodából, és felé tart. Vissza kellett tartania magát, nehogy futni kezdjen. A rövid idő, amíg elérték egymást, elég volt ahhoz, hogy visszaszerezze önuralmát.

– Mi az, Ken… mindig előkerülsz valahonnan? – évődött rámosolyogva. – Csak nincs egy szabad órád?

Ken átölelte a lányt, s a járókelőkkel nem törődve, megcsókolta.

– Rád vártam, drágám – mondta. – Az öreg megengedte, hogy meghívjalak ebédre.

– Tényleg? Ez nagyszerű! Készültem hazamenni.

– Ott szemben van egy hely, menjünk oda. Nem rossz kaját adnak.

Tudva, hogy Calvin is ott eszik, Iris élesen tiltakozott: – Nem… Menjünk máshova. Mindegy, hova, csak ne oda.

Travers felhúzott szemöldökkel nézett rá. Látta rajta, hogy bántja valami. Karonfogva elindult vele a kocsija felé.

– Oké, tudok egy helyet. Nem olyan jó, mint ez, de megteszi.

Nem szóltak egy szót sem, amíg el nem érték a kocsit, és be nem ültek. Majd amikor Travers beindította a motort, Iris, levegő után kapkodva, megszólalt: – Ne haragudj, Ken! Azt hiszem, igazad volt abban, amit tegnap este Calvinről mondtál.

Travers fürkészve nézett rá.

– Mi történt, ami megváltoztatta a véleményedet?

Iris elmondta a táskaírógép történetét:

– A gép Kité – fejezte be. – A minap használtam. Egy olyan alátéten áll, ami túl nagy neki. Az alátéten látszik egy nagyobb irodai gép lenyomata.

Travers nagyon megélénkült. Eszébe jutott a bőrönd, amit Calvinnél látott.

– Most végre jutunk valamire! Ma reggel megkérdeztem tőle, milyen gépet használnak a bankban. Azt mondta, hogy a Smith Corona írógép már ott volt a bankban, amikor ő idejött. Nyakon csíptük az első hazugságát! Tudott a gépről, mivel ott volt tegnap éjjel a megbeszélésen, ahol szó volt erről. Az írógépnek még mindig a bankban kell lennie. Nem tudod, hova rejthette?

Iris, sápadtan és a Traverséhez hasonló izgalommal, gondolkozott egy ideig.

– Nincs sok lehetőség. Van egy szekrény a szobájában. Aztán ott van a férfi mosdó és a páncélterem.

– Mennyi esélyed van, hogy megtaláld?

– Nem tudom. Nem valószínű, hogy magamra maradok a bankban. A széf kulcsait magánál tartja. Nem mehetek

be a szobájába, amikor ő nincs ott. Nem szerezhetnél házkutatási parancsot?

– Szerezhetnék, de akkor Easton kezére játszanék. Ő is legalább annyira szeretné megkapni a pénzt, mint én. Még több bizonyítékot szeretnék Calvin ellen, mielőtt rámutatok – gondolkozott egy ideig. – Figyelj csak! Sok száz levélmásolatnak kell lennie az irattárban, amit ezen a Remingtonon írtak. Meg tudnál szerezni egyet? Bármelyik jó lesz. A másolat alapján meg tudom állapíttatni, hogy ez-e az a Remington, amit keresünk. Ezzel a bizonyítékkal már szerezhetek házkutatási engedélyt.

Iris mélyet lélegzett.

– Folyton Kit jár az eszemben…

– Megértem, de neki is jobb, ha akkor tudja meg az igazságot, mielőtt hozzámenne, s nem később.

Iris habozott, majd bólintott.

– Igen… rendben. Elhozok egy másolatot. Nem lesz nehéz megszerezni. Van dolgom az iratrendezővel ma délután. Estére megszerzem.

Mégsem sikerült neki. Calvin látta, hogy találkoztak, és hogy együtt hajtanak el. Bezárta a bankot, átment a szemközti étterembe, és leült megszokott sarokasztalához. Megrendelte az ebédjét, s várakozás közben gondolkodott. Biztos volt benne, hogy Iris beszélni fog Traversnek a hordozható táskaírógépről. Mit lép erre Travers? Kér házkutatási parancsot? Nem nyithatnak ki minden okirattartó dobozt. De nem is kell ezt tenniük. Elég, ha ellenőrzik a levélmásolatokat az irattartóban. Ha ezt megteszik, neki vége.

A pincérnő letette elé a levest, és ő mechanikusan nekilátott.

Miért kérne házkutatási parancsot – gondolta –, mikor Iris is tud szerezni másolatot, ami elég Traversnek az ellenőrzéshez! Ez a legkézenfekvőbb dolog, amit tehet. Nos, rendben, figyelnie kell a lányt. De mi van, ha nem tud hozzájutni a másolathoz?

Sietve bekapta az ebédjét, és visszament a bankba. Bezárta az acél irattartó szekrényeket, és eltette a kulcsokat. Majd bement az irodájába, és leült az asztalához.

Iris a revizorokkal egy időben ért vissza. Calvin beengedte őket. Észrevette, hogy Iris feszült. A lány elment mellette, be a mosdóba.

Calvin néhány percig el volt foglalva egy ügyféllel. Látta, hogy Iris kijön a mosdóból, az asztalához megy, felveszi a délelőtt gépelt levelek másolatait, és az irattartó szekrényekhez megy.

Calvin beváltotta az ügyfél csekkjét. Miközben a pénzt számolta, megállt, és nézte, hogy Iris megpróbálja kinyitni az egyik szekrény ajtaját. Átadta a pénzt az ügyfélnek, elköszönt tőle, és odament Irishez.

Kinyújtotta a kezét.

– Én rendezem az iratokat – mondta kedvesen mosolyogva. – Megvan rá a saját módszerem. Alice teljesen összezavarta. Újra kellett rendeznem, és még mindig magam csinálom.

Iris anélkül, hogy ránézett volna, átadta neki a másolatokat.

– Van az asztalán néhány bejegyzésre váró számlakivonat – mondta, miközben kivette zsebéből a szekrény kulcsát, és kinyitotta az irattartót. – Beírná őket, kérem?

Iris rávette magát, hogy belenézzen a kutató kék szempárba. A gúnyos tekintettől felfordult a gyomra. Kennek igaza volt! Ez az ember, itt előtte, nemcsak tolvaj, hanem gyilkos is. Ez alatt az egy pillanat alatt, amíg mereven nézték egymást, Irisnek azt súgták az ösztönei, hogy Calvin tudja, hogy ő tudja, hogy ő ölte meg Alice-t.

Miközben visszasétált az asztalához, le kellett győznie egy kétségbeesési hullámot, ami megremegtette.

2.

Kevéssel négy után Easton elhagyta a seriffirodát, és átment a bankba. Hajnal óta folyamatosan haszontalan jelentésekkel foglalkozott, fájt a fekélye, fáradt volt, és csüggedt. A Remington még mindig nem került elő, és senki sem jelentkezett, aki valami újat tudott volna Johnny Acresről.

A helyi ügynök által adott listán szereplő összes Remingtont ellenőrizték, egy kivételével. Ezt az egy, ellenőrzésre váró írógépet öt évvel ezelőtt adták el a banknak.

Easton nem reménykedett, hogy ez lesz az, amire vadászott. Csak azért határozta el, hogy maga nézi meg a gépet, hogy beszélgethessen Calvinnel.

Easton rokonszenvét nem volt nehéz elnyerni, és Calvin meg is nyerte magának. Easton mindig is olyan ember szeretett volna lenni, mint Calvin. Szeretett volna golfozni, de soha nem sikerült túljutnia a kezdők csoportján. Irigyelte a magas, jó felépítésű embereket. Irigyelte azt, aki olyan megnyerő és könnyed modorú volt,

mint Calvin. Meg volt győződve arról, hogy Calvinnek több esze van, mint a seriffnek, Traversnek és magának együttvéve. Easton érezte, hogy ha valaki nyomára juthat Johnny Acresnek, akkor Calvin lesz az.

Zsákutcába jutott ezzel az esettel, s most azzal az ürüggyel, hogy ellenőrzi az írógépet, átment Calvinhez, azt remélve, hogy kap tőle valami ötletet, amivel megszerezhetné a bank által felkínált jutalmat… Mennyire szerette volna azt a pénzt!

Felsétált az ösvényen a bank bejáratához, és megzörgette a levélszekrényt. A bank már zárva volt. Némi késlekedés után az ajtó kinyílt, és Calvin nézett rá kíváncsian.

– Lenne számomra egy perce, Mr. Calvin? – kérdezte

Easton, miközben megtörölte arcát egy piszkos zsebkendővel. – Vagy elfoglalt?

– Sok dolgom van, de jöjjön csak be – mondta Calvin. – Revíziót tartunk. Valami sürgős dologról van szó?

– Hát… nem sürgős. Van egy Remington írógépük, ugye?

Calvin barátságos mosolya még szélesebb lett.

– Jöjjön be… Akar venni egyet?

Amint Easton bement, Calvin kulcsra zárta mögötte az ajtót.

– Még mindig keressük azt a Remingtont… – kezdte volna Easton, de Calvin rátette a kezét a karjára, és határozottan az irodája felé tessékelte, mondván, hogy: – Kimerültnek látszik. Túl sokat dolgozott. Jöjjön be az irodába, és üljön le egy kicsit, pihenjen.

Easton nem tiltakozott az ellen, hogy behajtják az irodába, de azért észrevette az asztalánál ülő Irist, aki őt nézte. Easton soha sem mulasztott el megnézni egy szép

lányt, Irisről pedig azt gondolta, hogy különösen csinos. Ennek a Calvinnek minden sikerül. Feleségül veszi a szenzációs Kit Loringot, s most Alice helyén itt ez a lány. Easton Mavis Hartra gondolt. Nyomába se jöhetett ennek a nagy szemű, selymes, hullámos hajú gyereklánynak… a nyomába se.

Calvin becsukta az irodaajtót, a karosszékre mutatott, ő maga pedig leült az asztalához. – Cigarettát?

Easton grimaszt vágott.

– Ne érjen hozzá… Kész méreg.

– Minden bizonnyal igaza van… Én mérgen élek – mondta Calvin, és rágyújtott. Levélvágó kését kicsit jobbra tolta. Bár arckifejezése barátságos és egyenes volt, gondolatai hirtelen kétségbeesetten kavarogtak. Beszélt Travers Eastonnak a táskaírógépről? Óvatosnak kell lennie. Traversnek tudnia kell, hogy a táskaírógép Kité.

– Mi a helyzet azzal az írógéppel? – kérdezte végül Eastontól.

– Ellenőrizzük a Pitsville-ben eladott Remingtonokat – mondta Easton. – Öt évvel ezelőtt a bank is vásárolt egyet. Keressük a gépet, amin Johnny Acres azt a bizonyos levelet írta. Megnézhetném a bank gépét?

– Természetesen megnézhetné, ha még meglenne – mondta Calvin, és nevetett. – Amennyire én tudom, már egy éve nem használjuk. Emlékszem, Alice mondta, hogy leverte valaki a pultról, és totálkáros lett. Alice kért kölcsön egyet egy időre. Nem sokkal azután visszaadta a tulajdonosnak, amikor én idejöttem. Az enyémet használtuk egy ideig, ami teljesen reménytelen dolog volt, és tönkre is ment, most pedig a menyasszonyomtól kértem el az övét… odakint megnézheti. Egy hordozható Smith Corona táskaírógép.

Easton megvonta kövér vállait. Egy pillanatig sem remélte, hogy a bank írógépe lesz az, amit ő keres.

– Csak a rend kedvéért kérdeztem – mondta. – Mindegyiket ki kell pipálnom a listán. Most a downside-i írógépek jönnek. Pokoli munka lesz. Több, mint ötszáz Remington van Downside-ban.

Calvin mélyet szívott a cigarettájából, és elengedte magát. Az elmúlt három percben izzadság szaladt végig a hátán.

– Hogy haladnak? Van valami eredmény? – kérdezte.

– Semmi – mondta Easton, és megvakarta a nyakát. – Keressük ezt a fickót, de nem találjuk. Alapos munkát végzett. Nem voltak ujjlenyomatok az autón. A nyilvántartásban sem szerepel. Az írógép nyomra vezethetne, de az az érzésem, nem fog. Azt hiszem, volt annyi esze, hogy minden nyomot eltüntessen maga után, az írógépet is. Bizonyára bement valamelyik irodába, bérbe vett egy gépet, és ott gépelte le a levelet. Én a helyében ezt csináltam volna.

És nekem is ezt kellett volna csinálnom – gondolta Calvin. Bárcsak ezt csináltam volna! Ez a Remington végzetes lehet rám nézve, még ha ez a seggfej ezt nem is veszi észre.

– Mindenesetre, szerencsét kívánok – mondta. – A jutalom megéri… hatvanezer dollár! Hú! Gondolom, Travers is körbeszaglászik, remélve, hogy ő teszi rá a kezét.

Easton összeráncolta a homlokát. Calvin pontosan olvasott a gondolataiban. Easton egész nap arra gondolt, hogy Travers lecsapja előle a jutalmat. Ez a gondolat gyötrődést okozott neki. Travers eszes. Valahogy meg kell

találnia ezt a Johnny Acrest, Travers előtt. A jutalommal újra kezdhette volna az életét, új élete lehetett volna.

– Van valami ötlete, Mr. Calvin? – kérdezte, miközben hátrahajolt a székén, és karját keresztbe fonta fájó gyomrán. – Úgy értem… Mit tenne a helyemben?

Calvin nevetve vállat vont.

– Fogalmam sincs. Nincs tapasztalatom az efféle ügyekben. Maga tanulta, hogy kell ezt csinálni. – Szünetet tartott, majd éppen, amikor Easton mondani akart valamit, folytatta: – De ha a maga helyében lennék, átfésülném a környék összes eldugott éttermét, kávézóját, hátha látta valaki Alice-t valamelyikben. Amikor hetente háromszor-négyszer, ahelyett, hogy a vizsgájára készült volna, kiszökött, hogy találkozzon ezzel a fickóval, valahová menniük kellett, hacsak nem maradtak egész idő alatt a kocsiban, és szerelmeskedtek. De ezt nem hiszem, Alice nem az a fajta. Acres bizonyára elvitte valahová, valami útmenti vendéglőbe vagy étterembe. Alice nem járt sehová, gondolom, kedvét lelte az olyan helyekben, ahol szól a zene, romantikus a világítás… tudja, a romantikus zug. Gondolom, ha Pitsville olyan harminc mérföldes körzetében ellenőrzi ezeket a helyeket, köztük lesz az is, ahová Acres elvitte Alice-t. Nagy munka, de én megpróbálnám. Ha megtalálja ezt a helyet, talán arra is fény derül, hogy hol lakott Acres. Nem lehetne fantomképet csinálni róla a szemtanúk leírásai alapján, és közzétenni az újságokban és a tévében?

– De épp ezt csináljuk – mondta Easton. – De az előző ötlete nem is olyan rossz. Megpróbálkozom vele. – Felállt. – Nos, nem akarom tovább zavarni. Csinos kislányt talált maga mellé. Ki ő? – Hüvelykujjával az ajtó felé mutogatva kacsintott.

– A leendő mostohalányom – adta meg a felvilágosítást Calvin. – Travers leendőbelije.

Easton úgy érezte, birsalmába harapott. Mindenki jó bőrt szerez magának, csak ő nem.

– Szerencsés fickó – mondta. – Nos, akkor majd látjuk egymást.

Átsétáltak a bankon a bejárati ajtóhoz.

Iris figyelte őket. Hallotta, mit mondott Easton az írógépről. Kíváncsian nézte, ahogy nyílt mosollyal kezet fogva búcsúzik Calvintől. Látta, hogy Calvin bolondot csinált belőle.

Nem sokkal hat után Calvin hazaküldte Irist. A pultnak támaszkodva, érzéki, gúnyos tekintettel nézte a lányt.

– Remélem, élvezte az első napját – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk majd egymással. Nyolc előtt nem leszek otthon. Ezek a revizorok itt maradnak az utolsó percig, de ma már befejezik a munkát.

Iris örült, hogy elmehet. Lesietett a buszmegállóba. Pár perces várakozás után már a buszon volt, ami majdnem a panzió előtt tette le.

A kereszteződésnél leszállt a buszról, és elindult a panzióhoz vezető rövid úton. Meggyorsította a lépteit, amint meglátta, hogy Ken kocsija ott áll a pázsiton. Ken a kocsi oldalának támaszkodva, égő cigarettát tartott az ujjai között.

– Helló – kiáltott Ken, és elindult felé. – Épp most értem vissza Downside-ból. Hétre az irodában kell lennem. Gondoltam, megvárlak. Sikerült?

Iris gyorsan elmondta, mi történt. Ken Iris aggódó, szorongó arckifejezéséből látta, hogy fél.

– Okos – mondta, és átölelte Irist. – Oké. Ki kell találnom valami mást. Így te legalább nem kell, hogy ezzel foglalkozz. Mostantól az én dolgom.

– Nem! – húzódott el tőle Iris. – Most már én is úgy érzek, ahogy, te, Ken. Ez most már mindkettőnk ügye vele szemben. Nyolcig nem ér haza. Szétnézek a szobájában. Lehet, hogy ott van a pénz. Ha nincs, szétnézek a bankban.

Most Traversen volt a sor, hogy aggódjon.

– Ez a fickó gyilkos – mondta. – Ha rajtakap… Nem, jobb, ha nem teszel semmit. Hagyd csak rám.

– Megyek, és szétnézek a szobájában – mondta Iris csendesen. – Mondd meg, hogyan csináljam.

Travers habozott, majd tudva, hogy ez lenne a legrövidebb lépés a jutalomhoz, azt mondta: – Hát akkor, csináld gyorsan. Háromszázezer dollár kis címletekben nagy helyet foglal el. Nézz be az ágy alá, a fiókokba, ha van bőrönd, abba is. Ha nem tudod kinyitni a bőröndöt, emeld meg, milyen nehéz. Hívj fel, ha találtál valamit, de vigyázz, ne hallja senki. Még valami: vigyél magaddal egy porrongyot arra az esetre, ha meglepne. Mondd azt, hogy leporolsz nála, mert Flónak nem volt ideje. Rendben?

Iris kissé sápadtan, de eltökélten bólintott.

– Igen. – Megcsókolta Traverst. – Ha találtam valamit, hívlak.

Travers az órájára nézett.

– Mennem kell. Az öreg vacsorázni akar. – Átölelte és megcsókolta Irist. – Ne csinálj semmit, drágám, ha félsz.

– Megcsinálom.

Nézte, ahogy Ken beül a kocsijába, és elhajt, majd gyorsan a panzióhoz sietett. Az emeleteken sötét volt. Ahogy kinyitotta a bejárati ajtót, meghallotta a tévé

harsogását. Megállt egy pillanatra hallgatózni. A konyhából hangokat hallott. Feltételezte, hogy Kit készíti a vacsorát. Felakasztotta a kabátját, majd a lépcső alatti tárolószekrényhez ment, kivett egy porrongyot. Ahogy nekiindult a lépcsőmászásnak, hirtelen kipattant a konyhaajtó, és Kit állt mögötte.

Iris megállt.

– Szóval visszajöttél. Furcsa, hogy ilyenkor itthon vagy – mondta Kit. Az ajtófélfának támaszkodva nézett fel Irisre. – Elfogadhatóbb, mint éjjel kettőkor hazajárni. Milyen volt az én jóképű vőlegényemmel dolgozni?

– Minden rendben volt – mondta Iris, miközben a vér az arcába szökött.

Kit áthatóan fürkészte, arca fehér volt, felső ajkán izzadságcseppek gyöngyöztek. Iris látta, hogy nagyon részeg.

– Nagyon örülök. Hozzád nyúlt? Nagyon izgató keze van.

– Kit! Kérlek!

– Ne legyél olyan erényes. A te korodban már tudnod kell, milyenek a férfiak. Ha bármikor úgy nyúlna hozzád, szólj nekem. Megölöm. Megmondtam neki. Csak mondd meg!

Iris elfordult, és felszaladt a lépcsőn. A lépcső tetején megállt, és hallgatózott. Hallotta, hogy Kit bizonytalan léptekkel visszamegy a konyhába. Iris összerázkódott, majd összeszedte magát, és egyenesen Calvin szobájába ment.

Egy pillanatra megállt az ajtó előtt, majd lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. A félhomályban az ablakhoz botorkált, lehúzta a sötétítőt,

visszatapogatózott a villanykapcsolóhoz, és felkattintotta a villanyt. Övébe gyömöszölte a porrongyot, és körülnézett.

Nem sok rejtekhelyet látott. Elsőként az ágy alá nézett be, ott nem talált semmit. A szoba egyik sarkában volt egy bőrönd, kopott, utazásban megrongálódott. Felemelte, de teljesen üres volt. Odament a nagy fiókos szekrényhez, belenézett, de nem látott benne mást, csak ingeket és alsóneműt. Félretolta a különféle dolgokat, hogy megbizonyosodjon, nem rejtőzik-e alattuk valami. Sietősen kinyitotta a második fiókot, növekvő félelmében egyre gyorsabban vert a szíve. A fiókban zsebkendők és nyakkendők voltak.

Megbizonyosodva, hogy a pénz nincs Calvin szobájában, lekapcsolta a villanyt, és óvatosan kiment a folyosóra. Nehéz lépteket hallott felfelé jönni a lépcsőn. A szíve majd kiugrott a helyéről. Lenézett a korláton keresztül. Calvin jött felfelé céltudatosan és gyorsan, magában mormogva.

Iris sietve beugrott Kit szobájába, és becsukta az ajtót. Figyelt. Hallotta, hogy Calvin belép a szobájába, becsukja az ajtót, és felkapcsolja a villanyt.

Iris levegő után kapkodva a falnak támaszkodott, a szíve a bordáit verte.

Calvin látta az ablakán kiszűrődő fényt, ahogy beállt a garázsba. Korábban elszabadult a bankból, mint remélte. A kocsit otthagyva, a ház elejére ment, és felnézett a kivilágított ablakra. Kíváncsi volt, ki van ott fent. Először azt gondolta, Kit, de aztán átfutott a fején, hogy inkább Iris az.

Felrohant a lépcsőn, belépett a szobájába, és csodálkozva látta, hogy sötét van. Felkapcsolta a villanyt. Biztos, hogy Iris volt – gondolta. Szóval kémkedik utána,

Traversnek! Jól van. Az Irisszel való leszámolás ideje gyorsan közeledett. Ez az egész túl kényelmetlen és veszélyes volt számára.

Szándékosan zajt csapva a két szobát elválasztó ajtóhoz ment, lenyomta a kilincset, és belépett Kit szobájába. Meghallva, hogy jön, Iris felkapcsolta a villanyt. Ott állt szemben Calvinnel, érezte, hogy falfehér. Calvin magabiztos mosollyal üdvözölte.

– Hát maga?! Maga volt az előbb a szobámban?

Látta, hogy a lány habozik, majd bizonytalan hangon megszólal: – Igen… Flo elfelejtett leporolni… Én-én mondtam, hogy majd én megcsinálom.

Calvin mosolya még szélesebb lett.

– Nagyon kedves magától. Azt hittem, Kit van itt. – Kék szemében gúnyos mosollyal visszalépett szobájába. – Legjobb, ha én most megmosakszom. Úgy hiszem, a vacsora hamarosan kész. Korábban el tudtam jönni, mint gondoltam.

Iris nem szólt semmit. Azt gondolta, Calvin is hallja, milyen hangosan ver a szíve.

Calvin biccentett, és becsukta az ajtót. Iris csak állt, és hallgatta, hogyan mormog magában Calvin, amint fel-alá jár a szobájában. Iris a mellére szorította a kezét.

ÖTÖDIK FEJEZET

1.

Másnap szombat volt. Iris megkönnyebbült, hogy nem kell az egész napot Calvin társaságában töltenie. Reggel együtt

mentek kocsival a bankba. A revizorok már befejezték munkájukat, és visszamentek San Franciscóba. Mialatt Calvin átnézte a postát, Iris elvégezte azokat a rutinfeladatokat, amelyekre Calvin már megtanította. Később Calvin lediktált vagy fél tucat levelet. Ezeket Iris legépelte, s Calvin ezalatt kiszolgált egy betévedt ügyfelet.

Néhány perccel tizenegy előtt, amikor Iris behozta a leveleket aláírásra, Calvin visszadőlt a székén, és kifejezéstelen arccal a lányra nézett.

– Ma délután San Franciscóba kell mennem – hazudta. – A főnök szeretné, ha ott lennék, amikor átnézi a revizorok jelentéseit. Fél egykor indul egy vonat. A következő csak háromkor megy. Ha nem érem el a fél egyes vonatot, az egész hétvégémet tönkreteszem. De ha háromnegyed tizenegykor elindulok innen, még éppen elérem. Gondolja, hogy be tud zárni egyedül?

Irisnek alig sikerült eltitkolnia izgatottságát. Itt volt az alkalom, amire várt, s milyen gyorsan eljött! Ha Calvin nincs útban, átkutathatja a bankot! Ha a pénz ott van, meg fogja találni!

– Hogyne, természetesen – válaszolta, megpróbálva visszafogni hangjának mohóságát.

Calvin figyelte a lányt, és látta, mi játszódik le benne. Csaknem olvasott a gondolataiban. Nehezére esett, hogy visszafogja a nevetését.

– Nem lenne szabad ilyet csinálnom – mondta. – Mindig van esély arra, hogy bejön valami az utolsó pillanatban. Az igaz, hogy idáig semmi ilyesmi nem történt. Hagyok itt magának mentőövet, hátha szükség lesz rá. Jobb, ha itt hagyom a széf kulcsait. – A mosolya egyre szélesebb lett. – Sohase lehet tudni. Lehet, hogy bekerülök egy

autószerencsétlenségbe. – Áttolta a két kulcsot az asztal oldalára. – A bejárati ajtóhoz van kulcsa. Minden rendben?

– Igen.

Iris remegő kezekkel magához vette a kulcsokat.

Calvin átnyújtott neki egy halom iratot.

– Iktatná ezeket? – Az órájára nézett. – Megmosakszom.

Mikor Iris visszament az asztalához, Calvin a rövid folyosón elindult a férfimosdó felé. A folyosón megállt és hallgatózott, majd gyorsan a hátsó bejárathoz siklott, zajtalanul kinyitotta az ajtót, és elhúzta a két nehéz reteszt.

Majd csendben a mosdóba ment, és leöblítette a kezét. Hangtalan mormogása folyamatos volt.

Iris olyannyira feszült volt, hogy csak nézett az előtte fekvő papírokra, és arra gondolt, hogy hol lenne a legjobb a kutatást elkezdeni, miután Calvin elmegy.

Van elég ideje – mondta magának. Jobb, ha nem egyedül csinálja. Ha Calvin elmegy felhívja Kent, hogy jöjjön át. Majd ketten átvizsgálnak minden lehetséges rejtekhelyet.

Hirtelen megérezte, hogy Calvin ott áll mögötte, mire elhúzódott, csaknem leesett a székéről. Érezte, hogy egy kemény, izmos kar fogja a vállát, hogy maradjon nyugton. Az érintéstől libabőrös lett, de valahogy megállta, és nem tépte ki magát.

– Álmodozunk? – mondta Calvin könnyedén. Elengedte a lányt, és hátrahúzódott. – A munka így nem lesz elvégezve. Nos, mennem kell. Biztos benne, hogy minden rendben lesz?

– Ó, igen – válaszolt a lány visszafojtott hangon.

– Jó hétvégét. Vasárnap estére visszajövök. Mennek valahová Kennel?

– Remélem… ha Ken nem túl elfoglalt.

– Ja, persze… keresi a titokzatos bankrablót. – Calvin nézte a lányt. – Nem lesz több gondjuk, ha Ken elnyeri a jutalmat.

Iris nem szólt semmit.

– Mihez kezdenek, ha megkapják a pénzt? – kérdezte Calvin. – Hatvanezer dollár… sok pénz.

– Még nem a miénk – mondta Iris nyugtalanul.

Calvin mosolya gúnyos volt, de rokonszenvet kifejező.

– Értelmes lány… Én sem iszom soha előre a medve bőrére. No, mindegy, sok szerencsét.

Hirtelen megfordult, és bement az irodájába. Néhány perc múlva, kezében bőrönddel, kijött.

– Már itt sem vagyok – mondta. – Viszontlátásra vasárnap este. – Üdvözlésfélére emelte fel a kezét, rámosolygott Irisre, és kiment a bankból.

Iris várt néhány pillanatig, majd lecsúszott a székéről, az ablakhoz ment, és szemével követte Calvint, aki átsétált az úton parkoló kocsijához. Látta, hogy beül a kocsijába, és sietve elhajt a főúton. Nem mozdult, míg el nem tűnt szem elől, majd gyorsan lélegezve, dobogó szívvel a telefonhoz ment, és tárcsázta a seriff irodáját. Némi várakozás után Thomson seriff válaszolt a hívásra.

– Iris Loring vagyok – mondta. – Beszélhetnék Kennel, kérem?

– Helló, Iris – üdvözölte a seriff. – Sajnálom, de Ken Downside-ban van Eastonnel. Nem segíthetek?

Irisnek elszorult a szíve.

– Nem, köszönöm. Személyes dologról van szó. Nem tudja, mikor jön vissza?

– Nem tudom pontosan. Öt óra előtt nemigen, ha nem később. Mondjam neki, hogy hívja vissza?

– Nem, azt ne. Nincs semmi fontos. Csak arra voltam kíváncsi, hogy dolgozik-e ma délután?

– Megdolgozik a kenyeréért – mondta a seriff, s a hangja hirtelen rosszkedvű lett. – Ahogy én is. Megpróbáljuk elkapni ezt a bankrablót. Jut eszembe! Milyen banktisztviselőnek lenni?

– Nem rossz – mondta Iris, és megpróbált úgy beszélni, mintha igazat mondana. – Hát akkor, köszönök mindent.

– Nincs mit, örömmel – mondta a seriff, és letette a telefont.

Iris visszatette helyére a kagylót. Biztatta magát, hogy nem szalaszthatja el ezt a lehetőséget. Ha Ken nem tud segíteni, egyedül kell átkutatnia a bankot. Micsoda dicsőség lenne neki is, és Kennek is, ha megtalálná a pénzt!

Az órájára nézett. Öt perc múlva tizenkettő. Leszállt a székéről, és a bejárati ajtóhoz ment. A főút, ahogy az már szombat délután lenni szokott, teljesen kihalt volt. Az ajtó előtt állva várta, hogy a templom órája elüsse a delet. Hosszúnak tűnt a várakozás. Majd amikor meghallotta a harang kongó hangját, gyorsan kulcsra zárta az ajtót.

A hirtelen rátörő pánik sürgetésére Calvin irodájába ment, és átnézte a fiókokat, amelyek nem voltak kulcsra zárva. Semmi érdekeset nem talált. Volt ott egy acél irattartó szekrény a fal mellett. Ez sem volt kulcsra zárva, de nem volt benne semmi más, mint a bank iratai. Megállt, és szétnézett a szobában. Nem látott több rejtekhely-lehetőséget, így lement a férfimosdóba. Egy gyors pillantással felmérte, hogy ott sincs sok esély arra, hogy megtalálja a pénzt.

Ha a pénz egyáltalán ott volt valahol, akkor a széfben kellett lennie.

A szoknyája zsebéből elővette a kulcsokat, amiket Calvin adott neki, és lement a lépcsőn a páncélterembe. Kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt.

Megállt az ajtóban, és körülnézett az irattartó dobozokon, amelyek a mennyezetig elfoglalták a három falfelületet. A negyedik falat a széf takarta el. Ez nem érdekelte, mivel látta, amikor Calvin kinyitotta, és nem volt benne más, csak a banki főkönyv és az aznapi készpénz.

Arra a következtetésre jutott, hogy ha a pénz itt van, akkor valamelyik irattartó dobozban kell lennie. Hirtelen megérezte, milyen agyafúrt ötlet volt ezen dobozok egyikébe rejteni a pénzt. Az egyik dobozhalomhoz támasztott egy széket, felmászott rá, és leemelte a legfelsőt. Kulcsra volt zárva.

A következő dobozt is megpróbálta kinyitni, anélkül, hogy levette volna a helyéről, az is zárva volt. Eszébe jutott, hogy Calvin asztalán látott egy kulcscsomót. Lehet, hogy van közöttük egy, ami mindegyik dobozt nyitja.

Éppen akkor ment vissza az irodába, amikor Calvin a hátsó ajtón, csendben, bejött a bankba. Hallotta, hogy a lány az irodában van. Lélegzetét visszafojtva várt, húsos arca kemény volt, kék szeme villogott. Hallotta, hogy Iris kijön az irodából, és kikukucskálva a sarok mögül, látta, ahogy lement a páncélterembe. Bezárta a hátsó ajtót, bereteszelte mindkét zárat. Árnyékként mozogva az irodájába ment, letette a bőröndöt, a kabátját és a kalapját.

Önkéntelenül, lágyan mormogott magában. Állt az asztala mellett, és hallgatózott. Hallotta, amint Iris leveszi az irattartó dobozokat, lerakja őket a földre. Tisztán lehetett hallani az egymáshoz ütődő acélfelületek hangját.

Párnás ujjaival megdörzsölte húsos állát, szája kegyetlen, elégedett vigyorra húzódott. Most leszámolunk, gondolta magában. Itt az ideje. A lány már kezdett kellemetlenné válni számára. Sőt nem egyszerűen csak kellemetlenné, hanem veszélyessé is.

Hangtalanul kiment az irodából, le a páncélterembe.

Iris közben megtalálta a kulcsot, amely az összes ládát nyitotta. Hármat már kinyitott, most látott neki a negyediknek. Ez is csak hivatali okmányokkal volt tele; folytatta a keresést egészen addig, amíg elért a halomban az utolsó dobozig. Elfordította a kulcsot, és felemelte a tetejét. Elállt a lélegzete. A dobozban gondosan kötegekbe rakva sorakoztak az ötvendolláros bankjegyek. Még soha nem látott ennyi pénzt. A pénzre bámulva tudta, hogy megtalálta az ellopott fizetéspénzt. Nejlonharisnyájával mit sem törődve térdelt le és bámulta a doboz tartalmát, miközben a szíve vadul vert.

Calvin a páncélterembe vezető lépcső tetejéről figyelte a lányt. Nem látott mást, mint a guggoló lány kerek csípőjét, keskeny vállait és szőke haját. Calvin zajtalanul lejjebb ment még két lépcsőfokot, és bezárta a páncélterem ajtaját maga mögött. A becsukódó ajtón élesen kattant a zár… a csendes helyiségben ez a zaj olyan erős volt, mint egy becsapódó egérfogó csattanása.

Iris összerázkódva hátranézett. Calvin látványára megkövült a rémülettől. Nézték egymást. Calvin barátságosan mosolygott. Izgatta a lány rémülete. Miközben nézte, arra gondolt, mennyivel csinosabb és mennyivel kívánatosabb, mint az anyja.

– Gratulálok – mondta. – Gondolom, most elkezd azon gondolkodni, hogy mire költi majd a jutalmat.

Iris csak bámult rá. Alig kapott levegőt. Tudta, hogy a kiabálás hiábavaló lenne, ezért elfojtotta a torkát szorongató sikoltást. A páncélteremből semmiféle segélykiáltás nem hallatszana fel.

– Csak hogy tudja – mondta Calvin. – A híres írógép a jobb oldali dobozban, a híres sárgásbarna kabát, amit Johnny Acresként viseltem, a mellette lévő dobozban van.

Még két lépcsőt megtett lefelé, majd megállt.

Iris elvesztve önuralmát, kiegyenesedett, és felkiáltott: – Ne érjen hozzám!

Calvin mosolya kiszélesedett. Nagyon jóképű volt, és magabiztos, ahogy a lányt nézte.

– Drága leányom, ugyan mi az ördögért nyúlnék magához? – kérdezte. – Nem szabad, hogy féljen tőlem.

Irist nem csapta be ez a fagyos kedvesség. Egészen addig hátrált, míg háta az acéldobozok falának nem nyomódott.

– Meg kell beszélnünk ezt a dolgot, nem? – mondta Calvin. – Lehajolt, magához húzott egy fémdobozt, és ráült. – Lehet, hogy azt hiszi, hogy a helyzet egyszerű, pedig nem az. Nincsenek egyszerű dolgok. – Elővett egy doboz cigarettát, kihalászott egyet nagy kezével, és rágyújtott. Enyhén hunyorogva a füstön keresztül nézte a lány fehér, félelemmel teli arcát. – Mindenki azt hiszi, hogy Alice segített a titokzatos Mr. Acresnek ellopni a pénzt. Nem ő volt. – Szünetet tartott, majd folytatta. – Sejti Travers, hogy én vagyok Johnny Acres?

A nyugodt, pokoli hangtól hipnotizáltan, Iris csak bólintani tudott.

– Gondoltam, hogy gyanút fogott – mondta Calvin. – Okos fiú… sokra viszi majd… egy kis szerencsével. Maga, természetesen, neki dolgozik? Mindketten arra

számítanak, hogy megkapják majd a jutalmat, engem börtönbe juttatnak, majd boldogan élnek, míg meg nem halnak. Ebben reménykednek, igaz?

Iris nem szólt semmit. Az volt a szörnyű érzése, hogy közel van az erőszakos halálhoz. A nyugodtan őt néző, nagydarab ember láttán beteg lett a rémülettől. Tudta róla, hogy Alice gyilkosa, s most be van zárva vele a páncélterembe.

– Nem tartom valószínűnek, hogy így alakulnak majd a dolgok – mondta Calvin. – Különben tudtam, mire készül. Tudtam, hogy szerezni akar egy másolatot az egyik levélről, hogy megmutassa Traversnek. Tudtam, hogy gyanút fogott az írógép kapcsán. Az a mese, hogy San Franciscóba kellett mennem, egy nagy blöff volt. Rajta akartam magát kapni… és meg is tettem.

Iris még mindig nem tudott megszólalni.

– Nos, most mindketten ismerjük a tényeket. Maga Traversnek kémkedik, én pedig bankrabló vagyok, szóval meg kell, egyeznünk – mondta Calvin, miközben leverte a hamut a cigarettájáról. Az órájára pillantott. Húsz perccel múlt dél. Kíváncsi volt, Travers várja-e Irist. Elég kellemetlen lett volna, ha Travers átjön, és megnézi, mi tartja vissza a lányt. Volt még ideje, de sietnie kellett. – Azt hiszem, segíthetne nekem. Szeretném kijuttatni ezt a pénzt Pittsville-ből. Minden bizonnyal tudja, hogy a rendőrség ellenőrzi a kocsikat, a csomagokat és az utazóbőröndöket, amik kimennek a városból. Az jutott eszembe, hogy a seriffhelyettes menyasszonya kivihetné nekem a pénzt Pittsville-ből.

Iris remegve nagy levegőt vett.

– Maga – maga megőrült! – kapott levegő után.

Calvin nevetett.

– Ó, legyen már okosabb. Nem vagyok őrült, csak kihasználom a lehetőségeket, és ez egy lehetőség. Maga az egyetlen személy ebben a szörnyű városban, a rendőröket nem számítva, aki biztonságban kiviheti innen a pénzt. Hétfőn, úgy intézem, hogy bankügyekben San Franciscóba kelljen mennie. Ott marad éjszakára. Visz magával egy bőröndöt, s a bőröndben a pénzt. Megkéri Traverst, hogy vigye el kocsival a downside-i vasútállomásra. Meg fogja tenni magának. Az ő kíséretében, nem lesz gondja, az ellenőrzésre. A bőröndöt egy friscói csomagmegőrzőben hagyja. Ideadja nekem a kiváltáshoz szükséges szelvényt. Ha itt az ideje, elmegyek innen, és magamhoz veszem a pénzt. Nem olyan rossz ötlet, igaz?

Iris olyannyira megdöbbent, hogy félni is elfelejtett.

– Akkor sem segítenék, ha ez lenne az utolsó dolog, amit tehetnék. Bizonyára megőrült, hogy ezt javasolja!

– Drága leányom – mondta Calvin türelmesen –, meg fogja tenni. Meg kell tennie. Engedje meg, hogy elmagyarázzam, miért. A nő, aki velem volt a kocsiban, és akit mindenki Alice-nek gondol, a maga anyja volt.

Iris megmerevedve bámult Calvinre.

– Olyan nehéz elhinni? – kérdezte Calvin. – Az egészet a maga anyja találta ki. Az ő ötlete volt, hogy mi ketten lopjuk el a fizetéspénzt. Így történt…

Lassan és megfontoltan beszélt, nem vette le a szemét a lány fehér, ijedt arcáról. Elmesélte az egész történetet. Kitnek jutott eszébe, hogy lopják el együtt a pénzt, és együtt dolgozták ki a tervet, hogy Alice-re hárítsák a felelősséget. – Miután mindketten egyetértettünk az ötlettel – folytatta Calvin –, el kellett döntenünk, mi legyen Alice-szel. Kit ötlete volt, hogy meg kell ölnünk. Kezdetben elleneztem, de később rábeszélt… nagyon tehetséges

ebben, ha nem részeg. Magunk között szólva, megöltük Alice-t.

Iris megkövülten hallgatta. Először, ahogy a férfi hangja elöntötte, nem volt hajlandó hinni neki, de amint részletekbe menően folytatta, hirtelen rájött, hogy amit mond, az igaz.

– No, ugye belátja – vonta le a következtetést Calvin, miközben a cigarettavéget a padlóra dobta és rátaposott –, hogy segítenie kell. Nem hiszem, hogy börtönbe akarná juttatni az anyját; vagy igen?

Iris a tenyerébe rejtette az arcát. Ájulás környékezte. A páncélterem levegőtlensége körbezárta. A szörnyűség, amit az imént hallott, lebénította.

– Nagyon megbízhatatlan az anyja – folytatta Calvin. – Ha tudtam volna, hogy alkoholista, nem hallgattam volna rá. Amikor sokat iszik, nincs rá semmi befolyásom. Az egyetlen dolog, amire gondolni tud, hogy mikor lesz már a kezében a pénz. Megőrül, ha arra gondol, hogy a pénz itt van ebben a teremben, és ő mégsem költheti el. Ezért kérem, hogy segítsen. Ha a pénz nem kerül ki Pittsville-ből, Kit valószínűleg csinál valamit, ami nemcsak engem, hanem őt magát is bajba sodorhatja… igazi bajra gondolok.

– Nem hallgatom ezt tovább – mondta Iris vadul. – Nem hiszem el! Kit sohasem tenne ilyet! Engedjen ki innen!

Iris Calvin mellett hirtelen az ajtó felé iramodott. A férfi megfordult a dobozon, és csuklóját elkapva megállította. Iris sikoltott, és megütötte Calvint, az ökle a halántékát érte. A férfi a másik csuklóját is megragadta, és magához húzta. Már állt, apró, kemény horkantásokban az orrlyukán keresztül lélegzett, ami rémülettel töltötte el Irist. Calvin vigyorgott rá, szemében örült tűz égett, amitől

Irist kilelte a hideg. Nem küzdött tovább, állt a férfi szorításában, mereven nézte. Calvin hozzáért: végighúzta kezét a testén, amitől a lány megremegett, majd a kéz eltávolodott. Hosszú csend következett, majd Calvin lassan és vonakodva elengedte a lányt, és eltávolodott tőle.

– Maga nagyon vonzó – mondta. – De jobb, ha nem… Szükségem van a segítségére. Segítenie kell, különben az anyja börtönbe kerül. Ezt megígérem.

Iris távolabb húzódott.

– Semmit sem csinálok magának – mondta remegve.

– De igen, segíteni fog – mondta Calvin. – Vagy azt csinálja, amit mondtam, vagy az anyja meghal. Már hogyne segítene!

Calvin odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta.

– Menjen. Nem tartom vissza. Majd még beszélünk erről a hétvégén.

Iris felment a lépcsőn, be a bankba. Felkapta a fogasról a kabátját, és bizonytalan léptekkel az ajtóhoz ment. Kinyitotta az ajtót, és lesétált az ösvényen, ki a kihalt főútra.

Calvin magabiztosan figyelte, ahogy távolodik.

2.

Travers nem sokkal hat után ért vissza Downside-ból. A seriffet még mindig az asztalánál ülve találta. Az előtte fekvő papírhalmot lapozgatta.

– Van valami újság? – kérdezte a seriff, hátradőlve a székén, és a pipájáért nyúlt.

– A Remingtonokat ellenőriztem – mondta Travers, miközben leült egy székbe. – Idáig semmi. Easton vadlibavadászatot tart, ellenőrzi a környékbeli útszéli fogadókat. Úgy látszik, arra gondol, hogy Acres biztosan elvitte valahová Alice-t, s az útmenti éttermek ugyanolyan jó ötletnek tűnnek, mint bármi más.

A seriff a szájába vette a pipáját.

– Tegyük fel, hogy elmentek egy ilyen helyre. És akkor mi van?

Travers vállat vont.

– Minden szalmaszálba belekapaszkodik. Persze felteszem, mindent meg kell próbálnunk. Biztosra veszem, hogy Acres még mindig itt van. És a pénz is. Előbb vagy utóbb elkövet majd valami elővigyázatlanságot, s akkor elkapjuk. Ilyen a nyomozás. – Bedobta a gyufát a hamutartóba. – Iris telefonált dél körül – mondta a seriff. – Azt kérdezte, hogy szabad vagy-e délután. – A seriff együttérzőn mosolygott. – Mondtam neki, hogy megpróbálsz megkeresni egy szerény életre valót.

– Ez így van – mondta Travers, de gondolatai azonnal megélénkültek. Már korábban megbeszélték, hogy nem tudják együtt tölteni a szombat délutánt, tehát nem hívhatta azért, amit a seriff mondott. Ez azt jelenthette, hogy talált valamit. Már otthon kell, hogy legyen. A telefonra nézett, de úgy döntött, nem hívja fel, amíg a seriff hallja, mit beszél. Hátradőlt a székén, és megkérdezte a serifftől: – Akarja, hogy csináljak valamit?

– Miért ne? – mondta a seriff, és az asztalán heverő papírhalomra mutatott. – Ezeket kellene átnézni… a közúti ellenőrzés jelentései. – Elővette nehéz aranyóráját. – Azt hiszem, hazamegyek. Ti fiatalok jobban megálljátok a helyeteket, mint mi vén csatalovak. Ha történik valami,

hívj fel. Azoknak az undok bogaraknak már megint a rózsáimra fáj a foguk.

Amikor elment, Travers felvette a telefont, és felhívta a panziót. Miss Pearson vette fel a kagylót. Amikor Travers Irist kérte, azt mondta, hogy nincs otthon. Rajta kívül senki nem volt a házban.

– Nemsokára visszajön – mondta. – Megmondom neki, hogy kereste.

Travers megköszönte, és letette a telefont. Csodálkozott, vajon hová ment Iris, majd vállat vont, és leült dolgozni. Csak, amikor az asztali lámpát felkapcsolta, vette észre, hogy már fél nyolc van, és Iris még mindig nem hívta. Újra felhívta a panziót. Ez alkalommal Kit jött a telefonhoz.

– Iris lefeküdt – mondta kurtán. – Fájt a feje.

– Csak nem beteg? – kérdezte Travers élesen.

– Fáj a feje – mondta Kit, és letette a kagylót.

Kit moziban volt Downside-ban. Egész nap depressziós volt, és balsejtelem kísértette, hogy valami rossz fog történni. Azon nyomban, hogy feltálalta az ebédet az öregeknek, átöltözött, és Downside-ba hajtott, ahol egy Alfréd Hitchcock-filmet játszottak. Ki akart szabadulni a házból. Bár a film nem volt rosszabb Hitchcock többi filmjénél, mégsem bírta lekötni, kényszerítenie kellett magát, hogy végigülje a sötétben, mert tudta, hogy ha hazamegy, újra a depresszió leselkedik rá. Végül, amikor vége lett a filmnek, kiment a sötétedésbe, át egy bárba, közel a parkolóhoz, ahol a kocsija állt. Megivott két dupla whiskyt. A feszültsége csökkent egy kicsit, beült a kocsijába, és hazahajtott.

Fél hét után ért haza. Miután beállt a garázsba, bement a konyhába ellenőrizni, hol tart Flo a vacsorával, majd a látottakkal elégedetten felment a szobájába.

Calvin ott terpeszkedett az egyik karosszékben, a hamutartó tele volt cigarettavégekkel. Galvin csak nézett rá, kék szemei villogtak.

– Hol az ördögben voltál? – sziszegte. – Egyre csak várok és várok… Hol voltál?

Kit becsukta az ajtót, és az öltözőasztalhoz sétált. Leült, és nekilátott, hogy rendbe tegye a haját.

– Ha azt akarom, hogy begyere a szobámba, majd hívlak – mondta anélkül, hogy ránézett volna. – Tűnj el innen!

– Hol van Iris?

Kit kezében megállt a fésű, megfordult, és ránézett.

– Nem láttam. Miért?

Calvin megdörzsölte kezével az arcát.

– Tudja.

A fésű kiesett Kit kezéből. Koppant egyet a lakkozott asztalon.

– Tudja? Mit tud?

– Tudja, hogy mi öltük meg Alice-t.

– Te ölted meg! Én nem! – mondta Kit. Hangja remegni kezdett. Felugrott. – Hogy tudta meg?

Calvin újabb cigarettára gyújtott. Remegett a keze.

– Rajtakaptam a páncélteremben. Megtalálta a pénzt. Be kellett valahogy fognom a száját… vagy el kellett mondanom, vagy meg kellett volna ölnöm. Azt mondtam neki, hogy mi ketten hajtottuk végre a rablást, és hogy te ugyanolyan bűnös vagy, mint én. Ez volt az egyetlen mód megakadályozni, hogy a vőlegényéhez szaladjon azzal, amit tud.

Kit lassan felállt. Az ablakhoz sétált, nézte a távoli hegyeket, a karját szorosan összefogta mellén.

Calvin nyugtalanul figyelte az asszonyt. Sohasem lehet tudni egy alkoholistánál. Lehet, hogy dührohamot kap.

– Minden rendben – folytatta csillapítóan. – Nem fog feladni bennünket. Megértettem vele a dolgot.

– Tűnj el innen! – mondta Kit, ez alkalommal mély, ellentmondást nem tűrő hangon. – Takarodj, mert megöllek!

– Ne kezd újra ezt az őrültséget – mondta Calvin ingerülten. – Mindketten egyformán benne vagyunk a pácban. Együtt… – Hirtelen elhallgatott, mivel Kit váratlanul megfordult, és egy gyors mozdulattal a fiókos szekrénynél termett. Calvint elképesztette mozgásának gyorsasága, de már feszülten, egy villanásnyi idő alatt ő is talpon volt és átrohant a szobán, miközben Kit kirántotta a fiókot. Ahogy az asszony keze belesüllyedt a fiókba, elkapta a csuklóját. Egy pillanatra látta a pisztolyt, miközben elrántotta onnan Kitet, aki erre megütötte. Calvin elkapta lendülő kezét, és ellökte magától. Ahogy Calvin kikotorta a pisztolyt a fiókból, az asszony zihálva, villogó szemekkel, krétafehér arccal, rávetette magát. Calvin újra ellökte magától. Kit tehetetlen volt hatalmas erejével szemben. Elterült a földön. Calvin a pisztolyt magához véve, az ajtóhoz hátrált.

– Hagyd abba! – mordult rá Kitre.

Kit karjára támaszkodva megemelkedett, arca visszataszító volt a gyűlölettől.

– Add vissza azt a pisztolyt! – mondta, de nem próbált meg talpra állni.

– Fogd be a szád! – kiabált rá Calvin dühödten. – Azzal is megőrjíted az embert, ha csak a közelében vagy. – A

pisztolyt a hátsó zsebébe csúsztatta. – Állj fel, és ne nézz így rám! Gyerünk… Állj fel!

Kit lassan lábra állt, egy székhez ment, és leült. Egy reménytelen, kétségbeesett mozdulattal végigsimította a haját.

– Volt itthon Iris egyáltalán? – kérdezte Calvin. – Fél egykor eljött a bankból. Hazajött?

Kit megrázta a fejét.

– Várj meg itt – mondta Calvin, és lement a lépcsőn Iris szobájához. Kopogtatott az ajtón. Mivel nem kapott választ, lenyomta a kilincset, és benézett a szobába. Üres volt. A szekrényhez ment, kinyitotta az ajtaját. Belepillantott, majd a komód fiókjaira is vetett egy pillantást, és megállapította, hogy nem vitte magával a ruháit. Hol volt hát?

Úgy döntött, hogy elmondja az egészet Traversnek? Már hat órája nem volt otthon. Mit csinált?

Visszament Kit szobájába. Kit még mindig mozdulatlanul ült, fejét a kezébe temetve.

– Nem tudom, hol van – mondta Calvin –, de ha Travers keresi telefonon, mondd neki azt, hogy fájt a feje, és lefeküdt. Beszélnem kell Irisszel, mielőtt találkozik Traversszel, hacsak nincsenek most együtt valahol.

Kit nem nézett fel. Calvin nézte őt néhány pillanatig, majd megvonta a vállát, és visszament a szobájába. Becsukta az ajtót, majd kivette a pisztolyt a zsebéből. Már majdnem betette egy fiókba, mikor más ötlete támadt.

Nagyon nyugtalan volt. Lehet, hogy Iris úgy döntött, hogy feljelenti? Ezt nem tartotta valószínűnek, de Iris fiatal, s lehet, hogy ez az elhatározás túl nehéz számára. Nos, ha mégis elmondta Traversnek, és megpróbálják letartóztatni, nehéz dolguk lesz. Élve nem kerül a kezük

közé. Nem fog heteket börtönben tölteni, hogy utána, mint egy állatot lemészárolják. Visszatette a pisztolyt a hátsó zsebébe. Ha Travers megpróbál tenni ellene valamit, kap egy jó adag ólmot a hasába.

Megmosta az arcát és a kezét. Negyed nyolcra járt az idő. Rákényszerítette magát, hogy leüljön. Rágyújtott, és megpróbálta elengedni magát, de túl feszült volt. Azonnal felállt, és fel-alá mászkált a szobában.

Hallotta, hogy Kit lemegy a földszintre. Várt egy pillanatig, majd kiment a folyosóra, és áthajolt a korláton. Hallotta, hogy Kit Flóval beszél. Vastag karjával rátámaszkodott a korlátra, és tovább hallgatózott.

Hirtelen megszólalt a telefon. A hangra forró vérhullám tolult föl a gerincén. Némi szünet után hallotta, amint Kit mondja: – Iris lefeküdt. Fáj a feje. – Újabb szünet következett, majd Kit újra elmondta: – Fáj a feje. Ezután hallotta, hogy a kagyló visszacsapódik a helyére.

Megnyugodva, lassan, hosszan sóhajtott. Ez biztosan Travers volt. Tehát Iris legalább nem lépett vele érintkezésbe. De hol van a lány?

Ahogy a két lépcsőfordulón át lenézett a hallba, hirtelen meglátta Irist. Halkan jött be, letette a kabátját az előszobafogasra, majd elindult a lépcsőn felfelé.

Calvin visszahúzódott. Hallgatózott. Amikor hallotta, hogy Iris belép a szobájába, gyorsan és zajtalanul lement az ajtajához, és megállt előtte. Hallotta, amint Flo jó éjszakát köszön Kitnek, és a hátsó ajtó zárjának csapódásából tudta, hogy elment. Calvin még mindig várt. Hallotta Kitet, amint az utolsó simításokat végzi el a vacsorán, majd lenyomta a kilincset, és belépett Iris szobájába.

Iris az ablak előtt állt, háttal Calvinnek, nézett kifelé. Amint hallotta, hogy valaki bejön, válla felett hátranézett, és meglátva Calvint megmerevedett. Gyorsan szembefordult a férfival.

– Mit akar? – kérdezte remegő hangon. Calvin látta, hogy sírt. Arca fehér és elkínzott volt. – Nem akarom itt látni!

Calvin becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott.

– Eldöntötte már, hogy mit csinál? – kérdezte. – Kit tudja. Elmondtam neki. Az életünk a maga kezében van. Segít nekünk?

– Nem tudom – mondta Iris. – Beszélnem kell Kittel. Kérem, menjen el.

Calvin tanulmányozta a lány arcát, majd bólintott.

– Igen… beszéljen vele, de ne felejtse el: ő ugyanolyan bűnös, mint én. Ha engem felad, őt is. Ne feledkezzen meg erről!

Kiment a szobából, vissza a sajátjába.

Nyolc órakor megszólalt a vacsorára hívó csengő, és Calvin lement a földszintre. Az étel előmelegített lapokon ott állt a tálalószekrényen. Sem Kit, sem Iris nem volt jelen. Calvin felszolgálta a vacsorát az öregeknek, beszélgetett velük, elmondta, hogy Irisnek fáj a feje, ami biztosan attól van, hogy állást változtatott. S miközben beszélt, egyre az emelet felé fülelt, hátha hall valamit, amiből kitalálhatná, mi folyik odafent, de nem hallott semmit.

A szobájában, Kit kivett egy üveg whiskyt a szekrényből, töltött magának egy újabb pohárral. Rágyújtott, majd a karosszékhez ment, és leült. A whiskysüveget még mindig a kezében tartotta. Amint

kezdett ellazulni, és elhatározta, hogy iszik még egy pohárral, kinyílt az ajtó, és Iris jött be a szobába.

HATODIK FEJEZET

1.

Vasárnap ebéd után Kit, Iris és Calvin a hallban ültek. Miss Pearson és Hardy őrnagy a szobáikban szundítottak. Mindkét nő sápadt és néma volt. Calvin nyugodt és nagyon magabiztos.

– Ez egyike azoknak a bizonyos dolgoknak – magyarázta Irisnek. – Nem élheti le valaki az életét úgy, hogy a bűnein rágódik. Belátom, nem kellett volna megtennünk ezt a dolgot, de megtettük, s most a legjobbat kell kihoznunk ebből a helyzetből. Háromszázezer dollár rengeteg pénz. Ha belegondol, megértheti, miért estünk kísértésbe. Sajnálom Alice-t. Csak éppen útban volt, ezért…

– Fogd be a pofád, te disznó! – kiáltott rá Kit.

Iris lehunyta a szemét, keze ökölbe szorult. Az elmúlt tizenkét óra rémálom volt a számára. Az erőszakos, részeg hangtól, ami az anyjához tartozott, émelygett a gyomra.

Calvin szeme lángokat vetett a dühtől. Félig felállt a székében, de visszafogta magát.

– Ha így ordítasz – mondta élesen –, az öregek meghallják odafent.

Kit gyűlölettől eltorzult arccal nézte a férfit.

– Akkor ne beszélj… hanem csinálj valamit!

– Én nem tehetek semmit. Ha itt valaki tenni tud valamit, akkor Iris az – mondta Calvin, és megfordult a székén, hogy egyenesen Irisre nézhessen. – Ha meg akarja menteni az anyját a börtöntől, segítenie kell. Beszélnie kell Travers-szel, és elmondania, hogy tegnap volt ideje átkutatni a bankot, de nem talált semmit. Mondja azt neki, hogy átkutatta az összes irattartó dobozt, de semmi olyat nem talált, ami kapcsolatban lenne a rablással. Ad neki egy levélmásolatot, amit én előkészítettem. Tegnap lementem az egyik downside-i szolgáltatóirodába, és gépeltem egy levelet az egyik Remingtonon. Meg kell győznie Traverst, hogy tévedett, amikor engem gyanúsított. Érti?

Kit aggódva nézett Irisre. Iris továbbra is a kezét nézte. Nem szólt semmit.

– Miután beszélt Traversszel – folytatta Calvin –, hétfőn Friscóba utazik, és magával viszi a pénzt. Ha egyszer a pénz kikerül Pittsville-ből, az anyja biztonságban van. Ha itt találják meg, nem lesz biztonságban. Nehogy azt higgye, hogy hagyom magam letartóztatni anélkül, hogy őt is magammal rántanám. Ha a pénzt Friscóban biztonságba helyeztem, az anyja és én elhagyjuk Pittsville-t, maga pedig hozzámehet Travershez. Akkor majd elfelejthet bennünket. Gondolom, ennek örül.

Iris még mindig nem szólt semmit.

– Mondjon már valamit – sürgette Calvin hirtelen türelmetlenséggel. – Mit fog tenni? Nem ülhet itt, mint egy báb. Segít az anyján, vagy nem?

Iris felnézett, és Kitet fürkészte, majd halkan megszólalt: – Igen. – Felállt. – Azt teszem, amit akar. Ha elmegyek Friscóba, nem jövök vissza. Remélem, soha többé nem látom egyiküket sem.

Kiment a szobából. Calvin gyorsan talpra állt, és utánament. Iris a kabátját vette fel éppen. Calvin odaadta neki az indigós levélmásolatot. A lány átvette anélkül, hogy ránézett volna, majd elfordulva kinyitotta a bejárati ajtót, és a garázsba ment.

Calvin figyelte, amint elhajt a főút felé, majd nehéz vállát megvonva, visszament a hallba. Kit cigarettára gyújtott, nézte Calvint, ahogy bejött.

– No, ez megvan! – mondta. – Meg fogja tenni. Egy hónapon belül tiéd lesz a részed. Ugye megmondtam, hogy sikerülni fog, nem?

– Tűnj el a szemem elől – mondta Kit visszafogottan. – És tartsd távol magad tőlem. Nem kell a pénz. Legyen a tiéd. Én nem nyúlok hozzá. Azt akarom, hogy tűnj el innen. Csomagolj össze, és tűnj el! Nem maradhatsz ebben a házban. Te magad vagy az ördög. Takarodj!

– Ez nem fog ilyen könnyen menni – mondta Calvin. – Együtt kell maradnunk. Már elmagyaráztam, hogy miért, és nem akarom újra elmondani. A következő egy évben, vagy még tovább, olyan elválaszthatatlanok leszünk, mint a sziámi ikrek. Ne gondold, hogy ennek én örülök. Nem örülök, de nincs más út. És ne mondd, hogy nem kell a részed. El fogod venni, ha meglátod. Ne viccelj velem, hogy nem.

Calvin kiment a szobából. Kit hirtelen kezébe temette arcát, és sírva fakadt.

Travers vasárnap is dolgozott. Éppen befejezte az ebédre szánt szendvicsét, amikor meglátta, hogy Iris áll meg kocsival az iroda előtt. Sietve a szemétkosárba dobta a papírzacskót, és lesöpörte a morzsát az asztalról, majd felállt, és az ajtóhoz sietett a belépő Iris elé.

– Hello, drágám. Már kezdtem aggódni miattad – mondta, miközben megcsókolta. Azonnal megérezte, hogy valami nincs rendben. Elhúzódott a lánytól, hogy megnézhesse. Sápadt volt, sötét foltok voltak a szeme alatt. Iris állhatatosan nézte. – Mi a baj? – kérdezte Travers a lánytól. – Gyere, ülj le.

Iris leült, háttal a fénynek.

– Nincs semmi – mondta. – Fájt a fejem. – Magára erőltetett egy mosolyt. – Jól vagyok, Ken… tévedtünk. Nem Calvin volt az. Most már biztos vagyok benne.

Travers az asztalához ment, és leült a székére.

– Mi újat tudtál meg? – kérdezte élesen.

– Tegnap Downside-ba ment, és nálam hagyta a kulcsokat – mondta Iris. Gyorsan beszélt, és közben egyre a kezét nézte. – Átkutattam az egész bankot. Az összes irattartó dobozt kinyitottam. Sem a pénzt, sem a Remingtont nem találtam. Nézd, itt van a levélmásolat, amit kértél. – Kissé remegő kézzel kinyitotta táskáját, és átnyújtotta Traversnek a másolatot. Iris figyelte a férfi arcát, miközben az a levelet tanulmányozta. Látta, hogy fintorog. – Ezt nem azzal a Remingtonnal írták, amit keresünk – mondta, és letette a másolatot. Valami nincs rendben, mondta magában Travers. Miért néz ki ilyen rosszul? Miért nem nézett rá, amikor azt mondta, hogy nem talált semmit a bankban?

– Úgy tűnik, igazad van – mondta Irisnek. – Gyakorlatilag már biztos voltam benne, hogy Calvin a mi emberünk. Persze még mindig nincs kizárva, hogy ő az. Lehet, hogy máshová rejtette el a pénzt. Még mindig gyanúsnak találom, s rajta kívül nincs más gyanúsítottunk.

– Le kell mondanod róla, mint gyanúsítottról! – mondta Iris. A hangja kissé hisztérikus volt. – Az anyám hozzámegy feleségül! Nem vadászhatsz rá tovább!

– No de, drágám – mondta, kényelmetlenül Travers. – Az a tény, hogy te nem találtad meg a pénzt, és hogy ezt a levelet nem ugyanazzal a Remingtonnal írták, mint amit mi keresünk, még nem bizonyítja, hogy nem Calvin a tettes. Még mindig azt gondolom, hogy ő az. Azt gondolom, hogy elég esze van ahhoz, hogy bolondot csináljon belőlünk, de én nem szeretem, ha bolondnak néznek.

Iris felállt.

– Nem tudlak megakadályozni – mondta Traversnek –, de a továbbiakban már nem kell a te oldaladon állnom. – Lehúzta ujjáról az eljegyzési gyűrűt, és az asztalra tette. – Elmegyek, Ken. Egyedül kell tovább dolgoznod. Nem akarok feleségül menni hozzád. Gondolkoztam a dolgon. Nem akarok egy rendőr felesége lenni.

Travers csak nézte a gyűrűt, mintha nem hinne a saját szemének. Majd amikor Iris elindult az ajtó felé, felugrott, gyorsan megkerülte az asztalát.

– Iris! Várj! Ezt nem teheted! Beszéljük meg! Nem szakíthatod szét az eljegyzésünket csak így!

Iris megállt.

– Sajnálom, Ken, de el kell mennem. Még nem tudom, hogy hova megyek. Holnap Friscóba megyek a bank megbízásából. El kell mennem innen. Úgy döntöttem, túl fiatal vagyok még a házasságra. Szeretnék szétnézni. Sajnálom.

Travers elvörösödött, majd elfehéredett.

– Szóval erről van szó? Hirtelen rájöttél, hogy én nem vagyok elég jó neked. Tehát szét akarsz nézni. Hát, az isten szerelmére! Megőrültél? Vagy mi történt?

– Csak szeretnék szétnézni – mondta Iris. – Sajnálom, Ken. Azt hiszem, jobb, ha elfelejtesz. Remélem, így lesz! – mondta, és kiment, át a kocsijához.

Travers tett egy mozdulatot, hogy utánamenjen, de aztán mégis megállt. Megkerülte az asztalt, és leült. Egy ideig csak nézte az egyszerű smaragddal és gyémánttal díszített gyűrűt, majd érte nyúlt, felvette, és a zsebébe tette.

Néhány percig elborultan üldögélt, majd felállt, bezárta az irodát, beült a seriff kocsijába, és a panzióhoz hajtott.

Csöngetett, és várt. Hosszú szünet után kinyílt az ajtó, és Calvin nézett rá kérdőn.

– Helló! – köszönt Calvin. – Irist keresi? Nincs itthon.

– Mrs. Loringgal szeretnék beszélni – mondta Travers, a nagy emberre nézve.

– Sajnálom, de Kit lepihent.

– Akkor is szeretnék beszélni vele – mondta egy rendőr hangján. – Megmondaná neki, kérem, hogy keresem?

Calvin hangja kissé erőltetetté vált.

– Hivatalos ügyben keresi? – kérdezte. – Nem szívesen zavarnám.

– Nevezze, aminek akarja – válaszolt Travers. – Látni szeretném.

Calvin félreállt az útból.

– Jöjjön be. Szólok neki.

Travers elsétált Calvin mellett, be a hallba. Látta, amint Calvin felmegy a lépcsőn. Travers nyugtalanul járkálni kezdett a hallban. Hosszú várakozás után Calvin lejött a lépcsőn.

– Mindjárt jön. A fürdőszobában van – mondta Calvin. Bement a társalgóba, és leült.

– Magánügyről van szó – mondta Travers kurtán. – Kettesben szeretnék maradni Mrs. Loringgal.

Calvin felhúzta a szemöldökét.

– Természetesen. Nem akartam itt maradni. – Az ajtóhoz ment. – Kit nincs valami jó állapotban. Bánjon vele óvatosan. – Biccentett, és kiment a helyiségből.

Travers tovább várt. Néhány perc múlva hallotta, hogy valaki bizonytalan léptekkel jön lefelé a lépcsőn, majd Kit jelent meg az ajtóban. Azonnal látta rajta, hogy ivott. És az is látszott rajta, hogy sírt. Arca puffadt volt, és fehér. A szeme csillogott. Travers elé állt.

– Nos? Mi az? – kérdezte Kit, hangos és durva hangon.

– Irisről van szó – mondta Travers. – Valami nagyon bántja. Nem tudja, mi az?

– Ha tudnám, sem mondanám meg – mondta Kit, hunyorogva, mintha valami baj lenne a látásával. – Nem akarom magát itt látni. Ha tudni akarja, mi baja… kérdezze őt.

– Tud arról, hogy el akar menni? – kérdezte Travers türelmesen. – Felbontotta az eljegyzésünket. Tudni szeretném, miért. Azt hiszem, maga meg tudja nekem mondani.

Kit ajka csúfondáros mosolyra húzódott.

– Miért ne mehetne el? Milyen jövő vár rá ebben a jelentéktelen kisvárosban? Örülök, hogy elmegy. Örülök, hogy megjött az esze, és szakított magával. Elég fiatal és csinos ahhoz, hogy gazdag férjet fogjon magának, és nem ilyen jövő nélküli zsarut, mint maga.

– Rendben – mondta Travers kiegyensúlyozottan. Uralkodnia kellett a felindulásán. – Ezt bizonyára maga beszélte be neki. Nos, akkor most tudom, hogy állunk. Az

ő kedvéért remélem, hogy talál magának egy gazdag férjet, ha ez az, amire vágyik.

Kit mereven nézte Traverst, barna szemében gyűlölettel, majd megfordult, és bizonytalan léptekkel kiment a szobából. Már éppen az ajtónál járt, amikor megingott, és meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában, hogy visszaszerezze az egyensúlyát.

Travers nézte az asszonyt. Kit kiment a hallba, s ahogy elindult volna felfelé a lépcsőn, újra megingott. Travers hátán végigfutott a hideg. Felvillant előtte Alice Craig képe, ahogy szörnyűséges kabátjában és az arcát eltakaró nagy karimájú kalapban kijött a bankból a rablás estéjén. Ő is ugyanígy tántorgott, ahogy ez a nő. Akkor arra gondolt, hogy Alice biztos beteg, de most egy hirtelen intuitív felvillanásból rájött, hogy nem Alice Craiget látta. A nő, akiről ő azt gondolta, hogy Alice, Kit Loring volt, Alice ruhájában. Kit volt az, aki azon az estén kijött a bankból, és ez azt jelenti, hogy ő segített Calvinnek ellopni a fizetéspénzt! Kit volt az, aki segített Calvinnek Alice meggyilkolásában.

Travers hirtelen rosszul lett. Kit! Iris anyja!

Calvin, aki az ajtórésen át figyelte, látta Travers arckifejezéséről, hogy rájött az igazságra. Calvin visszahúzódott. Néhány pillanat múlva Travers kijött, és a bejárati ajtóhoz ment. Calvin nézte, amint kiment.

Calvin izzadságtól nedves kezét pisztolya agyán tartotta. Kíváncsi volt, mit csinál Travers.

2.

Fél kilenc volt, amikor Travers, aki már félórája várakozott autójában az út végén, meglátta, hogy Iris közeledik Kit kocsijával.

Kiugrott, és az út közepén integetni kezdett. Iris megállt. Travers odament hozzá.

– Beszélnünk kell – mondta a lánynak. – Itt hagyom a kocsimat. Menjünk fel a Perch Lane-re. Ott beszélgethetünk.

– Nem hiszem, hogy beszélni akarok veled – mondta Iris, és nem nézett Traversre. – Sajnálom, Ken! A beszélgetés nem visz bennünket sehová.

– De, igen – mondta Travers. Átsétált a másik ajtóhoz, beült Iris mellé. – Menjünk!

Iris tétovázott, majd egy éles kanyarral megfordult, és visszament a főútra. Egyikük sem szólt semmit, amíg fel nem értek a Pearch Lane tetejére, ami kedvenc találkahelyük volt. Már sötétedett. Távolabb Pittsville fényei csillogtak feléjük, ahogy ültek egymás mellett.

Travers hirtelen megszólalt: – Tudom, miért mész el. Tudom, miért bontottad fel az eljegyzésünket. Szeretném, ha tudnád, hogy én ugyanezt tettem volna a helyedben.

Iris megmerevedett a megdöbbenéstől. Félelemmel a szemében, gyorsan Traversre nézett, majd elfordult.

– Tudom, hogy az anyád benne volt a rablásban – mondta Travers halkan.

Iris megremegett. Hirtelen kitört rajta a sírás. Travers átölelte. Tartotta, miközben remegő testtel zokogott. A lány keze az övébe kapaszkodott. Beletelt néhány percbe, míg

összeszedte magát. Elhúzódott Traverstől, egy zsebkendővel törölgette a szemét.

– Mit fogsz csinálni, Ken? – kérdezte bizonytalanul. – Megőrülök. Túl szörnyű rágondolni is. Amikor az az undorító férfi megmondta… Ó, Ken! Éppen Kit!

– Egyetlen dolgot tehetek – mondta Travers. – Átgondoltam a dolgot. Először is magunkkal kell törődnünk. Elmegyünk a városból. Összeházasodunk. Az anyád nem fog ellenkezni… ezek után nem szólhat bele. Otthagyom a rendőrséget. Nincs más választásom. Anyádnak és Calvinnek maguknak kell megoldaniuk a helyzetüket, de nekem semmi közöm nem lesz hozzá.

Iris kutatón nézett rá.

– De mit fogsz csinálni? Nem hagyhatod ott a rendőrséget. Ez a munkád.

– Találok majd valami mást. Ez most nem aggaszt. Nem maradhatok közöttük, tudva, amit tudok. El kell tűnnünk, különben komoly bajba kerülhetünk.

– Calvin azt akarja, hogy én vigyem a pénzt San Franciscóba holnap – mondta Iris. – Azt mondja, ha nem, akkor… Kit… – visszafojtott egy kitörni készülő zokogást. – Azt mondtam, hogy elviszem.

– Nem viszed el. Ezért mondtam, hogy el kell tűnnünk ma este, különben belekeveredünk. S ha belekeveredünk, akkor bűntársak leszünk a gyilkosságban. Egy szót se erről többet. Ma éjjel elmegyünk.

– De hová megyünk? – kérdezte Iris. – Egyáltalán nincs pénzem… Nem mehetünk el csak úgy.

– Nekem van egy kevés – mondta Travers. – Nem sok, de három-négy hónapig elég. A negyedtizenkettes vonattal Friscóba megyünk. Holnap reggel összeházasodunk, és nekilátok munkát keresni.

Iris tétovázott, majd megszorítva Travers kezét, bólintott.

– Rendben van. Veled megyek. Bármit mondasz, biztos, hogy igazad van.

– Jól van. – Travers elővette az eljegyzési gyűrűt a zsebéből, és felajánlotta Irisnek: – Szeretné visszakapni a gyűrűjét, Mrs. Travers?

Fél tízkor Thomson seriff éppen le akart ülni, hogy megnézzen egy westernfilmet a tévében, amikor megszólalt a bejárati ajtó csengője. A feleségére nézett, grimaszt vágott, kikászálódott a karosszékből, és az ajtóhoz ment.

– Hát te, mit keresel itt? Helló, Ken – mondta, amikor megismerte látogatóját. – Csak nem azt akarod mondani, hogy valami baj van?

– Nincs semmi baj, seriff – nyugtatta meg Travers, és követte a kis nappaliba. – Egy másfajta sürgős ügyről van szó. – Seriffhelyettesi jelvényét és 45-ösét az asztalra tette. – Most azonnal kilépek a rendőrségtől. Sajnálom, hogy ezt a nyakába öntöm, de bizonyos körülmények rákényszerítenek. Ma éjjel Friscóba utazunk Irisszel. Holnap összeházasodunk. Kilépek, mert nem akarok rendőr lenni, amikor összeházasodunk.

A seriff csak nézett Traversre, majd nehéz léptekkel a karosszékhez sétált, és leült.

– Nos! Muszáj bombát dobni egy öregember ölébe ilyen késő este? Mi rossz van abban, ha valaki rendőr? Miért nem veheted el Irist, ha rendőr maradsz?

– Bizonyos körülmények miatt – mondta Travers zárkózottan.

– Azok bizonyára vannak. Nem gondolod, hogy jogom lenne tudni, mik ezek a körülmények?

– De igen, gondolom, de sajnálom, seriff… Nem mondhatom el.

A seriff meghúzta a bajszát.

– Nézd, fiam, több mint öt éve dolgozunk együtt. Gyerekkorod óta ismerlek. Mondd meg az igazat! Mi a baj?

– Nem mondhatom meg, seriff – mondta Travers. – Ki kell lépnem, ennél többet nem mondhatok.

– Jövőre te leszel a seriff. Nem dobhatod el a karrieredet csak így, Ken! Gondoltál erre?

– Természetesen, gondoltam – mondta Travers egy kissé türelmetlenül. – Tudom, mit csinálok. Ki kell lépnem, ezért kilépek.

A seriff megvonta a vállát.

– Nos, rendben, art hiszem, nem tudlak lebeszélni. – A jelvényre és a pisztolyra mutatott. – Ezek még a tieid. Öt perc alatt nem lehet kisétálni a rendőrség kötelékéből. Néhány hétbe beletelik, amíg hivatalosan is megszabadulsz tőlünk, de ez nem jelenti azt, hogy nem engedlek el ma éjszaka, ha annyira fontos a dolog. Tartsd meg a jelvényt és a pisztolyt, amíg nem kapod meg a papírokat.

– Nem akarom őket – mondta Travers. – Ami engem illet, én ettől a pillanattól hivatalosan szabadnak érzem magam.

A seriff felállt.

– Biztos, hogy nem akarod elmondani, mi a baj? Megbízhatsz bennem, Ken. Talán segíthetnék.

Travers feszülten elmosolyodott, és kezet nyújtott.

– Köszönöm, seriff, de nincs semmi, amit mondani akarok.

A két férfi kezet fogott.

– Azt hiszem, hogy ez az átkozott bankrabló megússza a dolgot – mondta a seriff sötéten. – Arra számítottam, hogy te majd elkapod. Ez a feladat meghaladja az én képességeimet, de Eastonét is.

– Ha el kell, hogy kapják, el fogják kapni – mondta Travers merev arccal. – Majd jelentkezem. Addig is, viszlát, és köszönet mindenért.

Kiment a várakozó kocsihoz. Iris kérdően nézett rá, ahogy beült mellé a kocsiba.

– Az egyes számú probléma megoldva. Elengedett. Most hozzátok megyünk, hogy összepakolj néhány dolgot. Odakint megvárlak. Ha bármi baj van, csak szólj, majd én megoldom.

– Nem lesz semmi baj – mondta Iris.

Tíz perccel később megálltak a panzió előtt.

– Menj és csomagold össze, amire szükséged van – mondta Travers. – Egy óra múlva indulnunk kell. Ha szükség van rám, csak szólj.

Ahogy Iris belépett a házba, meghallotta a tévéből kiszűrődő zenét, ami betöltötte a házat. Gyorsan felment a szobájába. Becsukta az ajtót, elővett néhány bőröndöt, és sietősen pakolni kezdett. Ez eltartott egy ideig, de végül elkészült. Éppen próbálta lezárni az egyik bőrönd tetejét, amikor Calvin hangját hallotta: – Segíthetek?

Iris villámgyorsan megfordult, a szívverése is elállt. Calvin az ajtóban állt, merev, rosszindulatú vigyorral az arcán, és őt nézte.

Iris elhátrált tőle, amint bement a szobába, és becsukta az ajtót.

– Menjen innen! – mondta rémülten. – Ne jöjjön közel hozzám!

– Mire való ez az izgatottság? – kérdezte Calvin kedvesen – Miért csomagol? Csak nem elutazik?

– Elmegyek Kennel ma éjjel – mondta Iris; megpróbált nyugodt maradni. – Odakint van… rám vár. Most pedig, menjen el!

– Még van egy kis dolga holnap, amit az anyja kedvéért meg kell csinálnia. Addig nem mehet el.

– Nem csinálom meg! Ken tud mindent… Tűnjön el!

Calvin az ablakhoz ment, lenézett a feljáróban várakozó kocsira. Forró, leforrázó düh öntötte el.

– Mit tervez a barátja… börtönbe küldi az anyját? – kérdezte a lány felé fordulva, és őt nézve.

– Kilép a rendőrségtől. Összeházasodunk. Kérem, menjen el!

– Úgy érti, nem tesz semmit Kit ellen, és ellenem se?

– Igen, úgy értem.

Calvin gondolkodott egy pillanatig, majd átkapcsolt elbűvölő modorára.

– Hát az meg hogy lehet? Ez nagyszerű! Talán jobb is mindkettőjüknek, ha távol tartják magukat ettől a dologtól. – Keresztülment a szobán, erős ujjaival lenyomta a bőrönd tetejét. – Leviszem a csomagjait.

Iris nem szólt semmit. Nézte, ahogy a férfi felkapja a két táskát, és kimegy a szobából. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, megpróbálta lecsillapítani testében a remegést, majd gyorsan kiment a szobából, fel Kit szobájához. Lenyomta a kilincset, de az ajtó kulcsra volt zárva.

– Kit… én vagyok. Beszélni szeretnék veled.

Nem jött válasz.

Kopogtatott.

– Kit… kérlek… Elmegyek, kérlek, engedj be!

Egy hangos, részeg hang kiáltott ki: – Menj a pokolba! Bánom is én! Tűnj el, és ne is gyere vissza!

Iris lépett egyet hátrafelé, tétovázott, majd megfordult, és leszaladt a lépcsőn. Calvin a hallban állt.

– Hát, akkor, viszontlátásra! – mondta. – Jó nászutat! Nem hozom zavarba a vőlegényét azzal, hogy kimegyek. Lehet, hogy nem hiszi, de el fogjuk vinni szárazon. Nincs többé ellenfél. A maga okos leendő férje volt az, aki miatt aggódtam.

Iris felkapta a két táskát, és anélkül, hogy Calvinre nézett volna, kiment a türelmetlenül várakozó Travershez.

Calvin nézte, ahogy elhajtottak, majd lassan felment a szobájába. Leült, és rágyújtott. Visszatért a magabiztossága. Persze nehézségeket okoz majd, hogy Iris nem vitte ki a pénzt, de legalább most már nem kell másért aggódnia, mint az öregedő seriff és az ostoba Easton miatt. Meg fogja találni a módját, hogyan csempéssze ki a pénzt. A legfontosabb most az volt, hogy Traverstől megszabadult.

Tizenegy felé még mindig csak ült, és cigarettázott, amikor a válaszajtó kilökődött, és Kit bejött.

Calvin felpillantott.

Egy újabb jelenet következik, gondolta magában idegesen. Kibőgte a szemét, és merev volt megint.

– Hova ment Iris? – kérdezte az ajtóban állva.

– Amíg te fürödtél az alkoholban – mondta Calvin, kinyújtva erős lábait –, megoldódtak a problémáink. Iris, nagyon okosan, elhatározta, hogy férjhez megy a zsarujához, aki szintén nagyon okosan, a körülményekre való tekintettel, elhatározta, hogy kilép a rendőrség kötelékeiből. Együtt utaztak el valahová, s feltételezem, hogy többé nem látjuk őket. Ez nekünk nagyon jó, mert

nem maradt más, mint egy hóbortos öreg seriff és egy gyomorfekélyes FBI-ügynök, hogy fényt derítsen a híres bankrablásra. Egyiküknek sincs sok esélye, szóval a mi esélyeink igen jók a jelen pillanatban.

– Feleségül megy ahhoz a fiúhoz? – ismételte el Kit, amint bejött a szobába.

– Miért ne? Nagyon okos fiú. Ha lenne lányom, örülnék, hogyha férjhez menne hősünkhöz.

– Tartozom neked valamivel, nem? – mondta Kit, miközben leült, és gyűlölettel nézett Calvinre. – Mennyire kívánom, bárcsak soha ne találkoztam volna veled! Tönkretetted az életemet. Remélem, te is úgy fogsz szenvedni, ahogy én temiattad.

Calvin elnyomott egy ásítást.

– Van rá esély, de bízom benne, hogy nem következik be, bár az élet időnként elég furcsa. Keresztülhúzza a számításokat! Nos, vége a drámának? Üzleti megbeszélnivalóink vannak. Van egy ötletem.

– Hallani sem akarom!

– Mégis meg kell hallgatnod! – mondta Calvin. – Mondtam neked, hogy mostantól olyan elválaszthatatlanok leszünk, mint a sziámi ikrek, akár tetszik, akár nem. Holnap kilépek a banktól. A hét végén összeházasodunk, és mit gondolsz, ki lesz a tanúnk? – Rávigyorgott Kitre. – Ezt nagyon jól kitaláltam. Nem más, mint a mi öreg barátunk, Easton. Nemcsak az oltárhoz vezet majd bennünket, hanem még a floridai vonatig is eljön velünk. Milyennek találod ezt a nagyszerű ötletet? Elkísér bennünket a vonathoz, és nem fogja hagyni, hogy olyan ostobaságot csináljon valaki, hogy átkutatja a csomagjainkat. Az a fickó bír engem. Bármire rá tudom venni. – Calvin mosolya még szélesebb lett. – Tetszik?

Nyerő ötlet. Tíz napon belül, bébi, kint leszünk innen, és nagy pénzköltést csapunk.

– Mi van, ha én ezt nem akarom? – kérdezte mély, tétova hangon Kit.

– Nincs más választásod. Vagy amit mondok, vagy a bíróságon kötsz ki. Ne izélj már! Aludd ki ezt magadból! Megússzuk a dolgot… nem látod? Csaknem célba értünk.

– De továbbra is együtt kell élnünk magunkkal.

Calvin hátrahajolt a székén. Bosszúsan hosszú, mély lélegzetet vett.

– Mit értesz ezen?

– Te úgysem értenéd – mondta Kit. – Én is csak most kezdem megérteni. Nem lett volna szabad elkövetnünk, amit tettünk.

– Ez egy nagyon elmés megjegyzés. Megtettük, és ezen már nem tudunk változtatni. Nézd, részeg vagy. Hagyd mindezt rám. Csak arra kérlek, maradj annyira józan, hogy végigcsináld a dolgot. Én elintézek mindent. Azt csináld, amit mondok. Rendben?

Mivel Kit nem válaszolt, Calvin folytatta: – Gyorsan eladjuk ezt a házat. Holnap rábízom a dolgot egy ügynökre. Jobb, ha közöljük a dolgot az öregekkel. Írok a floridai haveromnak, hogy írjon egy levelet, amiben állást ajánl nekem. Ez a bank miatt kell. Mindent a lehető leggyorsabban kell intéznünk. Még a végén a nagyfőnök lecseréli Eastont, és valaki olyat ültet a helyére, aki olyan okos, mint Travers.

Kit lassan felállt, és bizonytalanul az ajtóhoz ment. Megállt, és mereven nézett Calvinre egy hosszúnak tűnő pillanatig. Volt valami a tekintetében, ami hirtelen félelemmel és nyugtalansággal töltötte el Calvint.

Kit elfordult, s még mindig szótlanul, visszament a szobájába, és becsukta az ajtót kettejük között.

HETEDIK FEJEZET

1.

Másnap reggel Calvin korán elment a bankba. Hozta magával a bőröndjét, és a bank hátsó bejáratához közel parkolt le a kocsijával. Egyenesen a páncélterembe ment, és bepakolta a fizetéspénzt a bőröndbe.

A pénz látványa visszaadta magabiztosságát. Kiment a hátsó kijáraton, és a pénzt bezárta kocsija csomagtartójába.

Ez volt az első lépés. Biztos volt abban, hogy a pénzt akadály nélkül el tudja vinni a panzióba. Akkor kell majd figyelnie, amikor megpróbál vele kijutni Pittsville-ből.

Várt kilencig, majd fogta a telefont, és felhívta Marthyt a központban. Jelentette, hogy a lány, aki Alice helyére jött, hirtelen férjhez ment, és elutazott, ezért sürgősen szüksége lenne valakire. Marthy megígérte, hogy a következő vonattal küld valakit átmenetileg. Ezután Calvin elmondta, hogy kapott egy jó állásajánlatot Floridába. Nősülni készül, és ezért elhatározta, hogy állást változtat. Kérte, hogy Marthy legyen olyan szíves, és engedje el a hét végétől.

Marthy azonnal nehézségeket támasztott. Felhívta Calvin figyelmét, hogy szerződése a hónap végéig szól. A bankrablás ügyét még nem zárták le. Joe Lamb még mindig beteg. Nehéz lesz találni valakit Calvin helyett.

Calvin növekvő türelmetlenséggel hallgatta mindezeket.

– Nem változtat semmin – mondta, amikor Marthy befejezte. – Kilépek. Hét végén már nem leszek itt, és nagyon örülök, hogy megszabadulok ettől a jelentéktelen banktól és ettől a porfészektől. Ha azt hiszi, hogy vissza tud tartani, csak rajta, próbálja meg.

– Ebben az esetben – mondta Marthy kurtán – már holnaptól elmegy. Azonnal küldök valakit, aki leváltja – csapta le a kagylót.

Calvin letette a telefont a helyére. Cigarettára gyújtott, s nyugtalanul figyelte a parázsló véget. Felégette maga mögött a hidat. Ki volt rúgva. Lehet, hogy nem kellett volna így beszélnie Marthyval. Majd a háromszázezer dollárra gondolt, ami a csomagtartójában volt ebben a pillanatban, és elmosolyodott. Miért aggódik? Ki akar bankmenedzser lenni, ha ennyi pénze van? Tárcsázta Easton irodáját.

Egy lány vette fel a kagylót. Néhány pillanat múlva Easton jelentkezett.

Calvin látta, hogy bejön egy ügyfél. A férfi türelmetlenül várt a kiszolgálásra. Csak várjon, gondolta Calvin, és megkérdezte Eastontól, hogy hogy van. Meghallgatta panaszait a gyomorfájdalmairól, majd közbevágott, és elmondta, hogy otthagyja a bankot, megnősül, és Floridába megy. Megkérdezte Eastont, hogy lenne-e a tanúja. Easton egy pillanatig bizonytalankodott, és Calvin arra gondolt, nem siette-e el a dolgot.

– Ez elég hirtelen jött, nem? – mondta Easton. – Miért megy Floridába?

– Egy barátomnak van ott egy étterme – válaszolt Calvin. – Akar egy társat. Túl jó lehetőség ahhoz, hogy

kihagyjam. Kitre is szükség lesz. Nézze, vár rám valaki. Szombaton lesz az esküvőnk. Számíthatok magára?

– Miért ne? Természetesen! Örülök, hogy a segítségére lehetek. – Easton hangja nem úgy hangzott, mintha boldog lenne. Irigyen arra gondolt, hogy egyes emberek milyen szerencsések. Itt van ez a fickó: nem elég, hogy megkap egy olyan nőt, mint Mrs. Loring, még üzlettárs is lesz. Ennyit a szerencséről!

– Jól van, és köszönöm – mondta Calvin. – Addig még látjuk egymást – köszönt el.

Kiment, és beváltotta az ügyfél csekkjét. Attól kezdve mindig volt valami dolga. Már majdnem tizenegy óra volt, amikor csörgött a telefon. Ketten vártak Calvinre, ezért hagyta, hadd csörögjön. Ingerült lett, hogy a csörgés nem szűnt meg. Végül, mikor az ügyfelek elmentek, bement az irodába, és felkapta a kagylót.

– Itt Thomson seriff – jelentkezett be a seriff. – Már kezdtem azt hinni, hogy nem kapok választ.

– Egyedül vagyok – csattant fel Calvin. – Mi az?

– Ide tudna jönni a Bentley áruházhoz, Mr. Calvin? – kérdezte a seriff. – Tudja, hol van? A nagyáruház, amit most építenek az Eisenhower Avenue-n. Ha azt mondom, azonnal, akkor úgy is értem, hogy ebben a percben.

Calvin azt gondolta, hogy a seriffnek elment az esze.

– Hát ezt meg, hogy érti? – morogta. – Még egy óráig nyitva kell tartanom a bankot. Mi közöm nekem az áruházhoz?

Csend támadt a vonalban, majd a seriff folytatta: – Sajnálom, Mr. Calvin, próbálom óvatosan elmondani ezt a hírt. Baj van… Mrs. Loring…

Calvin úgy érezte, egy vaspáncélos ököl csap le a szívére. Olyan erővel szorította a telefonkagylót, hogy a körmei elfehéredtek.

– Mrs. Loring? – A hangja elfátyolosodott. – Mi… mi…? – Erőfeszítést tett, és összeszedte magát. Hangjára ügyelve folytatta: – Legyünk túl rajta, seriff. Mi a baj?'

– Fenn van az állványzaton… azon a részen, ahol építenek. Azzal fenyegetőzik, hogy leugrik.

Hideg verejték öntötte el Calvin kezét. Fenyegetőzik, hogy leugrik! Ha ez a tántorgó részeg megöli magát, ott a levél, amit az ügyvédnek ki kell nyitnia: a halálom esetén.

– Mit csinálnak vele? – Észrevette, hogy kiabál.

– Nyugodjon meg! Mindent megteszünk, ami tőlünk telik, de az nem sok. A tűzoltók készenlétben várakoznak. Egyik emberünk felment hozzá, hogy beszéljen vele, de nem hallgatta meg. Arra gondoltam, hogy maga észre térítheté.

– Igen… mióta folyik ez? Mióta van ott fenn?

– Úgy egy félórája. Nem tudna azonnal idejönni, Mr. Calvin?

– Megyek – mondta Calvin, és lecsapta a telefont. Gyorsan kiment az irodájából.

Várt rá egy ügyfél, egy kövér, zsémbes kinézetű alak, aki ápolt ujjaival dobolt a pulton.

– Meddig kell még várnom? – kérdezte. – Szeretnék beváltani egy csekket.

– A bank zárva van – kiáltott rá dühösen. – Tűnjön el!

A férfi nem hitt a fülének. Kövér arca elhűlt Calvin arckifejezése láttán.

– Gyerünk… tűnjön el! – vicsorgott rá Calvin.

A férfi hátrált, megfordult, és kirohant. Calvin kulcsra zárta az ajtót. Majd hátrarohant a kocsijához.

Arra gondolt, hogy itt van, bekövetkezett, amitől félt! Őrült voltál, hogy egy alkoholistával kötötted össze magad. Ha nem csinálok valamit, megöli magát, és akkor nekem is végem. Nem lett volna szabad szem elől tévesztenem! Nos, kihívtam magam ellen a végzetet, és most itt van.

Bemászott a kocsijába, és hajtott, mint egy őrült. Ahogy befordult az Eisenhower Avenue-ra, meglátta a tömeget. A szíve a torkában dobogott.

Egy rendőr intett neki, hogy álljon meg – Oda kell mennem – mondta Calvin, kihajolva a kocsi ablakán. – Thomson seriff azt akarja, hogy beszéljek a nővel. A nő a menyasszonyom. Segítsen átjutni!

A rendőr ránézett, megismerte, és bólintott.

– Rendben van, uram. Lassan menjen. Akkor keresztülengedik.

Ellépett a kocsitól, belefújt a sípjába, mutatott valamit egy másik rendőrnek, aki beljebb állt.

Ahogy Calvin lépésről lépésre befelé haladt a tömegben, látta, hogy az állvány lábánál tűzoltók állnak, és néznek felfelé. Álltak ott még férfiak, nők, gyerekek, elborzadt arccal néztek mindannyian felfelé. Legyőzte a késztetést, hogy leállítsa a kocsiját, és ő maga is felfelé nézzen. A másik rendőr felé araszolt, aki a tömegen keresztül utat tört hozzá, vörös volt az arca a dühtől: – Mi az ördögöt csinál? Hova megy? – rivallt rá Calvinre.

– A nő ott fenn, a menyasszonyom – mondta Calvin határozottan és kurtán. – Azt gondolják, hogy én rá tudom beszélni, hogy lejöjjön.

A zsaru megenyhült.

– Hagyja itt a kocsit – mondta Calvinnek. – Nem tud vele keresztülmenni a tömegen. Thomson seriff várja magát.

Calvin kiszállt a kocsijából. Közben nem feledkezett meg a háromszázezer dollárról, ami a kocsi csomagtartójában volt. A kocsiból kiszállva követte a több száz ember tekintetét.

A Bentley áruházat új szárnnyal bővítették. Egyelőre még csak az állványokat és az acélvázat húzták fel. Ezen a csontvázon, hatvanméternyire az utca fölött volt Kit. Egy acéloszlopok alkotta háromszög csúcsába préselte be magát. Lába, egyik a másik előtt, egy vékony póznán nyugodott. Egy rossz mozdulat halálos, hosszú esésbe küldheti.

Calvin lába földbe gyökerezett, amint fölfelé bámult a távoli alakra. Kit nadrágot és bőr viharkabátot viselt. Cigarettázott, és úgy tűnt, teljesen közömbös az őt bámuló emberekkel szemben.

– Itt van – mondta egy hang, és megragadta Calvin karját. Erőlködve elvonta a tekintetét a veszélyesen felkapaszkodott alakról, és üres tekintettel bámult Thomson seriffre. – Rossz bőrben van – mondta a seriff. – Voltunk fenn, de amint másfél méternyire megközelítettük, azzal fenyegetőzött, hogy leugrik. Gondolja, hogy tud tenni valamit?

Tudva, hogy minden tekintet őt nézi, Calvin azt mondta: – Nem tudom. Megpróbálom. Természetesen részeg.

A seriff meghúzta a bajszát.

– Nem értem, hogy tudott felmenni anélkül, hogy leesett volna. A munkásokat daru viszi fel oda kosárban, ahol ő van. Ő meg csak kisétált, mintha a járdán menne.

– Fel tudnak vinni hozzá a kosárban? – kérdezte Calvin.

– Természetesen. Talán, ha meglátja, lejön magával, de vigyázzon, ideges.

Utat törtek maguknak a tömegen keresztül a daru kosarához. Megálltak mellette, és felnéztek. Kit elpöccintette a levegőbe a cigarettavéget. Nézték, ahogy a pici fehérség köröket leírva leesik a földre. Hosszú időnek tűnt, amíg elérte a tömeget, amely keskeny utat nyitott neki, hogy a járdára essen. Egy emlékvadász rácsapott.

– Nincs tériszonya? – kérdezte a seriff Calvin fehér arcát látva. – Ha van, jobb, ha nem megy fel. Magasan van.

Calvin bemászott a kosárba.

– Minden rendben lesz – mondta. – Csak vigyenek fel oda.

– Ne nézzen le, és ne támaszkodjon a kosár oldalának, mert felborulhat. Sok szerencsét! – mondta a seriff, és intett a daru irányítójának, aki még Kitnél is magasabban ült kis, üvegezett kabinjában.

Ahogy a kosár lassan felfelé emelkedett, a tömeg izgatottan felsóhajtott. A kosárban álló Calvin Kitet nézte, aki figyelte, ahogy egyre közelebb emelték hozzá.

A daruvezető fokozatosan vitte felfelé. Végül Calvin Kittel pontosan egy magasságban lengett. Körülbelül hat méterre voltak egymástól. Az acélállványzat miatt a darus nem tudta közelebb vinni Calvint. Calvin a vaskosár szélébe kapaszkodott. Émelygett a gyomra az alatta lévő hatalmas mélységtől.

– Helló – mondta Kit. – Már vártalak. Tudtam, hogy jönni fogsz.

– Nos, itt vagyok – mondta Calvin, erőlködve, hogy nyugodt maradjon a hangja. – Mi az ördög bújt beléd? Nem tudnál idejönni? Leviszlek.

Kit nevetett.

– Gyere, és fogj meg. Csak ki kell szállnod abból a nevetséges szerkezetből, és végigsétálni azon a gerendán, majd bebújni ez alá, és már itt is vagy velem. Gyere, és akkor együtt tehetjük meg a rövidebbik utat lefelé.

Calvin kézfejével megtörölte az arcát.

– Mi ütött beléd? Mire jó ez a mutatvány? – Nem nagyon tudta, mit beszél. – Nem érsz el vele semmit. Gyere. Felejtsd ezt el! Segítek, ha jössz.

– Ha elkészültem – mondta Kit –, majd ugrok, de még nincs itt az ideje. Szenvedést okoztál nekem, most én okozok neked szenvedést. Itt maradok, amíg el nem készültem, aztán a rövidebbik utat választom. Attól a perctől kezdve, hogy földet értem, van még tizenkét órányi, és nem több, szabadságod. Ennyi ideig tart, míg az ügyvédemnek eszébe jut a levelem, amit nála hagytam. Amikor kinyitja, te már menekülni fogsz. Az lesz az a pillanat, amelytől kezdve úgy fogod érezni magadat, ahogyan én, az elmúlt hetekben.

Calvin csak nézte fehér, elkínzott arccal.

– A pénz itt van nálam – mondta. – Háromszázezer dollár. A kocsi csomagtartójában van. Kit, még mindig elmehetünk vele. Easton megígérte, hogy eljön tanúnak az esküvőnkre. Kivisz bennünket Pittsville-ből. Mondok valamit! Ha abbahagyod ezt, és lejössz, a pénz háromnegyed része a tiéd. Mit szólsz ehhez?

Kit kinyitotta kézitáskáját, és kivett belőle egy doboz cigarettát. Helyzetének hanyag semmibevételével rágyújtott, és lepöckölte az elhasznált gyufát a bámészkodók közé.

– Nem hallottad, mit mondtam? – kérdezte Calvin hangosabban. – Úgy hiszem… a hónap végére kijutunk

ebből a helyzetből, s lesz pénzünk, amit elköltheetünk. Térj észhez! Mi értelme ilyen messzire menni, és aztán ilyen hülyeséget csinálni?

Kit hosszú füstfelhőt fújt Calvin felé.

– Már beszéltem neked erről… de úgy látszik, nem érted. Magammal kell tovább élnem, és nem tudok. Nem gondoltam, hogy ez ilyen lesz. – Vértelen ajka cinikus mosolyra húzódott. – Éjjel-nappal Alice jár a fejemben. Álmaimban is látom a szerencsétlen teremtést. Nem tudom elfelejteni. Ezért… kilépek, ahogy te is meg fogod tenni nem sokkal utánam.

– Oké, ha te ilyen gyáva vagy – vicsorogta Calvin. – Tedd meg, de miért rántasz bele engem is? Az a levél… csinálj vele valamit. Nézd, én…

Kit gúnyos kacagása áttört kétségbeesett hangján.

– Ez a csel a dologban – mondta. – Azt hitted, minden rendben lesz, de nem úszod meg… ahogy én sem. Ha én megyek… te is jössz. Nem kellett volna Irist belekeverned a dologba. Ezt soha nem felejtem el neked. Együtt oldjuk meg ezt a problémát… Elsőként én megyek, te utánam, és nehogy azt hidd, megúszod.

S ekkor, látszólag minden ok nélkül, Calvin legalábbis nem látott semmit, Kit lába megcsúszott, és miközben elkapott egy oszlopot, elejtette a táskáját. Nem tudott megkapaszkodni, és leesett. Calvin akaratlanul is becsukta a szemét, végigfutott rajta a hideg. Hallotta alulról a tömeg hangos felhördülését. Egy nő felsikított. Calvin erővel kinyitotta a szemét.

Kit mindössze három métert esett. Elkapott egy állványoszlopot, és most lógott a levegőben.

Calvin most felette volt, lefelé nézett rá. Nézte, hogyan tornássza fel magát, a fák lombjai közt himbálózó majom

nemtörődömségével, a lehetetlen helyzetből egy biztonságosba. Egy pillanat alatt, ami Calvinben megfagyasztotta a vért, Kit újra letelepedett egy másik, újabb kétes biztonságot nyújtó acél háromszög csúcsában.

A darus, aki elborzadt elragadtatással figyelte az eseményeket, hozzáértőn engedte lejjebb a kosarat addig, míg Calvin újra egy magasságba nem került Kittel.

– Azt gondoltad, hogy most meghalok? – kérdezte Kit. Calvin látta, hogy az asszonynak egy arcizma sem rándul. – A magasság nekem semmi. Ha elkészültem, megyek, de még nincs itt az idő.

Calvin látta rajta, hogy fölöslegesen próbálná rábeszélni bármire is. Egy pillanatig megpróbálta összeszedni az erejét, hogy kilépjen a kosárból az állványzatra, és a veszélyes gerendákon át odamenjen hozzá, de nem volt hozzá bátorsága. Biztosan tudta, hogy ha az asszony elérné, magával rántaná a végzetes ugrásra.

– Utoljára kérlek, Kit – mondta. – Hagyj fel ezzel! Előttünk áll az élet! Nem látod?… eltűnhetünk a pénzzel… a táskámban van!

– Adj egy cigarettát – kérte Kit. – Elvesztettem az enyémet. Kell egy cigaretta.

Calvin remegő kézzel kivette zsebéből a cigarettáját, és óvatosan Kit felé dobta. Megborzongott, amikor, hogy elkapja a repülő cigarettát, Kit elengedte az acélrudat. Kit egy pillanatig megingott, majd visszanyerte az egyensúlyát.

Calvin könyörgött: – Kit! Gyere le. Együtt megoldjuk ezt a helyzetet…

Kit hirtelen olyan hangosan felkiáltott, hogy a lent állók is meghallották: – Menj a pokolba! Hagyj engem békén! Nem tudsz rábeszélni semmire. Tűnj el, mert különben leugrom!

Ez a hirtelen változás, szemének villogása meggyőzte Calvint, hogy nem tehet semmit. Intett a darusnak, lefelé mutatva, hogy engedje le.

A tömeg elégedetten, kéjesen felmordult, ahogy Calvin lassan leereszkedett a földre. A show-nak még nem volt vége.

2.

Négy órával később Kit még mindig fent volt, és a tömeg még mindig megbabonázva állt a túlzsúfolt téren.

Ez alatt a négy óra alatt egy rendőr, egy orvos és végül egy pap emelkedett fel Kithez a kosárban, sorban egymás után, hogy rávegyék az asszonyt, hogy jöjjön le. Egyikük sem járt sikerrel. Kit fent maradt, közömbösen az iránt, amit mondtak neki, egyik cigarettát a másik után szívta, és nézte maga alatt a felfelé bámuló arctengert, anélkül, hogy bármilyen érzelmi feszültséget engedett volna látni magán.

Calvin a városi szökőkút kőszélén ült. Ebből a kedvező helyzetből jól láthatta Kitet. Mellette volt a seriff és a városi kórház egyik orvosa.

– Ha sötétedésig ott marad – mondta a seriff –, kihúzunk alatta egy hálót, és felküldünk néhány srácot. Cselesnek kell lennünk. Azt hiszem, hogy el kell vakítanunk majd egy fényszóróval, hogy ne lássa a fiúkat, akik a hálót felszerelik.

– Nem hiszem, hogy most ugrani fog – mondta az orvos a szakértő fontoskodó hangján. – Minél tovább marad, annál kevésbé valószínű, hogy megteszi. Jó ötletnek

tartom a hálót, de meg kell várnunk a sötétedést. – Az órájára nézett. – Még öt óra van addig.

Calvin, hallva a két ember beszélgetését, azt gondolta: – Ti ostobák, nem ismeritek Kitet. Ugrani fog, az ördög vigye el. Amikor úgy érzi, itt az ideje, ugrani fog, és nem ad nektek esélyt, hogy kifeszítsétek a hálótokat. Így okoz nekem szenvedést! Csak tudnám, hogy biztosan megírta-e azt a levelet! Ha nem, akkor az egész nem érdekelne, de ha igen… Csak az időmet vesztegetem azzal, hogy itt ülök. Amíg tart ez a cécó, talán kijutok a városból. Huszonnégy órás előnyöm lesz velük szemben. De ki tudok jutni? A közúti ellenőrzés még mindig folyik. Easton nélkül biztosan átnézik a kocsimat, s akkor végem.

Hirtelen erőt vett rajta, hogy csinálnia kell valamit. Az elmúlt négy óra pattanásig feszítette az idegeit. Nem volt képes még öt órát várni sötétedésig, amíg kipróbálják ezt a sületlenséget a hálóval.

Talpra állt. Kövér arcába vér tolult, tekintete vad volt.

– Újra felmegyek – mondta. – Nem vagyok képes csak itt ülni. Beleőrülök.

– Nem hiszem, hogy bármi haszna lenne – mondta az orvos. – Inkább békén hagynám, Mr. Calvin. Majd, ha sötét lesz…

– De én nem maga vagyok! – tört ki Calvin. – Az a nő ott fent a leendő felségem! Megyek, és beszélek vele újra.

Az orvos megvonta a vállát:

– Legyen óvatos. Olyan régóta éri a forró nap, hogy az előidézhetett…

– Hagyja már abba! – szakította félbe Calvin, és vállával utat tört magának a tömegben a kosárhoz. A darus még mindig a helyén volt, és amint meglátta, hogy Calvin int neki, beindította a daru motorját.

– Hé, Calvin!

Calvin megfordult. Easton jött felé, és csatlakozott hozzá a tömegen keresztül. Arca fehér volt, izzadságcsöppek futottak a gallérjára.

– A rádióban hallottam, mi történt – hadarta. – Nem hittem a fülemnek. Beugrottam a kocsimba, és itt vagyok. – Felnézett. – Szent egek! Mi az ördög bújt bele?

Calvin gondolatai fürgén jártak. Itt volt előtte az az ember, aki kijuttathatta Pittsville-ből. Megragadta Easton karját.

– Nagyon örülök, hogy itt van – mondta. – Megőrült. Már négy órája ott van. Felmegyek, hátha most rá tudom beszélni, hogy jöjjön le. Már egyszer voltam fenn, de talán most sikerül.

– Tehetek valamit? – kérdezte Easton; borzalmat kifejező tekintetét még mindig nem tudta levenni a magasan fölötte ülő alakról.

– Talán, igen… itt tudna maradni? – kérdezte Calvin. – Teljesen összetör ez a dolog. Magában megbízom. Ne menjen el.

– Számíthat rám – mondta Easton, jóleső érzéssel, hogy egy olyan embernek, mint Calvin, rá van szüksége. – Nyugodjon meg. Itt vagyok maga mellett.

Calvin bemászott a kosárba, és intett a vezetőnek, hogy indíthat. A levegőbe emelkedett. Képtelen lett volna megmondani, hogy mennyi idő alatt, de végül Kit magasságába került. Kit állapota figyelmeztető jel volt számára. A veszélyes helyzetben eltöltött hosszú idő már megviselte az idegeit. Arca krétafehér és elkínzott volt. Szeme azonban keményen csillogott, ami mutatta, hogy még mindig elegendő ellenállás van benne.

– Helló – köszöntötte Kit. – Jól szórakozol?

– Lejössz? – kérdezte Calvin, némi dühvel a hangjában. – Nincs még eleged ebből?

– Neked már igen?

– Nagyon, már több mint elegem van. Hagyd ezt abba, és gyere le!

Látta, hogy Kit tétovázik, majd azt mondja: – Nem hiszem, hogy le tudnék. Lemerevedtek az izmaim. Jól jönne egy ital! – Calvint nézte. – Ha azt mondom, megyek, segítesz?

– Nem megyek ki azokra a gerendákra – mondta Calvin. – Nem bízom benned, még magaddal rántanál. Nem segítek. Te csináltad magadnak ezt a bajt… kerülj ki belőle magad!

– Nem tudok. De lemegyek, ha segítesz. Úgy lemerevedtem, hogy mozogni sem tudok. Ha segítesz, férjhez megyek hozzád, és elmegyek veled. Nem tudok lemenni, ha nem segítesz.

Calvin gyanakodva fürkészte.

– Hirtelen változtattad meg az elhatározásodat, nem? Azt hittem, le akarsz ugrani.

– Elég hosszú ideje vagyok itt fenn ahhoz, hogy meggondoljam magam. Ha kinyújtod a kezed, belekapaszkodhatok.

– Azt nem! Nem érsz hozzám! Inkább megbízom egy kígyóban, mint benned. Felküldöm érted a rendőröket. Majd ők segítenek. Én nem.

A hirtelen gyűlölet, ami a nő tekintetében felvillant, megdöbbentette Calvint. Érezte, hogy ösztönös veszélyérzete megmentette őt. Kit magával akarta ragadni.

– Gyere ide, te ördög! – kiabálta. – Hagy kaparintsalak a kezeim közé!

– Menj a pokolba! – vicsorogta Calvin, és intett a darusnak, hogy engedje le a kosarat.

Abban a pillanatban, amikor a kosár elkezdett lefelé ereszkedni, Kit elhagyta az oszlopkereszteződés biztonságát, és előreugrott. Arca ijesztő volt az elkeseredett dühtől. Calvin rémülten látta, centimétereken múlt, hogy a karjával elérje a kosár szélét. Ha eléri, kiboríthatta volna őt a kosárból. Kit hosszú sikoltást hallatva leesett.

Megrázkódva Calvin becsukta a szemét. Hallotta a tömeg hörgését, majd a gyomrot felkavaró puffanást, ahogy Kit teste a járdát érte. A kosár gyorsan leereszkedett.

Easton megvárta, amíg Calvin, hamuszürke arccal, kikászálódik a kosárból. A kövér FBI-ügynök megfogta Calvin karját, hogy támogassa. Háttal Calvinnek, tőle úgy ötvenméternyire a tömeg meglódult. Két fehér köpenyes ember próbált meg utat törni a tömegben.

– Vigyen ki innen! – kérte Calvin, levegő után kapkodva, Eastont. – Rögtön elájulok! Vigyen ki innen!

– Rendben, fiam! – mondta Easton, akinek magának is fehéres-zöld volt az arca. – Jöjjön velem.

Ketten együtt kiverekedték magukat a tömegből. Senki nem figyelt rájuk. A tömeget csak Kit érdekelte.

– A kocsim ott van – mondta Calvin. – Vezetne? Vigyen a panzióba.

– Rendben – mondta Easton. – Sajnálom. Miért tette? El sem tudom mondani, mennyire sajnálom. – Calvin lezuhant a vezető melletti ülésre, arcát a kezébe temette. Gyorsan magához tért a megrázkódtatásból, amit Kit esése okozott, s most szerette volna kitalálni, mi legyen a következő lépés.

Hát, itt van, mondta magában. Ha ez a boszorkány tényleg hagyott hátra levelet, akkor mindössze néhány órám van, amíg üldözni kezdenek. Mozognom kell. A pénz a csomagtartóban van. Easton vezet. Tökéletes felállás, de vajon megteszi majd, amit mondok neki?

Sóhajtva hátradőlt.

– Részeg volt – mondta, miközben kezét a hátsó zsebébe csúsztatta. Ujjai összecsukódtak a pisztoly hideg agyán. – Azt hiszem, túl sok volt neki… megígérte, hogy abbahagyja az ivást. De, hogy miért tette…

– Nem tudom… – rázta meg a fejét Easton. – Hát igen, ha valaki elkezd inni… mindenre képes.

Calvin kihúzta a pisztolyt a zsebéből, és letette az ülésre kettőjük közé, miközben nagy kezével eltakarta Easton elől. Elgondolkodva nézte Easton profilját. Kövér, gyenge áll, határozatlan száj. Elhatározta, hogy megpróbálja.

– Meggondoltam magam – mondta. – Ki akarok menni Pittsville-ből. Ugye elvisz Merlin Baybe? Azt hiszem, jót tenne, ha látnám a tengert.

Easton lelassított, és Calvinre meredt.

– No, de az legalább százötven mérföldnyire van innen, fiam – mondta. – Nem vihetem oda. Dolgoznom kell. Nézze, elviszem…

– Merlin Baybe visz – szakította félbe Calvin, fülsértő hangon. – Hacsak nem akar egy ólomgolyót a nagy pocakjába.

Felvette a pisztolyt, és Easton oldalának nyomta. A kocsi kitért az egyenes irányból, majd visszanyerte egyensúlyát. Easton meg akart állni, de a pisztoly mélyebbre fúródott az oldalában.

– Menjen… hallja? – kiáltott rá Calvin. Hangjának tónusa olyan volt, hogy Easton hátán végigfutott a hideg. Sietve gyorsított. Már a főúton jártak. Alig múlt öt óra. Még túl korán van a hazafelé tartók csúcsforgalmához. Mindössze egy-két kocsi ment el mellettük.

– Megőrült? – kapkodott levegő után Easton. – Az isten szerelmére! Mit csinál? – Egy gyors pillantással már megbizonyosodott róla, hogy Calvinnél tényleg pisztoly van.

– Nyugodjon meg, és csinálja, amit mondok – szólította fel Calvin. – Nem merült még fel a kemény koponyájában, hogy én raboltam el a fizetéspénzt, és öltem meg Alice Craiget?

– No, de!… No, de… – Easton annyira megdöbbent, hogy szóhoz sem jutott.

– Kit Loring is benne volt – folytatta tovább Calvin. – Ezért ugrott le a hülye tyúk. Hagyott egy levelet az ügyvédjénél, amiben mindent bevall, ezért kellett nekem meglépni. Ne feledkezzen meg arról, Easton: egy rossz mozdulat, és vége!… Mit vesztethetek?

– Nem jut messzire – figyelmeztette Easton reszkető hangon. – Jobb, ha feladja. Egy mérföldnyire járőrök ellenőrzik az utat. Adja ide a pisztolyt, és én megpróbálom elérni, hogy a lehető legenyhébb büntetést kapja.

– Pofa be! – üvöltött rá Calvin. – Keresztülvisz azon az ellenőrzésen! A pénz a kocsi csomagtartójában van, és én akkor is átmegyek az ellenőrzésen, ha meg kell magát ölnöm. Kihasználja, hogy FBI-ügynök, és átvisz. Ha nem, maga lesz az első, akibe beleeresztek egyet! – Calvin Easton kövér oldalába nyomta a revolvert. – Nyomja a pedált! Nem figyelmeztetem másodszor is. Ha nem tudja megakadályozni, hogy átkutassák ezt a kocsit, kap egy

ólmot a hájas hasába. Napokig is eltarthat, amíg belehal. Hallja? Napokig.

Easton, viaszfehér arccal, növelte a sebességet. Néhány perc múlva mindketten meglátták az ellenőrző pontot és a három várakozó rendőrt.

NYOLCADIK FEJEZET

1.

Miközben a két kórházi orvos becsúsztatta a lepedővel letakart hordágyat a mentőkocsiba, Ken Travers átvágta magát a tömegen. A hordágy látványa megállította egy pillanatra, majd meglátva, hogy a seriff, bajszát húzogatva, ott áll a közelben, odament hozzá.

– Meghalt?

– Hello, Ken, hogy kerültél ide? – kérdezte csodálkozva a seriff. – Azt hittem, hogy San Franciscóban vagy.

– A rádióban hallottam, mi történt. Azonnal idejöttem. Meghalt?

– Igen. Leugrott, miközben Calvin megpróbálta rábeszélni, hogy jöjjön le. Hol van Iris?

– A hotelben hagytam. Tudtam, hogy le fog ugrani. Nem akartam, hogy idejöjjön.

– Igazad volt… szörnyű dolog – a seriff megrázta a fejét. Hátralépett, ahogy a mentőautó lépésben elindult kifelé a tömegből. – El nem tudom képzelni, miért csinálta?

Travers megkérdezte: – Hol van Calvin?

A seriff határozatlanul körülnézett.

– Azt hiszem, itt lesz valahol. Szegény ember! Most szombaton lett volna az esküvőjük… és most ez van.

Travers nagyot lélegzett. Most, hogy Kit halott, már semmi akadálya, hogy letartóztassa Calvint. Még mindig megszerezheti a jutalmat.

– Seriff…, rosszul ítéli meg Calvint. Ő az az ember, akire vadászunk… Johnny Acres. Van ellene elég bizonyítékom.

A seriff csak tátotta a száját Traversre.

– Várj csak, fiam! Mit mondasz?

– Adja kölcsön a fegyverét, seriff. Még nem léptem ki a rendőrségtől. El akarom kapni Calvint.

A seriff bizonytalankodott, majd látva Travers arckifejezését, előhúzta negyvenötösét, és átadta neki.

– Biztosan tudod, mit csinálsz?

– Biztosan. Hol van?

A seriff intett az egyik rendőrnek, aki odajött hozzájuk.

– Nem látta valahol Mr. Calvint?

– Elmentek Mr. Eastonnal – mondta az őrmester. – Együtt mentek el, úgy tíz perce.

– Easton kocsijával? – kérdezte Travers.

– Nem… Mr. Calvinével, de Mr. Easton vezetett. Mr. Calvin elég rosszul nézett ki. Gondolom, Mr. Easton hazavitte.

– Velem jön, seriff? – kérdezte Calvin. – Útközben mindent elmondok.

A seriff kicsit szédülten beült a kocsijába, Travers mellé.

– Menjünk Mrs. Loring panziójába – mondta Travers. – Tapossunk bele. Calvin bizonyára menekül.

– Easton vele van – hívta fel Travers figyelmét a seriff, miközben a kocsit szélsebesen a főút felé vezette.

– Ez az ember veszélyes. És Easton nem sejt semmit…

– Mi ez az egész? – kérdezte a seriff elképedten. – Miből gondolod, hogy Calvin az, akit keresünk?

Travers elmondott neki mindent.

* * *

Easton lelassított, ahogy az ellenőrzőponthoz értek.

– Vigyázzon magára! – mondta Calvin fenyegetően. – Ha átjuttat, haja szála sem görbül, de ha valamiben sántikál, ez lesz az utolsó dolog, amit életében tesz.

Easton megállt, ahogy az egyik rendőr megindult felé. A rendőr felismerte Eastont és a szokásos tisztelgéssel üdvözölte. Megfordult, és intett a két másik rendőrnek, akik felemelték az utat elzáró fasorompót.

– Gyerünk! – mondta Calvin. – Taposson bele! Ne adjon lehetőséget nekik, hogy beszéljenek magával!

A pisztolyt az oldalában érezve, Easton arca fehér volt, izzadság cseppek csurogtak a szemébe. Keményen rátaposott a pedálra, és a kocsi meglódult előre. A rendőrtisztnek el kellett ugrania előle. Calvin integetett a rendőrnek, ahogy a kocsijuk elsöpört az ellenőrző pont mellett, és kiment a nyílt főútra.

– Sikerült! – gondolta Calvin diadalittasan. Visszanézett. A rendőrök csak néztek utánuk, de nem követték a gyorsuló autót.

Easton gondolkozott: Most mi lesz? Őrült, ha azt hiszi, hogy ezt megússza. De mi lesz velem? A lányt már megölte. Miért ne ölne meg engem is?

Calvin elvette a pisztolyt Easton oldalától.

– Menjen tovább – utasította. – Nem gondoltam, hogy ilyen könnyen fog menni. – Újra visszanézett a válla fölött.

Nem jött mögöttük egyetlen motoros rendőr sem. Kinyújtózott, bedugta a pisztolyt a combja alá, elővett egy doboz cigarettát. – Néhány mérföldnyire lesz egy elágazás Bellmore felé. Arra menjen tovább.

Easton megrázkódott. Ismerte azt az utat. Egy mérföldön keresztül hegynek felfelé kanyargott, majd egy sűrű erdőn vezetett keresztül. A hétvégeken ellepték a kirándulók, de a hét többi napján kihalt volt.

Ott meg fog ölni, gondolta. Ez az, amit tervez.

– Ott majd megállunk – mondta Calvin, mintha olvasna a gondolataiban. – Maga kiszállhat, és visszasétálhat. Ez nekem egy órás előnyt ad. Ez minden, amire szükségem van.

Easton tudta, hogy hazudik. Bár volt nála fegyver a vállára akasztott pisztolytáskában, tudta magáról, hogy nem elég gyors ahhoz, hogy kivegye, és megölje Calvint, mielőtt az lelőné. Sohasem volt elég ügyes és elég gyors. Ezidáig szerencsésen elkerülte azokat a helyzeteket, amelyekben pisztolyt kellett volna rántania.

Calvin figyelte Eastont. Látta arcán a kétségbeesett félelmet.

Tudja, hogy megölöm, gondolta. Biztosan van nála fegyver. Meg kell tennem azonnal, amint megáll a kocsi. Nem kockáztathatom meg, hogy kiszálljon.

– Itt vagyunk – mondta, amint az útelágazás feltűnt a szemük előtt. Eastonra emelte a pisztolyt.

Easton felpörgette a kerekeket, és ráfordult a keskeny poros útra. Calvin visszanézett, de nem látott senkit, aki láthatta volna, hogy letértek a főútról.

Ez szerencse, gondolta, ha utánam jönnek, azt hiszik majd, hogy Merlin Baybe mentem. Amint megszabadultam

ettől a fajankótól, a bellmore-i reptérre megyek. S ha már San Franciscóban leszek, eltűnhetek szem elől.

Easton látta maga előtt az erdőt.

Meg kell próbálnom, gondolta. Addig nem lő, amíg le nem állok a kocsival. Az egyetlen lehetőségem, ha összetöröm a kocsit. Engem megtart a kormány. Kis szerencsével, ő szétveri a fejét a szélvédőben.

– Nyugi – mondta Calvin. – A hegy tetején megállunk.

Easton dobogó szívvel belenézett a visszapillantó tükörbe.

– Valaki követ bennünket – mondta reszelős hangon.

Calvin megfordult, hogy kinézzen a hátsó ablakon. Easton zihálva elfordította a kereket, letért az útról, és egyenesen egy fenyőnek tartott. Több, mint ötven mérföld per órás sebességgel mentek. Easton ösztönösen beletaposott a fékbe, mielőtt a fának ütköztek volna.

Érezve, hogy a kocsi elkanyarodik, Calvin visszafordította a fejét. Az ujjai automatikusan összezáródtak a pisztoly ravaszán, ahogy látta, hogy ütközni fognak. A pisztoly abban a pillanatban sült el, hogy nekimentek a fának.

Calvin hirtelen ütést érzett. Halványan eljutott hozzá az összezúzódó acél csörömpölése, majd elsötétült előtte a világ.

2.

– Hát erről van szó, seriff – mondta Travers. – Ezért vonultam vissza. Nem küldhettem Iris anyját börtönbe, s

ez azt jelentette volna. De most, hogy már halott… más a helyzet. Rávethetem magam Calvinre.

A seriff néhány pillanatig szótlanul vezetett tovább. Még mindig némileg bódultan attól, amit Tarverstől hallott, lassan a teendőkön kezdett gondolkodni. Végül azt mondta: – Igen… Hát, ez maradjon kettőnk között, Ken, mert ha ez kiderül, bajba kerülhetsz. Megteszek érted mindent, de megvádolhatnak azzal, hogy bűntárs voltál.

– Én is tudom – mondta Travers. – Meg kell próbálnom. Hé! Álljon meg! Lehet, hogy ez a fickó látta őket.

Egy motoros járőr jött feléjük az úton. Amint a seriff megállt, és intett, a rendőr beállt a kocsi mellé.

– Egy fehér Mercuryt keresünk – mondta Calvin. – Mr. Easton vezette. Nem látta?

– De igen – válaszolt a járőr. Úgy tíz perce láttam a Merlin Bay felé vezető úton.

– Merlin Bay?

– Igen.

– Köszönöm.

Amint a seriff sebességbe kapcsolt, Travers megszólalt. – Három mérföldnyire innen van egy közúti ellenőrző pont. Valószínűleg azért vitte magával Eastont, hogy átjusson rajta. Ez azt jelenti, hogy a pénz nála van.

A seriff mordult egyet, és beletaposott a pedálba.

Négy perccel később már az ellenőrző pontnál álltak meg. A két rendőr közölte, hogy a fehér Mercury tíz perccel azelőtt járt arra.

– Úgy siettek, mintha az ördög lett volna a sarkukban – mondta az egyikük összeráncolt homlokkal. – Mr. Easton betegnek tűnt. Amint a sorompó felemelkedett, azonnal elszáguldott, anélkül, hogy egy szót szólt volna hozzánk. Mi lehetett vele?

– Lehet, hogy baj van – mondta a seriff. – Engedjenek át bennünket, Jack. Sietünk.

Vállat vonva, a járőr intett a társának, hogy húzza fel a sorompót.

– Engedje, hogy én vezessek, seriff – kérte Travers. – Jobban ismerem ezt a kocsit.

– Ezzel azt akarod mondani – mondta jeges hangon a seriff –, hogy te gyorsabban tudsz vezetni, mint én. Hát, ezzel nem értek egyet fiam.

Rátaposott a gázpedálra, s a kocsi bőgve száguldott a főúton, amíg el nem érték a szédítő nyolcvan mérföld per óra sebességet.

– Ne olyan hevesen! – próbálta túlharsogni Travers a motor zúgását. – Eltöri a szegény öreglány gerincét!

A seriff kimérten mosolygott, és nem csökkentette a sebességet. Mentek néhány mérföldet, majd Travers váratlanul felkiáltott: – Lassítson! Nézze!

A seriff fékezett.

– Mit nézzek? – kérdezte előre bámulva.

– A jobboldalon. Nézze azt az elülő porfelhőt. Egy kocsi ment el arra mostanában. Ez egy rövid levágás a bellmore-i reptér felé – mondta Travers. – Fogadok, hogy erre fordultak el.

A seriff megállt, kihajolt az ablakon. Figyelte a finom porfelhőt, amely lassan leszállt az útra, és bólintott.

– Lehet, hogy igazad van. Kipróbáljuk?

– Igen, de menjen lassan.

Öt perc múlva elérték az erdőt. Egy perccel később meglátták az összetörött Mercuryt. A seriff megállt.

– Ne siessük el a dolgot – mondta Travers élesen. – Maga maradjon itt. Körülnézek. Ez a fickó veszélyes.

– Hogy érted azt, hogy… maradjak itt? Én vagyok a seriff, vagy nem? Add ide a pisztolyomat.

– Én csinálom, mert én akarom megkapni a jutalmat – mondta Travers, és egy mosolyt erőltetett az arcára. Nadrágja övéből előhúzta a seriff pisztolyát, és kiszállt. – Ha bármi történik velem, hívja ide a fiúkat.

Lassan a roncs felé indult. Ahogy közelebb ért, látta, hogy a csomagtartója nyitva van. Majd meglátott egy összegörnyedt testet a kormánykerékre bukva. Közelebb ment, miközben a pisztolyát készenlétben tartotta. Szétnézett, majd jelt adott a seriffnek.

– Easton… halott – mondta Travers.

Alig tizenöt méternyire tőlük, Calvin feküdt elbújva a bozótban. Mellette volt a bőröndje, a pénzzel. Arcán hosszú sebből folyt a vér. Jobb lába eltörött, bal karja kiugrott a helyéről. Csak félig volt magánál. Fogalma sem volt, hogyan szabadult ki a roncsból, ment hátra a csomagtartóhoz, hogyan feszítette ki, vette ki a bőröndöt a pénzzel, és vonszolta magát a bozótosba.

Figyelte, hogyan veszi ki a két férfi Easton holttestét a kocsiból, és fekteti a földre. Látta, hogy Travers térdel a test mellett, a seriff mellette állt, és a bajuszát húzgálta. A két emberről a seriff kocsijára irányította tekintetét, ami úgy hat méternyire lehetett a bozóttól, amiben elbújt. Képes lenne elvezetni, ha sikerülne megszereznie? – tette fel magának a kérdést. Ez volt az egyetlen esélye a szabadulásra. Törött lábbal is mennie kell. Mindössze a gázpedált kell használnia. Egy kézzel is kormányozhat. De hova menjen? A reptér kizárva. Ebben az állapotban nem mehet oda. Talán találna egy helyet… egy farmot… valahol, ahol elbújhat, amíg be nem gyógyul a lába. Ezzel a rengeteg pénzzel, meg tudja venni a szabadságát. Ez azt

jelentette, hogy le kell lőnie mind a seriffet, mind pedig Traverst. Nem volt más mód a szabadulásra.

Az Easton teste mellett a sarkán guggoló Travers hirtelen megmerevedett. Éles szemmel észrevette, hogy jobbra tőle a durva fő lelapult. Abból a szögből, ahonnan nézte, egy ösvényt látott, mintha egy nehéz testet vonszoltak volna arra. Látta, hogy az ösvény egyenesen a sűrű bozótosba vezet.

Anélkül, hogy ránézett volna, azt mondta a seriffnek: – Calvin itt van. Azt hiszem, ott rejtőzik magától balra a bozótban. Ne forduljon arra. Lehet, hogy fegyver van nála.

– Van pisztolya Eastonnak? – kérdezte a seriff.

– Kell, hogy legyen.

Travers, kis mozdulatot téve, úgy helyezkedett, hogy teste eltakarja Eastont a bozótostól. Kigombolta Easton kabátját, és megtalálta negyvenötösét, ami még mindig a pisztolytartójában volt. Kihúzta. A seriff mögé térdelt. Travers odacsúsztatta neki a fegyvert. Mindketten meztelennek érezték magukat, ahogyan guggoltak, háttal a bozótosnak.

– Ne kapkodjuk el – mondta a seriff. – Menjünk át a kocsi túlsó oldalára. Te menj jobbra, én megyek balra.

Felálltak.

Calvin felemelte a pisztolyát. A keze nagyon remegett. Látta, hogy a két férfi feláll, és elindul a Mercury másik oldalára, ketten kétfelé. Hirtelen megérezte, hogy tudják, hol van. A seriff volt közelebb hozzá, ezért gyorsan ráirányította pisztolyát Traversről, és elhúzta a ravaszt.

A pisztoly tompa puffanással megszólalt. A seriff megingott, és arccal előre elterült a fűben. Travers átugrott a Mercury túlsó oldalára, és letérdelt.

Calvin átkozódott. Nem látta Traverst sehol. Nos, legalább egy volt egy ellen, bár Travers úgy mozgott, ahogy neki tetszett, míg Calvin nem.

Travers várt, ellenállt a kísértésnek, hogy a seriffhez menjen. Tudta, hogy Calvin lelövi, mint a nyulat, ha megmutatja magát.

Egészen halkan, hallotta, hogy a seriff odaszól neki: – Jól vagyok. Nagyon közel volt, de nem talált.

Travers hosszan, mélyet lélegzett.

– Maradjon, ahol van. Ne mozduljon – suttogta visszafogott hangon a seriffnek. – Megpróbálom megkerülni.

Elindult mászva hátrafelé, vigyázva, hogy a roncs mindig közte és a bozótos között maradjon.

Calvinre hirtelen rátört a balsejtelem, hogy nem fog kikerülni ebből a csapdából. Kitre gondolt.

Bolond voltam, hogy egy ilyen nővel akadtam össze, de lehet, hogy igaza volt. Inkább maradtam volna szegény.

Ránézett a mellette fekvő bőröndre. Háromszázezer dollár! Egyetlen dollárt sem fog elkölteni ebből a rengeteg pénzből… egyetlen dollárt sem!

Alice-re gondolt. Lehet, hogy jobb volt neki holtan. Nem érzett bűntudatot a lány halála miatt. Milyen életet élt volna különben is? – kérdezte magától.

Halk ágreccsenést hallott valahol maga mögött. Elfordította a fejét. Látta, hogy Travers úgy hat méterre tőle, kijön az erdőből, és lassan, óvatosan felé tart, pisztollyal a kezében.

Calvin felkiáltott. Megpróbált megfordulni, de úgy érezte elájul a fájdalomtól, ami a lábában van.

Travers egyenesen odasétálhat hozzá, és lelőheti, mint egy veszett kutyát. Nem tudott megfordulni, hogy a pisztolyt Traversre emelje.

Mire várjon?

Kit a gyors kiutat választotta. Azt mondta, hogy ő is követni fogja.

Ahogy Travers lassan egyre közelebb jött, hirtelen pisztolydörrenés hallatszott. Látta, hogy Calvin masszív teste megemelkedik, majd visszaesik. Pisztolyfüst gomolygott elő a bozótosból.

Travers megállt, majd látva, hogy a seriff talpra áll, gyorsan elindult a bozótos felé.

VÉGE